

Gsepp JELLENség

Balla M. Anna

CSEPP-JELEN(ség)

Kortünet egy kórtünet kapcsán...

digitális kiadás

ISBN 978-615-80020-3-5 (PDF)

2016

Huszonhat évvel ezelőtt

azaz több mint negyedévszázada íródott ez a könyv.

Nagy idő ez, főleg egy ember életében. S hogy mennyire szubjektív az időélmény, azt bizonyítja e sorok írójának is az időérzete: hiszen az első huszonötben belefért a gyermekkor, az iskolás majd az egyetemi évek, a párválasztás, családalapítás és a két gyermek érkezése. A könyv megírása utáni etap már kevésbé tűnik hosszúnak. Egyik pillanatról a másikra múlnak az évek, és visszapillantva olykor érthetetlen gyorsaságuk. A pszichológia talál erre magyarázatot: a leélt évek adják a viszonyítási alapot.

E könyv formájának - azaz készítésének módján - is lemérhető az idő múlása.

Magyarországon '94-ben jött be a számítógép.

Akkor Pesten a Nádor utcában egy szerkesztőséget vezettem, és a második szerkesztőség voltam az országban, ahol PC rendszerben ment a Word-95-ös, kompatibilisen a szkennelrel és a nyomtatóval. Remek széria volt, abszolút megbízható, tavaly adtam oda Kárpátaljára, mert itthon már semmihez sem volt csatlakoztatható. (Viszont kis üzemben - mondjuk egy iskolaújsághoz - remek.)

Addig írógéppel írtunk és kéziratot adtunk le a nyomdának, amit ők KISZEDTEK. És óriási újítás volt 1991-ben az elektromos írógép, ami viszont alig élt pár évet. (Nekem is megvan.)

A nyomdából a nyomdász által kiszedett kefelevonatot lektoráltuk, majd érkezett a könyv.

Tehát semmilyen számítógépes formátumom nincs, ami azt jelenti, hogy a kész könyv az, ami digitalizálással alapját képezheti az e-booknak. Ez - tudtommal - történhet fotózással, szkennerezéssel, vagy Recognita írásfelismerővel. Azaz: újra be kell „gépelni”, újra kell szedni a könyvet. Erre kérdeztem rá a MEK munkatársainál, miközben gondoltam: ugyanez a technológia a régi klasszikusoknál is, csak hogy mivel nem vagyok az, kétlem, hogy az enyém reményeket táplálhatna.

Megértve problémám, válaszul a nyomtatott formában corpus delictiként fogható könyvre volt szükség, ahol végül is általam már nem követhető technikai eljárással „visszakonvertálva” a digitalizálás elkészült. A fax, a mobil, az Internet, a Skype, a Viber, a Facebook és a megannyi interaktív lehetőség - amely szinte irritáló gyorsaságával olykor követhetlenné és kontrolálhatatlanná teszi az információk hitelességét - igazolja a változást.

Ami viszont változatlan - és ami miatt napjainkban is aktuális a „cseppjelenség” - az maga a KÖR és az ezzel kapcsolatos kortünet. Változatlanul tarol a daganatos betegség, még akkor is, ha terápiaként már alkalmazott a célzott terápia, de a „rák elleni gyógyszer” még várat magára. Miközben naponként születik egy-egy új felfedezés, ahol a felfedező azonnal közreadja a hírt, miszerint nemcsak feltalálta, hanem forgalmazza is a daganat ellenszerét. A közösségi oldalak pedig kiválóan alkalmasak az önreklámra, no meg annak megosztására. Bár a remény placebo hatása közismert és nem is lenne baj, ha nem jelennének meg a „vámszedői”. Amikor már milliós nagyságrendű a pénzben történő ellentételezés, lásd az „össejt-terápiát”, aminek hirdetői és kivitelezői most állnak bíróság előtt.

A *Béres csepp* - bár feltalálójáról iskola, alapítvány, utca stb. van elnevezve és óriási iparaggá vált gyártása, sőt már elnyerte a Magyar Hungarikum minősítést is - nem lett rák ellenes gyógyszer. Erősíti az immunitást, ami segíti a rák elleni harcot, mint annyi más vitaminok, nyomelemek sokaságát felhasználó készítmény. Tehát a Béres csepp is közvetve hat,

és bár a számtalan sok válfaja között van gyógyszerre minősített terméke is, amit vény nélkül bármelyik patikában beszerezhetünk, de nem váltja ki azt a képzetet, ami a könyvben az Utolsó szó jogán című film kapcsán olvasható: *„megmondom a sógoromnak, nem kell levenni a mellét, mert már van rá gyógyszer.”*

A Celladamról ugyanez mondható el, és itt is vitaminkombinációból alakítva él tovább cseppek, kúpok, sőt még injekció formájában is, és a kortünet koreográfiája kapcsán vannak hirdetői és ellenzői. De a bizonyításon alapuló tények szép lassan elkoptak alóla és mellőle, megmaradva a szerben való feltétlen hiten alapuló bizalom kérdéskörénél. A vérből történő daganatos betegségek kimutatására az MTA közleménye alapján nemrég alakult egy kutatócsoport Amerikában és meglehet, Kovács Ádámnak az a felfedezése, hogy az emberek vére másképp szárad meg, sajnálatos, hogy nem került továbbgondolásra. Mert lehet, hogy egyszer bebizonyosodik: elment az a hajó, amire először egy magyarnak volt jegye.

És a Csepp/jelenségek vonatkozásában csak nőtt a Paletta.

Búza csirán alapuló rákellenes szer, vagy egy szintén *vitaminkombináción* alapuló igen népszerű hálózat, amelynek önségítő csoportja kétségtelenül jól működik, miközben feltétel a nem olcsó szer vásárlása, *a deutérium mentes víz, a lúgosítás, a lábfürdős méregtelenítés, a kristályakadémia, a bioquant lézertérápia, a jósnők, a energia-karkötők, az életerő készülékek* mind egyben mutatnak hasonlóságot: hogy termékeik áruk és ezáltal részesei egy üzletnek...

Még a különböző agykontroll *tanfolyamok* is „magas részvételi díj ellenében elsajátítani egy olyan technikát, amely segíti a bennünk rejtőző lehetőség és energia felszabadítását” e félelmetes betegséget övező biznisz részei. Ha ennek figyelembevételével olvassuk a Képzeterápia és az önszuggeszció százéves megállapításait a most elektronikusan is közreadott könyvben, bizonyosságot szerezhethetünk, hogy miközben a technika vagy informatika vonatkozásaiban mérőköveket és olykor saját határainkat is átlépjük, addig az emberi tényezőink változatlanok.

Miért?

Bármennyire is sajnálatos, de igazat kell adni a napokban az egyik kereskedelmi tévécsatornán nyilatkozó professzornak: *„az orvostudomány az utolsó száz évben a diagnosztika vonatkozásában óriási nagyot lépett, amit viszont nem követett a kórképekre adható terápia.”* Ezért ütheti fel a fejét napjainkban is a legkülönbözőbb formában a remény tárgyiasított formája, és tegyük szívünkre a kezünket: adott helyzetben valamennyien nem így cselekednénk? De azért olykor nem árt a realitás talaján maradni.

Vagy mégis?

Lehet, hogy e dilemmán segíti a tájékozódást e régebben íródott könyv olvasása, vagy újraolvasása.

A könyv szerzője vagy inkább szerkesztője pedig birtokol munkájáért egy olyan elismerést, amelyet eltett diplomái közé.

Szentendre 2016. június 12.

Balla M. Anna

(annak a bizonyos kéziratnak is az írója, ami a könyvben nem lett nevesítve.)

ORSZÁGOS ONKOLÓGIAI INTÉZET
NATIONAL INSTITUTE OF ONCOLOGY
STAATLICHES ONKOLOGISCHES INSTITUT
1625 BUDAPEST PF. 21. XII. RÁTH GY. U. 7/B.
Director: S. ECKHARDT M. D.
Telefon: 36-1-864111
Telex: 324360-ONKOLAH

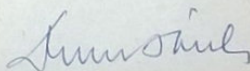
Balla M. Anna
részére
"B and K"-"HUNGA-COORD"
Budapest,
V.Álkotmány-u 10.
1054

Kedves Kollégám !

A megszólítást szándékosan használom, mert ezzel is szeretném kifejezésre juttatni megbecsülésemet azért az okos "harcostársi" magatartásért, amit könyve megírásával tanusított.

Őszinte barátsággal:

Budapest, 1991 január 10.

/Dr.Eckhardt Sándor/

E könyv megjelenését szponzorálta:

**KŐBÁNYAI GYÓGYSZERÁRUGYÁR
BUDAPEST**

Balla M. Anna

CSEPP – JELEN(ség)

Kortünet egy kórtünet kapcsán...

HUNGA-COORD
Kiadó

© Balla M. Anna

Lektor: Dr. Kollár László

Borító és grafika: i. Szentiványi Kálmán

Kiadja: HUNGA-COORD Humán Szolgáltató
és Ismeretterjesztő Sajtóiroda

Tartalom

Apropó	7. oldal
Csepp-nyi irodalom	8. oldal
– Főszerkesztői reflexió	
– Az a bizonyos Kisértet kézirat	
Jelen cseppjei	14. oldal
„Csak ülök és olvasok” – sajtófigyelés	
Jelenség három tételben:	
1. tétel: Celladam contra OGYI	17. oldal
2. tétel: Béres-csepp + Plusz	35. oldal
3. tétel: Elsőként fejtettem meg	63. oldal
Tételen kívül	75. oldal
„Csak ülök és hallgatok”	80. oldal
Képzelettherápia	81. oldal
Ilonka	82. oldal
Párthalál	86. oldal
Cseppek a múltból	90. oldal
Coué reneszánsza	
Cseppek a jelenből	108. oldal
0-ik Dimenzió	117. oldal

VÁSÁROLJON AZ ÚJ IDŐNÉL!

1. QI AVAGY A GYÓGYÍTÓ ERŐ
M, Sprint Kiadó 290 Ft

2. CAROLINE M, SHRIVE: CSÖKKENTSD A VÉRNYOMÁSOD!
Gondolat Kiadó, 98 Ft

3. SEGÍT A CSODADOKTOR!
Sylvester GMK, 68 Ft

TERJESZTI AZ ÚJ IDŐ KFT!
Keresse a Fővárosi Pavilonjainkban, vidéken az ÚJ IDŐ
könyvterjesztőinél!
Megrendelhető: ÚJ IDŐ KIADÓ, 1083 Bp. Szigetvár utca 6-8

APROPÓ

Az apropót

e könyvecskéhez a szenteste családi összejövele adta meg: a romániai események és ajándékok kereszttüzeiben sógorom odaszólt férjemnek:

— Szar alak vagy, édes öcsém. Orvos létedre nem igaz, hogy nem tudtál volna szerezni Béres-cseppet! Csak te is olyan vagy, mint a többi orvos a Kósa filmjében. Egy kis inkvizíció kéne nektek, utána talán jobban a földön járnátok!

Anyósom ösztönösen közbeavatkozott:

— Ejnye, Jánoskám! Ha mást nem is, de legalább az ünnepet tiszteld! Egyébként is tudtommal az orvosok nem a gyógyszerárakban tevékenykednek, de még nem is a Herbáriában. A film pedig pont arról győzött meg valamennyiünket, hogy nincs valami nagy összhang a csepp feltalálója és az egészségügy között. Ilyeténképpen nem ül fiamra utcaseprőhöz is méltatlan megjegyzésed!

— De anyuka — vágott közbe sógornőm —, Jánosnak idült aranyere van, évek óta küszködik vele, kiváltképp frontváltáskor. Az orvosok csak a pénzt szedik el, csoda hát, hogy várja a Messiást? Miért nem lehet ezt megérteni?

— Győztetek! — adta be a derekát a férjem. — Az ünnepek után első konkrét ténykedésem, hogy valamennyi összeköttetésemet latba vetve szerzek Jánosnak egy tucat csodagyógyszert. Hatot a régiből, hatot a Béres plusszból, kerül amibe kerül. Nehogy azután azt halljam: „persze, a gyógyszerben volt a hiba, mert kilopták belőle a lényegét!”

S bár Exupery „Kis Herceg”-éből kölcsönözve: „A lényeg gyakorta láthatatlan” — ebben a mese általi alaphangulatban válogattam össze e cseppjelenségeket, (variációkat e témára) anélkül, hogy akár egy másodpercig is átlatnám magam azzal, hogy én találtam fel a spányolviaszt.....

CSEPPNYI TRUDALOM

KEZDŐDŐ GRAFO-
MIA'NIÁM S
REFLEXIÓJA
AVAGY
BÚVARKO-
DÁS A
SAJTÓ
MÉLYLE-
LEKTA-
NÁBAN!

A FŐSZERKESZTŐI REFLEXIÓ:

Kedves Olvasóink!

„Beküldött kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza” — ezt a kissé komor, vastag betűs mondatot minden héten megtalálják lapunk úgynevezett impresszumában, a 2. oldal alján. Valóban, amit valamilyen okból nem tartunk alkalmasnak még a részbeni közlésre sem, annak „sorsa a papírkosár”. Mégis, akadt egy írás, amelyet csaknem két évig a fiókomban tartottam. Az általam ismeretlen olvasó (vagy amatőr újságíró?) rövid műve rendkívüli hatást gyakorolt rám. Hol a hátam borsózott, hol a szívem szorult össze. Arról szólt, hogy egy rákbeteg asszony, akit a férje az utolsó percben elhagyott, hogyan hal meg a kórházban. A történet lépésről lépésre, a legapróbb részletekig követte az iszonyú vég állomásait. Aki a kéziratot küldte, bizonyára gyakran ott volt annál a betegágynál, mindent látott és hallott. A megrázott élmény kikíváncsolt belőle.

Bevallom, először úgy éreztem, ezek a megdöbbentő sorok nyilvánosságot követelnek. Már-már ráírtam a papírra a szokásos szedési utasításokat, hogy nyomdába küldjem, de a toll megállt a kezemben. Arra gondoltam, milyen hatással lesz a történet azokra, akik éppen kórházban fekszenek és titkon gyógyulásban reménykednek. Vagy a hozzátartozóikra? Vagy azokra, akik kimondatlanul is félnek ettől a betegségtől?

Úgy véltem, **a sajtó amúgy is nagyon sokat foglalkozik a rák terjedésével, veszélyeivel és keveset a gyógyító tudomány előrehaladásával, gyakorlati eredményeivel.** Ha már jól nem mondunk, akkor minek szaporítsuk a rettenetet?

De azért nem voltam bizonyos, hogy helyesen mérlegeltem. Így hát a kézirat visszakerült a fiókba. Jött a karácsony, megint elővettem és töprengtem, talán mégis közölni kellene. A következő évben szilveszter táján vettem elő. Gondoltam, a sok vidám írás ellensúlyozhatja ezt a drámát. De mégsem... Utoljára az idei nyár elején került kezembe életemnek ez az egyetlen „kísértet” kézírata. És ekkor — bocsásson meg az ismeretlen szerző — elhatároztam, hogy végképp megszabadulok tőle....

De ne higgyék, kedves Olvasók, hogy többé nem kísértett. „Szabadulásom” órája akkor érkezett el, amikor közeledni kezdett a Nemzetközi Rák Unió budapesti kongresszusa, és az előzetes közlemények, nyilatkozatok a megszokottnál többet mondtak el a kutatás, a gyógyítás eredményeiről. Biztató híreket olvashattunk. Például, hogy **hazánkban az időben felfedezett rákbetegségek nagy része gyógyítható, különösen a gége, a bőr, a szájüregi rák és a gyermek-fehérvérűség.** (Az ilyen betegek 40 százaléka teljesen felgyógyul, 30 százaléka pedig tartós gyógyulást ér el.) Sikeresebbek az operációk, van néhány új hatásos gyógyszer is.

Tudom, az ilyen jó hírek is „veszélyesek”, mert esetleg túlzott reményt ébresztenek. A beteg ember nagyon érzékenyen figyel. Ha valami új, kísérleti gyógyszerről, gyógymódról írtunk, ezrével érkeznek a levelek, hogy hol lehet kapni, miként lehet igénybe venni? És milyen nagy a csalódás, amikor kiderül, hogy az újdonságra még várni kell. Tehát gondoljuk meg, mit közlünk! És a **megelőzésről se feledkezzünk meg, ami manapság még mindig legfontosabb a rákellenes küzdelemben.** Ez embernek tudnia kell, hogy sokszor maga idézi elő a bajt életmódjával, káros szokásaival. A mostani rákkongresszus sem mulasztotta el ezt a figyelmeztetést.

Mégsem bántam meg, hogy azzal a bizonyos beküldött kézirattal az impresszumban szereplő mondat szerint jártam el. Lehet, hogy számos Olvasónk nem ért egyet velem. Ezt vállalva is tisztelettel üdvözlöm Önöket:

*Eck Gyula
Szabad Föld
1986. 36. hét, szeptember*

AZ A BIZONYOS: KÍSÉRTET-KÉZIRAT.....

Helyzetjelentés az elkülönítóból...

A halálraítélt nézi a plafont. Fehér, repedezett és visszataszító. Egyetlen pont, ami még számára látható. Hanyatt fekszik, lábait a hajnali nővér egymás mellé fekteti, harminc centire egymástól. Kezei teste mellett, a bal kívül marad a takarón. Ezt se tudja, csak érzi...Ahhoz, hogy erről bizonyosságot szerezzen, fel kellene emelkednie. De ez már nem megy. A múlt héten még ment, ma már nem. Egyre kevésbé ura magának. Teste lassan cserbenhagyja. Folyamatos a megszűnés. Már nem érez kétségbeesést. Egyáltalán semmit sem érez. Érzékszervei szűnnek meg először. Sem íz, sem szag, sem fájdalom. Hangok is csak belülről. Az időjárás szeszélyei elkerülik. A lassan elhatalmasodó nihil könnyít az elviselésen.

Gondolatait már nem formálja szavakba. Beszédközpontjának kikapcsolása viseli meg kevésbé. Legalább magából nem ad, nem adhat ki semmit. És ez cinkossá teszi. Saját titka csatázik. Titkát magával viszi. Ezáltal teljesebb a körülötte múltó világ analizálása. Mert analizál: Lassan mindent felülről szemléli. Egyetlen ami még él: gondolatai. Olvasta valamikor, hogy a vakok látási funkciójuk helyett kifinomultabb tapintásukkal igyekeznek pótolni megismerésük végerségét. Hát Ő is így van ezekkel a dolgokkal. Amije még létezik, az tökéletes. Belső beszéde soha nem ismert logikai sorrendben tárja fel előtte a múltat. Ez tölti ki napjait. Bányászik. Előszed apró örömöket, emlékeket, szerelmeket. Szalmaszálat keres. A múlt adja a jelent. És az asszony ezt nagyon jól tudja.

Az elkülönítő ajtaja előtt mindenkit térdre kényszerít a félelmetes betegség. Nővérek, betegek lábujjhegyen közlekednek, a hangos beszéd suttogásba olvad. Az orvosok reggel mondják: morfium, alkalmoszerűen, szükség esetén dupla adaggal. És gondolják: kár érte, fiatal, nemrég szép volt, férfiszem kívánta.

Carcinóma, rosszindulatú daganatos betegség, hétköznapi nyelven: rák. Hámszövetből kiinduló, nyirokerek útján gyorsan terjedő sejtdeformálódás. Könnyen ad áttéteket. Gyors lefolyású, különösen a velős. Fiatalabbakból szedi áldozatait. Az orvostudomány ma még gyerekcipőben. A férj akármikor jöhet. Nyitva előtte minden ajtó. Sajnálják. Ő, aki marad. A részvét Őt illeti. Mindennap jön. Kettőkor érkezik, öt óra húszkor megy. Pontos ember. Arca nyúzott, fehér ingben van. Igazgató egy vállalatnál. Kötelező a tekintély. Szegfűt hoz, pirosat. Mindennap öt szálát. Keze megremeg ajtónyitáskor.

Esküvő, fehér szegfű, igen egy életre. Az asszony újra és újra átéli. Igen igen, akarom, akarlak, ölelj még, kívánlak. Zene, Vivaldi, Évszakok, Beethoven. Mióta az elkülönítő lakója, zenehallgatását Beethovennel zárja. Ta-ta-tam ... Ta-ta-tam ... Dübörög a Sors. Szentimentalizmusa végigkíséri. Az hűséges. Férje nem.

Nászuk után három hónap. Ezt biztosan tudja. Régi kapcsolat, három hónap házasság után felmelegített. Fájt. Nagyon. Nem felejtett, hozzászokott. Gyenge volt és szerelmes. Majd anya. Büszkesége háttérbe maradt. Mindent meg lehet szokni. Nem felejtetni, hozzászokni. Ez az evolúció.

Hozzák az ebédet. Az asszony gondolja, minek. A nővér szomorúan látja: felesleges. Egyre feleslegesebb. Szeretné már nem hordani. Kiborítja a szembe-sítés.

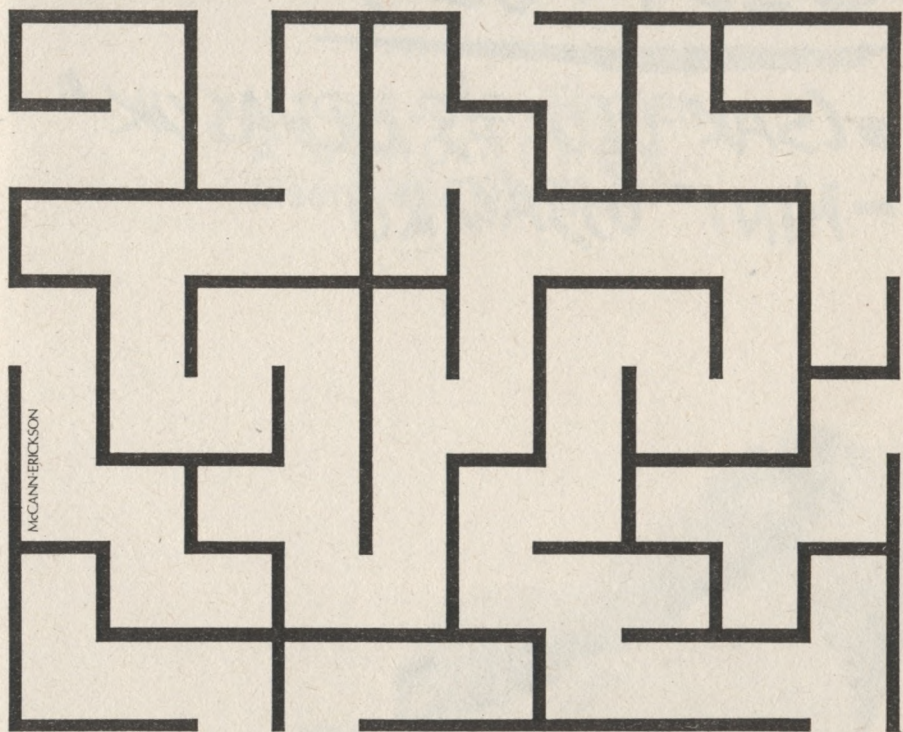
Jön az orvos. Erőltetett mosoly, protokoll kérdezés, minden változatlan, elsiel, ahol rá szükség van. Itt már nincs. És az orvos is tudja, hogy az asszony is tudja. Mindenki tud mindent, és mindenki játszik. Ez a szokás. Ez a konvenció. Kevés az ilyen beteg. Nemigen feküdt itt még hozzá hasonló.

Az orvost is foglalkoztatja: honnan a bátorság, a megnyugvás, a csendes kiegyezés? Szeretné tudni. Nem fogja. Az asszony magával viszi.

Két óra. A férj jön. Fehér ing van rajta. Keze félénken nyitja az ajtót. Tesz-vesz, mosolyog. Alakít. Az asszonynak eszébe jut egy nem várt hazatérés. Barátnőjét találta ágyában. Ugyanez a ködösítés. Mosolyogna, ha tudna. Nem tud. Különben is tiszta képet akar. Most már kizárólag tiszta dolgokat. Dél óta baj van a logikájával. Akadozik, a dolgok homályosulnak, kontúrjukat veszítik. Lassan beolvadnak a semmibe. Most már csak hófehér képek segítenek. Lacika. Az Egyetlen, a Tiszta, a Maradandó, Lacika a kisia..

Majd ha Lacika képe is elfolyik, a bejövő tudni fogja, hogy az elkülönítő üres.

BAJLABIRINTUS

MCCANN-ERICKSON

Mi tudjuk a kiutat.

BIZTOS KÖTÉS. **HUNGÁRIA**
BIZTOSÍTÓ RT.

JÉLEN CSEPPJEI

• CSAK ÜLÖK ÉS OLVASOK "
-MINT ÚJSÁGRO

1989
a szomorú statisztika:

**„ÉVENTE CSAK MAGYARORSZÁGON
NEGYVENEZER ÚJ RÁKOS
MEGBETEGEDÉS TÖRTÉNIK...”**

a konklúzió:

**VÁLTOZÓ JELENÜNK BEN
A CARCINORÉM
kísért VÁLTOZATLAN**

JELENSÉG három tételben:

1989. május. 25. Magyar Nemzet:

4. oldal:

Nyílt levél Kovács Ádámhoz

Nyílt levelet intézett Kovács Ádámhoz, a Celladam kitalálójához dr. Paál Tamás, az Országos Gyógyszerészeti Intézet főigazgatója, abból az alkalomból, hogy a „személyes tárgyalások eddig nem vezettek eredményre”. A kitaláló megszólítást nem sértésnek szánta a főigazgató, mert mint írja: „Ön többet tett, mint egy feltaláló: **kitalált egy jelenségcsoportot!**”

Az Országos Sajtószolgálatához eljuttatott közlemény részletes javaslatot hoz nyilvánosságra a „lefolytatandó objektív értékelésre”. Amennyiben Kovács Ádám az ajánlatot két héten belül nem méltatja válasza, „igazoltnak kell látnom azt a feltételezésemet, hogy ön fél a nyilvános megmérettetéstől — írta nyílt levele végén dr. Paál Tamás, akinek — olvashattuk — „nincsenek előítéletei Kovács Ádám találmányaival kapcsolatban”.

1989. május 25. Magyar Nemzet

14. oldal:

— A BÉRES-CSEPP VÁLJON KÖZKINCCSÉ! Ülősztrájk kezdődik 89. május 27-én, 11 órakor a Szabadság téren az MTV épülete előtt. Követelem, hogy 1 hónapon belül az MTV mutassa be az „Utolsó szó jogán” c. dokumentumfilmet! A vetítés időpontját hozzák nyilvánosságra! Kérek mindenkit, aki szolidáris: demonstrációmmal, jelenlétével és aláírásával segítsen súlyt adni követeléseimnek. A demonstrációt követeléseim teljesítéséig minden szombaton megismétlem. Kövéri Tamás.

1989. május 25. Magyar Nemzet

14. oldal:

közlemények

— S. O. S!!! Magyar rákfelfedezés a világ vészjeleire!

A rákhalálozás statisztikája drámai „katasztrófahelyzet” elé állítja az egész világot, benne hazánk népességének egészségügyét. A rák, a sejtépítés rendellenességeitől kiinduló sejtbetegség, amelynek kórokával és gyógyíthatóságával foglalkozik a FELFEDEZÉSEM, amelyet „ELSŐKÉNT FEJTETTEM MEG, MI OKOZZA A RÁKOT” című tanulmányomban hoztam nyilvánosságra. Ennek a tanulmánynak megrendelésével Ön is részesévé válik mindannyiunk rákstratégia elleni küzdelmének. Közreműködése azt eredményezheti, hogy az érdekelt egészségügyi szervek nemcsak felfigyelnek és elismerik a felfedezésemet, de hozzá is segítenek annak kivitelezéséhez. A tanulmány megrendelhető Dr. Váczy Hübschl Kálmán, 1144 Bp., Tihany u. 42—44. II. 52. címen. Ára: postai utánvét költséggel 130 Ft.

Egyazon újság egyazon számából

I. tétel.....

CELLADAM KONTRA OGYI

A levél a kitalálóhoz!

Nyilvánosan fordulok Önhöz, mert a személyes tárgyalások eddig nem vezettek eredményre. Valahogyan mindig másképpen emlékezünk arra, hogy azokon miről volt szó, s ezen az írásba foglalt emlékeztetők sem segítettek...

Nem sértegetni akarom Önt, amikor a címben a „kitaláló” szót használom! Ön többet tett, mint egy feltaláló: kitalált egy egész jelenségcsoportot: találmányok (Celladam injekció és teszt, amelyek olyan fontosak, hogy azonnal használatba kell venni őket, minden szakértői értékelés előtt, hiszen a betegeket nem a paragrafus gyógyítja..., s ha később a szakma bármiben nem látja igazoltnak az Ön által mondottakat, az csupán „ostoba hivatalnokok packázása... (az Ön szavait idézem) amit akár törvénysértés árán sem kell figyelembe venni, sőt mint újabban olvasom, a tudomány mai módszerei nem is alkalmasak arra, hogy lemérhetnénk az Ön találmányait, tehát a bizonyítást is csak Önök dolgozhatják ki, s minderről nem a szakembereket, hanem a betegeket kell meggyőzni!

Ami a legutóbbit illeti: tudvalevő, hogy a fuldokló szívesen kap minden szalmaszál után. Azonban az még senkinek sem jutott eszébe, hogy új mentőövet, csónakot csupán a fuldoklóval minősíttessen. Ez nagyon szubjektív lenne, az menti meg, amibe éppen kapaszkodik).

A ránk, az értékeléssel megbízott szakemberekre vonatkozó — időnként vérlázítóan pökhendi — kijelentései mögött pedig azt hiszem, megláttam végre a valódi szándékot: Ön az utóbbi időben, amióta csak támogatjuk a Celladam pártatlan értékelését, állandóan provokálni próbálja az egészségügyet, hogy ez a kapcsolat megszakadjon! Szerintem ugyanis Ön fél ettől az objektív értékeléstől, s ezért próbálja azt mindenáron megakadályozni!

Márpedig mi valljuk, hogy minden találmány értéke megállapítható pártatlanul szervezett vizsgálatokkal. Ezért nem állítjuk le az értékelést a megállapodások be nem tartása és az Ön igencsak sértő nyilatkozatai ellenére sem, hiszen a kérdés szakmai, s nem jogi megoldása a feladatunk.

A nyilvánosság előtt javaslom, hogy kezdjük az értékelést a „Celladam-teszttel” olyan módon, ami néhány hét alatt eredményre vezet! A teszt ugyan nem tartozna intézetünkhöz, de — miután Ön ezt a Cellavit reklámozására használja (szokásához híven) minősítés és engedély nélkül — nem tehetem meg, hogy nem veszek róla tudomást.

Ön a sajtóban és különböző írásos anyagokban olyan magyarázatokat közölt, amelyeket én úgy értek, hogy Ön szerint ezt a tesztet hagyományos módszerrel nem lehet megvizsgálni. Egy kérdést azonban ezzel sem kerülhet meg: ugyanarra a vérmintára, ugyanazt az eredményt kell kapnia, akármit mutat is a teszt. Javaslom az alábbi, a nyilvánosság bevonásával lefolytatandó objektív értékelést:

1. Az Ön és az egészségügy szakértői üljenek össze és állapotodjanak meg abban, hogy milyen diagnosztizált betegségek esetén kellene tesztjüknek jeleznie. A tárgyalás a tömegtájékoztatás minden érdeklődő képviselője számára nyilvános lenne, megszervezését vállalom!

2. Az egészségügy — az Önök tetszőleges ellenőrzése mellett — biztosítja a fenti betegségekben szenvedő, mondjuk 50 beteg és 50 egészséges ember vérmintáját.

3. Minden vérmintát két részre osztanak, jelöletlen edényekbe (eddig a dolog teljesen nyilvános) majd mindenki kivonul a szobából és közjegyző megszámozza az immár 100 edényt úgy, hogy a számokból ne lehessen a tartalomra (egészséges vagy beteg vére, ugyanazon vérminta két részlete) következtetni. Természetesen a közjegyző írásba foglalja az azonosító adatokat, s ezt a zárt borítékot Ön — ha benne sem bízunk — akár le is pecsételheti.

4. Ezután, az Önök ezzel foglalkozó szakemberei megvizsgálják a vérmintákat és írásban átadják a közjegyzőnek az egyes számokhoz tartozó eredményt.

5. A borítékok felbontása ismét nyilvános, a tömegtájékoztató jelenlétében történne. Közös megállapítjuk, hogy:

a) milyen százalékban találunk Önök azonos eredményt ugyanazon vér két mintarészletére,

b) milyen valószínűséggel találják el a beteg és az egészséges vérmintákat?

Mit vállalom én, ha a tesztjük az előzőek szerint beválik?

Ha az a) esetben tesztjük legalább 90%-ban jól működik és a b) találatarány legalább 80%-os (Ön erre 90% állított!) akkor nemcsak tudomásul veszem, hogy a Cellavit hirdetésére ezt felhasználják, hanem még hatósági igazolást is adok egyetértésemről.

Ha az a) esetben a találatarányuk eléri ugyan a 90%-ot, tehát ugyanazt a vérmintát felismerik de a b) találatarány 80%-nál rosszabb, vállalom pártatlan(!) értekeztet összehívását (a nyilvánosság bevonásával) annak eldöntésére, hogy mit jelez reprodukálhatóan a tesztjük.

És Ön mit vállal, ha esetleg ugyanarra a vérmintára 90%-os valószínűséggel sem tudják ugyanazt az eredményt kihozni? Megjegyzem, hogy én ebben az esetben sem érezném úgy, hogy igazam lett, ugyanis nincsenek előítéleteim találmányaival kapcsolatban, az értékelés befejezése előtt nem tudhatom, hogy azoknak milyen az értéke! Nekem abban a pillanatban „igazam lesz”, amikor Ön végre beleegyezik valamilyen objektív értékelés lefolytatásába, annak eredményétől függetlenül!

Válaszát várom, s egyben kérem, hívja fel a figyelmet, hogy a fenti értékelési javaslatomba van-e, „háttérben lévő sötét dolog” „inkorrektség” vagy „hivatalnoki ostobaság?” (Az Ön különböző nyilatkozataiból idéztem!) Én úgy érzem, az itt szereplő javaslat objektív, előítélet-mentes és pártatlan, egyértelműen és rövid idő alatt eldöntené a kérdést —, de ezt ítélje meg a nyilvánosság.

Az Önnek feladott levéllel egy időben ezt a levelet a sajtónak is megküldöm, kérve közlését!

Ha Ön a leveletem annak sajtóban való megjelenésétől számított két héten belül nem méltatja válaszra, igazoltnak kell látnom azt a feltételezésemem, hogy Ön fél a nyilvános megmértetéstől. Győzőn meg az ellenkezőjéről!

*Dr. Paál Tamás
egyetemi tanár*

az Országos Gyógyszerészeti Intézet Főigazgatója

Válasz:

dr. Paál Tamásnak...

Nyílt levelére válaszolva kifejezzük szándékunkat és együttműködési készségünket a Celladam-teszt nyilvánosság előtt történő vizsgálatára.

Kérjük főigazgató úr segítségét a munkához szükséges feltételek biztosításához és a program lebonyolításához úgy, hogy annak korrekt, tudományosan is elfogadható eredményeit a nyilvánosság előtt is meg lehessen védeni, mert mi is azt valljuk, hogy a nyilvánosságot semmivel sem lehet megteveszteni.

*Üdvözlettel:
Kovács Ádám*

„MIÉRT SZÁLL RINGBE EGY FŐIGAZGATÓ?”

— A tehetetlenség kényszeríti ki belőlem ezt a támadó, de nyílt lapokkal játszó politikát. Az egész ország harsog a Celladamtól, a Kovács Ádámot ért méltánytalanságok sorozatától. Nem akarom én a sajtót bírálni, de elgondolkozom azon, hogy Kovács Ádám mindig, mindenkor széket vagy fórumot kap, hogy vélt sérelmeinek, állításainak hangot adjon. S a „Hallgattasson meg a másik fél” aranyigazságát csak a minisztérium sajtóosztályának közbenjárására lehet szó szerint: kikövetelni. Még akkor is, ha a Kovács Ádám szájából hangzó hazugságokat dokumentumokkal egyértelműen meg tudom cáfolni. Ezzel a nyílt levéllel nem kivételesen nekem sikerült némi előnyt szerezni, hiszen egyrészt ez nem várt reakció a hivatalos fórumoktól, (és mivel szenzáció is, a sajtó nem tudta megtagadni önmagát) másrészt kivételesen most Kovács Ádám van fáziskésésben. Bár tulajdonképpen nekem nemigen lenne feladatom, hogy taktikázva lépéselőnyöket szerezzek. Most is 800! gyógyszer törzskönyvezése folyik intézetünkben, a jövő héten világkonferencia stb. Na de nem hivatkozom én főigazgatói munkámmal járó munkaköri elfoglaltságomra, tény viszont, hogy személyes időmnek 40%-a erre az ügyre megy el. Tehát azért írtam ezt a nyílt levelet, hogy ugyanazokkal a fegyverekkel harcoljak, mint ahogy Kovács Ádám harcol a hivatalos oldal lejáratásáért.

Ki kell állni a placcra és beszélni. Be kell szállni a ringbe, és a nyilvánosság előtt megmérkőzni. Akkor is, ha teljes meggyőződéssel tudja az ember a másiktól, hogy az nem boksoló. De tudomásul kell venni; „csalhatnak érzékeink”. Két éve Nyugat-Berlinben, egy tudományos tanácskozáson, az egyik világhírű professzor számomra akkor meglepő bejelentést tett: szerinte egy vezető 30%-ban tudós, 30%-ban szervező, a többiben meg showmann. Ez az eredményesség titka, csak így maradhat felszínen! Akkor ugyan nagyot néztem, de ma már értem, mire gondolt, sőt azonosulok az elveivel. Ugy látszik, ezt várják az embertől, és mi is Nyugat felé nyitunk, orientálódunk, tehát ezek szerint fel kell készülni mindenre, adott esetben az önvédelemre. Ha kell: közel- vagy ökölharcban.

Három héttel ezelőtt írtam egy nem nyílt levelet, amelyikre mind a mai napig nem kaptam választ. S így jött ez a kihívás, mert tudtam, erre választ kell kapnom, annyira Kovács Ádám nem rizikózik.

A közvetlen előzménye ezeknek a leveleknek, hogy a tv-ben az Ablak műsorban láttam egy hirdetést, ahol egy Cellavit nevű valamit hirdetett Kovács Ádám a Pannónia Vállalattal közösen. Én Kovács Ádámmal 1986-óta így-úgy kapcsolatban állok, (illetőleg a későbbiekben az őt képviselő BIOPHARMMA, miután a Celladam cseppet engedélyeztük). Teljes jóhiszeműséggel és teljes szakmai öntudattal. Az más kérdés, hogy csak a napokban került a csepp forgalomba, de arról hallgat a fáma, hogy azért e késés, mert Kovács Ádám volt az, aki nem adott hozzá anyagot!!!!

Tavaly sikerült intézetünk igen hathatós segítségével, négy hónapos kísérletek után stabilizálni a szert. Ennek talán azért van jelentősége, mert hát a naiv ember — közöttük én is — azt hiszi, ha valaki egyszer valamit feltalál és azt újra meg kell csinálni, az különösebb nehézséget nem okozhat. De hát ezek szerint naiv voltam én is, mert ez nem olyan egyszerű. Négy hónapos gyártás és négy hónapos kísérlet után (ahol mi, az Országos Gyógyszerészeti Intézet, az annyiszor lejáratott OGYI vizsgálta és ellenőrizte valamennyi gyártási eredmény

után, hogy mennyire tér el, illetve áll közel az eredeti Celladamhoz a szer, hogy reprodukálni lehessen, tehát olyan 1800! térítésmentes társadalmi munka után) sikerült a constans Celladam anyagot megcsinálni. Ez volt az alapfeltétele a cseppeknek. És mivel már mi is nagyon akartuk, hogy ebből a Celladamból végre valami kézzel fogható, gyógyszerárakban is kapható szer legyen – hisz láttuk, hallottuk, tapasztaltuk azt a tömegpszichózist, ami a szert kíséri –, hát sürgettük, igen, lehessen valamit kapni azoknak, akik hisznek és bíznak benne. A Kovács Ádám által adott anyagból az általunk előállított cseppek bizonyos immunmoduláns, stimuláns hatást kétségtelen, hogy bizonyítottak – amivel nem mondtam sokat, hiszen a C-vitamin, a kamillatea, a csipkeszőrp is bizonyítottan hasonló hatással bír – ebben a kategóriában örömmel engedélyeztük a cseppek forgalmazását, hisz ártani nem árt, valami keveset használ, sőt, a **hit oldaláról megvilágítva igen nagy pszichés hatást érhet el.** Pláne ezekkel a „tiltott” előzményekkel. Ismételten utalok arra, hogy mindez a folyamat majd egy évvel ezelőtti, de a cseppek stabilizálása után nem kaptunk a szabadalmi – anyagból, hogy előállíthassuk. Többszöri levélben kértük Kovács Ádámot, sőt a tömegekben eluralkodó reakciókra is utaltunk – eredménytelenül.

Kovács Ádámnak egy év kellett ahhoz, hogy most már zöld úton velünk haladjon, miközben azért szórta a mocskot ránk. No de „minden jó, ha a vége jó”, végül is megkaptuk az anyagot és a cseppek kaphatók a gyógyszerárakban. Erre pedig jön a tv-ben a CELLAVIT, ugyanazzal a módszerrel, technikával. Senki sem tud róla semmit, de már lehet is kapni, méghozzá dollárban a szállodákban. Érdekes, nem?

Azonnal, onnan az ABLAK mellől hívtam a TV-t, meg a Pannónia Vállalatot, hogy a napokban lett vége a Celladam legalizálásának, most pedig egy újabb jelenség jön?

És egyáltalán, mi ez a Cellavit, valami újabb találmány? Miért kell engedély nélkül csinálni, mikor itt az engedélyezett csepp, ilyen együttes előzmény után. Mi az, hogy a teszttel megállapítjuk, hogy valakinek beteg az immunrendszere, adaptálunk rá egy hetes ivókúrát – ha van dollár – rendbe hozzuk és ezt bizonyítja ugyanaz a teszt két hét múlva? Az igaz, hogy az in vitro (nem embernek) alkalmazott tesztek nem tartoznak intézetünkhöz (tehát elvileg vért magából mindenki úgy szerez, ahogy akar – merthogy a Cellavithoz nem kell beavatkozás, amely az OGYI-hoz tartozna – de úgy fogom fel az egészet, hogy ezzel a Cellavit-teszttel reklámozzák a cseppeket, jelen esetben ivólében. Üzlet ez már a javából, megint úgy, hogy mi, a hivatalos „bürokrata apparátus” legyünk a bűnbak, amiért inkognitóban kell csinálni mindent a szerencsétlen, üldözött feltalálónak. Hol itt a fair play? Pont azok után, mikor nagy nehezen megszűltük a cseppeket, hogy a dokumentumok alapján is immunmodulens szer legyen belőle, tehát Kovács Ádám teljesen törvényes keretek között legyen elismerve. És mi az a reklámszöveg, hogy az egész immunrendszert rendbe lehet hozni ezzel a kúrával egy hét alatt, és mi az a teszt, amiről megint csak úgy szerez tudomást a közvélemény, hogy igen egyoldalú az állítás.

Erre a levélre nem kaptam választ. És mivel Kovács Ádámot elég régóta ismerem, és miután azt tapasztalom, hogy az emberek úgy mennek utána, mint akár egy Messiás után – bocsánat a kifejezésért –, hát most a cél érdekében én is manőverezek. Ezt a nyílt levelet nem hagyhatja szó nélkül, mert akkor elismeri, hogy fél a nyilvánosságtól.

Tudtam, hogy választ kapok.

A teszt jóságát néhány hét alatt meg lehet állapítani. Egy teszt nem olyan, mint egy szer, amelyhez betegek kellene, s amelyekben sok lehet az egyéb, mondjuk pszichés faktor. A tesztet vak módon le lehet mérni, és kiderül, megy vagy nem megy, jó vagy nem jó ez a módszer.

Ezt a ziccert nem hagyhatom ki. Végre itt egy találmány, amit egyértelműen objektív módszerekkel minősíteni lehet és egyértelmű következtetéseket ad a felfaláló módszerére, de talán személyiségére is!!

És ezt olyan módon akartam neki felajánlani, hogy ne lehessen visszautasítani.

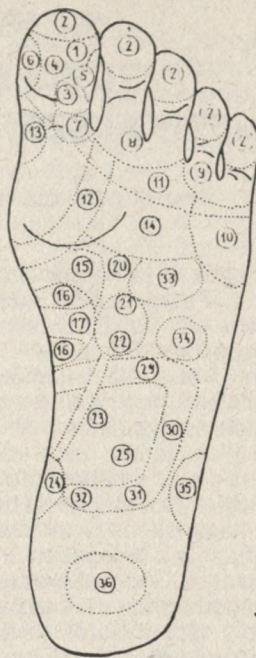
Az egészségügyben van egy nagyon rossz reflex, amit én kimondtam az Akadémián is.

Az egészségügy nagy része úgy érzi, hogy amit ő csinál, az nem tartozik senkire. „Kell nekünk ezzel a cirkusszal foglalkozni? Fölér hozzánk az ilyen hülyéskedés?” Szerintem ez egy nagyon rossz reflex. Mert ha nem foglalkozunk vele, az egészségügy pedig előkelően hallgat, akkor **ezzel a magatartással azt érjük el, hogy minden állampolgár azt hiszi: vaj van a fejünkön!** Minden állampolgár annak hisz, aki beszél. Néma gyerekek pedig az anyja sem érti a szavát... Érthető tehát az ok, amiért bokszo lett belőlem?

(A riport 1989. május 27-én készült...)

A BAL LÁB
JELMAGYARÁZATA

A JOBB LÁB
JELMAGYARÁZATA

MASSIPÜNKI®

*a láb masszörje,
egészségének őrzője*

1. Fej (nagyagy)
jobb féltéke
2. Homloküregek,
jobb oldal
3. Agyalap, kisagy
4. Hipofízis
5. Halánték, jobb,
trigominusz ideg
6. Nyakszirt, (tarkó)
7. Szem, jobb
8. Fül, jobb
9. Váll, bal
10. Csuklyásizom,
bal oldalon
11. Pajzsmirigy
12. Mellékpajzsmirigy
13. Tüdő, hörgők,
bal oldalon
14. Gyomor
15. Nyombél (patkóbél)
16. Hasnyálmirigy
17. Napfonadék
18. Mellékvese, bal
19. Vese, bal
20. Húgyvezeték, bal
21. Húgyhólyag
22. Vékonybelek
23. Harántvastagbél
24. Lemenő vastagbél
25. Végbél
26. Végbélnyílás
27. Szív
28. Lép
29. Térd, bal
30. Ivarmirigy (here v.
petefészkek) bal oldal

1. Fej (nagyagy)
bal féltéke
2. Homloküregek
bal oldal
3. Agyalap, kisagy
4. Hipofízis
5. Halánték, bal, trigo-
minusz
6. Orr
7. Nyakszirt, (tarkó)
8. Szem, bal
9. Fül, bal
10. Váll, jobb
11. Csuklyásizom,
jobb oldalon
12. Pajzsmirigy
13. Mellékpajzsmirigyek
14. Tüdő és hörgők
jobb oldalon
15. Gyomor
16. Nyombél (patkóbél)
17. Hasnyálmirigy
18. Máj
19. Epehólyag
20. Napfonadék
21. Mellékvese, jobb
22. Vese, jobb
23. Húgyvezeték
24. Húgyhólyag
25. Vékonybelek
26. Vakbél, féregnyúlvány
27. Ileocecalis billentyű
28. Femenő vastagbél
29. Harántvastagbél
30. Térd, jobb
31. Ivarmirigy (here v.
petefészkek) jobb

CELLADAM 90”

KOZMETIKAI SZER LESZ A CELLADAM?

Érszükület, infarktus ellen is használható

Mióta bemutatták Kósa Ferenc filmjét a Béres-cseppről, valahogy csend lett a Celladam körül. Pedig azelőtt majd megölték az emberek egymást, hogy hozzájussanak a szerhez. Ez a csend nem jelent jót. Sőt, az is túlzásnak tűnik, ami a Béres-csepp körül kialakult — legalábbis én így érzem. De kiderült, hogy Kovács Ádám is hasonló véleményen van. Félreértés ne essék, nem az aggasztja a feltalálót, hogy a Béres-cseppért tolongtak az emberek, s nem az ő szeréért. Más tölti el aggodalommal: — Ez az egész olyan, mintha a Szociális és Egészségügyi Minisztérium rossz irányba szeretné manipulálni a két rákellenes szert. Felpörgetik, s az emberek utolsó mentsvárként ezekhez menekülnek, de közben nem biztosítják a megfelelő háttérrel a kutatáshoz és a fejlesztéshez. Még csak időt sem hagynak, hogy mi tovább vizsgáljuk a szert. A megválaszolatlan kérdések miatt pedig a betegekben úrrá lesz a csalódás. S ez nem a mi bűnünk. Hiszen az Országos Gyógyszerészeti Intézet, amely törzskönyveztetni, bevizsgálja a Celladamot, egyszerűen azzal az indoklással, hogy most nem aktuális az a téma, levette a napirendjéről. Az **első mérések megtörténtek, azok engem igazoltak**. Azután leálltak azzal, hogy nem időszerű. Elvégezték a toxikológiai próbát, s kiderült, hogy az anyag nem mérgező. Mivel a stabilizációs mérésekre már nem jutott idejük, a legrövidebb szavatossági határidővel jelölték meg. Igaz, közben jócskán elmúlt az általuk feltüntetett fél esztendő, s a Celladam-csepp szerkezete ugyanolyan stabil, mint a csomagolás idején volt.

Nem jár le a szavatosság!

Tehát, ha valakinek nyolc-tíz hónapos Celladam-csepp van a birtokában, nyugodtan használhatja. AZÉRT, MERT AZ OGYI-NAK NINCSENEK MEG A SZÜKSÉGES ISMERÉTEI A SZER TARTÓSSÁGÁNAK MEGÁLLAPÍTÁSÁRA, ATTÓL MÉG A CSEPPEK JÖK. Ez az OGYI képességének a korlátait bizonyítja, nem a Celladam használhatóságának rövid idejét. De van még valami, ami aggodalommal tölti el Kovács Ádámot: — Ennek a felpörgetésnek még egy kellemetlen hatása van. A figyelmet a diagnózisról a betegség kezelésére irányítja. Holott a megelőzés a lényeg — mondja a feltaláló, s mivel már ezt korábbi beszélgetéseink során tízszer, százszor említette, tudom, hogy számára ez a legfontosabb. Mint valami ígét, ismételtgeti. — Nem szabad hagyni, hogy kialakuljon a daganatos megbetegedés. A megelőzésre kell fordítani a figyelmet! Korábban az egészségügyi miniszterhelyettes részletesen fejtegette nekem, hogy miért használhatatlan a Celladam-diagnózis. Az az eljárás, aminek során egy vérseppből állapítják meg, hogy a szervezetben megindult-e egy olyan immunrendszeri rendellenességről tanúskodó folyamat, ami daganatos elváltozással járhat. Az egész bizonygatás azért nem hangzott meggyőzően, mert se az OGYI, se a Szociális és Egészségügyi Minisztérium más intézménye nem rendelkezik olyan eljárással, amivel a korai szakaszban ki lehetne mutatni a daganatos megbetegedésre utaló tüneteket. S mivel ők ezt nem tudják megtenni, nincs módszerük, amellyel a Celladam-diagnózis jogosságát elbírálnának.

Ingyenes szolgáltatás

Budapesten, a Dalszínház utcában a Celladam Cancer Research központi laboratóriumában és rendelőjében a hivatalos megállapításoktól függetlenül tovább folynak a vizsgálatok, s akinél pozitív eredményt kapnak, Celladammal kezelik. A kispénzű emberek ingyen jutnak a szolgáltatáshoz. A betegeknek pedig ingyen adják a szert. S bár a munka folyik, s talán kisebb ellenállással kell megküzdeni a kutatócsoportnak, mint három-négy évvel ezelőtt, azért néha úgy tűnik, hogy még most is ugyanolyan nehézségekkel kell harcolniuk, mint esztendőkkal ezelőtt: — Szomorú, de az energiánk nagy része még mindig arra megy, hogy a hitelességünket bizonyítsuk — mondja Kovács Ádám. — Hosszú, hosszú évek munkája fekszik abban, hogy SIKERÜLT A DIAGNÓZIS HASZNÁLHATÓSÁGÁT TUDOMÁNYOSAN IGAZOLNI. S még egy kézzel fogható eredményünk van: a daganatos betegnél, akinél a diagnózis alapján is kimutattuk az elváltozást, a Celladam-csepp után negatív eredményt kaptunk. Tudja, ez mit jelent — néz rám a feltaláló, s látom a tekintetén, hogy arra kíváncsi: hiszek-e neki. Én hiszek neki. — Azt, hogy száz beteg emberből kilencvennyolcat meggyógyítunk. A műtőasztalon százból legfeljebb öt gyógyul meg!

Fizikai törvényszerűségek

Kovács Ádám a vércsepp beszáradásánál keletkező hajszálvékony fonalakból következtet a vizsgált alany állapotára. Ariadné fonalának nevezte el ezt a rajzolatot. Lézermikroszkóppal kutatja a fonalak titkát, s egyre inkább kezd megerősödni benne egy gondolat. Ezek az elváltozások nemcsak a daganatos megbetegedésekre utalnak. Mindenre, ami a szöveti nedvkeringéssel kapcsolatban van, hatással lehetnek. Mivel a cseppben a vonalak meghatározott fizikai törvényszerűségek szerint alakulnak ki... — ... azt jelenti, hogy a keringési rendszerre, a magas vérnyomásra, így az infarktusra, de az érszűkültre is hatással van, érti! Egy tény, ahogy a szervezet általános ellenálló képességét befolyásolják az általunk ismert vitaminok, úgy vannak olyan anyagok is, amiket még nem ismerünk, de ugyanúgy hatással vannak az egészségre. Igaz, ahhoz, hogy egy újabb vitamint vagy egy újabb anyagot felfedezzen valaki, ahhoz legalább egy Szent-Györgyi Albert kell. S köztudomású, hogy Szent-Györgyi Albertek nem születnek minden évben. Mint ahogy azok sem Szent-Györgyi Albertek, akik azt mondják a Celladam-diagnózisra, hogy nem jó. Abból a megállapításból kiindulva, hogy a Celladam egy általános roborálószer, s a daganatos megbetegedéseken kívül hatással van szív- és érrendszeri elváltozásokra is, Kovács Ádám szerint legjobb, ha a szer a lehető legnagyobb területen találkozik az emberi szervezettel. Ezért kozmetikai szerekbe építik be a hatóanyagot. A szegedi szűrőállomáson már folynak a kísérletek, s elektroforézissel juttatják a bőrbe a Celladamot. Persze, ennek van sokkal egyszerűbb módja is, s krémeknél, borotválkozás utáni és előtti szereknél is alkalmazzák. Így kis dózisokban, de állandóan hozzájut a szervezet a megfelelő ellenálláshoz szükséges Celladamhoz.

*Fiedler Anna Mária
Pesti Hírlap, 1990. január 3.*

MÉG EGYSZER A CELLADAMRÓL!

Pest Megyei Hírlap, 1990. január 19. sz.

Lapjukban nyilatkozott a Celladam feltalálója, Kovács Ádám. Nézetem szerint több állítása nem felel meg a valóságnak, ezért abban a reményben, hogy az olvasó a mi véleményünkre is kíváncsi, tájékoztatom önöket a valódi helyzetről.

Az Országos Gyógyszerészeti Intézet soha nem vette le a napirendről a Celladam vizsgálatát. Olyat, „hogyan ez most nem aktuális” végképp nem állítottunk. Nem tudom, honnan veszi Kovács úr az ilyen KÉPTELENSÉGEKET! Az igazság az, hogy:

a) Kontrollált kezelés — mintegy tájékozódó terápiás vizsgálat — folyik a Celladam injekcióval több mint 20 kórházban, 1600-at meghaladó számú beteg bevonásával;

b) A Celladam preventív (betegségmegelőző) tulajdonságának korrekt orvosi vizsgálatát is megkezdtek egy újabb egészségügyi intézetben;

c) Néhány héten belül kezdődik a Béres- és Celladam csepp használhatóságának összehasonlító vizsgálata.

Kovács úr együttműködési készségére viszont jellemző, hogy a vizsgálatok tervezésére irányuló konkrét kérdéseimet válaszra sem méltatja (pl. hogy szerinte milyen gyakorlati eredmény várható a vizsgált betegek Celladam-kezelésétől: a rák visszafejlődése (?), csak stagnálás (?) vagy más szerek hatékonyságának (?) a növelése, vagy egyszerűen csak a rizikófaktorok csökkentése? (stb.)) A CELLADAM ORVOSI VIZSGÁLATÁT EMBEREKEN, TEHÁT ÉPPEN A FELTALÁLÓ NEHEZÍTI; Dr. Béres József az ő szerével kapcsolatban feltett hasonló kérdésekre postafordultával, részletesen, egyértelműen válaszolt.

Meg sem kísérelte

Ami a riportnak a Celladam-csepp stabilitására vonatkozó, a rágalmazás határát súroló (?) kijelentéseit illeti:

ha KOVÁCS ÚRNAK VELÜNK ELLENKEZŐ MÉRÉSI ADATAI VANNAK, AZOKAT MÓDJÁBAN ÁLL A MI MÉRÉSEINKKEL SZEMBEÁLLÍTANI. EZT AZONBAN MEG SEM KÍSÉRELTE. Szívesen elmagyarázom Kovács úrnak, hogy mit jelent az a tartamstabilitás-vizsgálat, amit mi végeztünk. Persze mi a Bioharm által forgalmazott cseppet vizsgáltuk (egyébként annak összetételét már megváltoztatták), nem tudjuk, hogy Kovács úr most milyen összetételű cseppet ad a betegeknek. Ugyanis — ismét fittyet hányva minden eljárásnak — ezt NEM KÖZÖLTE VELÜNK.

A Celladam diagnosztikai tesztet a jelen szakaszban nem mi vizsgáljuk, hanem az Immunológiai Szakmai Kollégium, s ezt Kovács úr is jól tudja. Mégis rajtunk kéri számon az eredményeket. Aprópó: ha már szóba hozta: kb. egy éve két egészségügyi intézmény jól felszerelt laboratóriumában is finanszíroztak „Celladamék” összehasonlító vizsgálatokat. Hol vannak ezek a — tumor markerse kísérleteket is felvonultató — jelentések, amelyek tudomásom szerint nem támasztották alá Kovács úr elképzeléseit?

Kérem az olvasókat, vegyék észre, hogyha valaki eleve kijelenti (persze ismét bizonyítás nélkül), hogy minden „hivatalos” módszer „érzéketlenebb” az övénél, s meg tudja magyarázni azt is, hogy az eredmény a klinikailag igazolt rákbetegségekkel se kell, hogy egyezzen, az (ki nem mondva) azt is állítja, hogy a TESZTJE JÓSÁGÁT SEM CÁFOLNI, SEM BIZONYÍTANI NEM LEHET! Tehát: HINNI KELL KOVÁCS ÁDÁMBAN.

Ezekután az említett riport olyan kijelentéseivel, hogy már „bizonyították” (mikor, hol, kinek?) a teszt használhatóságát, s „100 betegből 98-at meggyógyítanak”, nem is kívánok foglalkozni. Bárcsak ezt igazolnák az eredmények.

A Celladam ugyanis hatásos és hatástalan is lehet. Ez nem dönthető el logikai alapon, s attól sem függ, hogy milyen meggyőzően nyilatkozik a feltaláló vagy az „ellenző”, hanem csak az alapján, hogy mi derül ki a bárki által is ellenőrizhető módon végzett vizsgálatok során! Ezért az a véleményem változatlan, hogy a Celladamt, a Béres-cseppet stb. szakmailag vizsgálni kell!

Csak hinni szabad?

Remélem, hogy valamely hatásuk igazolódik, hiszen magam is harcoltam (kellett!) a szakmán belül azért, hogy a vizsgálatok megkezdődhessenek.

Az, hogy a meggyőző vizsgálati eredmény milyen gyorsan készül el, az a feltaláló együttműködési készségétől is függ, Kovács úr nem nyújtja be hozzánk az általa végeztetett vizsgálatok eredményeit, új ötleteitől (mint most a riportban a feltételezett érszűkület- és infarktusellenes hatásról stb.) mi is csak a sajtóból értesülünk. Kovács Ádám egyetlen kapcsolata a hazai gyógyszer-törzskönyvező intézménnyel abban merül ki, hogy azt folyamatosan szidalmazza! Egyre erősödik a meggyőződése, hogy Kovács úr soha nem is akarta komolyan, hogy a Celladam végigmenjen a törzskönyvezés nemzetközileg elfogadott ellenőrzési lépésein. Ezek pedig az egész világon nemcsak kötelezőek, hanem egyre szigorodnak. Birtokomban van a Közös Piac gyógyszer-törzskönyvezési követelményrendszere. A Celladam ennek ma sem felelne meg, nem is szólva a néhány évvel ezelőtti állapotról, amikor a Kovács úrék először adták ezt a szert embereknek.....

Nem az irigység diktál

Tudom, sokan a gyógyulás, a csodaszer reményében szívesebben hisznek Kovács Ádám szenzációs nyilatkozatainak, mint az én érvelésemnek. Mégis remélem, hogy eljön az idő, amikor az olvasók, a Celladam-hívők is megértik, hogy Európában a 20. században lejárt az ideje az ellenőrizhetetlen csodaszereknek. Megértik, hogy nálunk éppúgy, mint Nyugat-Európában, nem lehet a természetesen elfogult feltalálók véleménye megfellebbezhetetlen.

Az ilyen találmányokról megalapozott, minden részletre kiterjedő, elfogulatlan vizsgálatok után mondhatjuk ki, hogy valóban gyógyszer. S ezt az eljárást nem rosszindulat, érzéketlenség, irigység diktálja, hanem az emberek védelme teszi szükségessé.

*Dr. Paál Tamás
Az Országos Gyógyszerészeti Intézet
főigazgatója*

„AM BLOKK” VÉLEMÉNY — MAGNÓSZALAGON!

(Nem az „Utolsó szó jogán.....”)

Balla M. Anna újságíró részére mondom ezt a szöveget, elnézést kérek, hogy ilyen furcsa módon üzenek, ahelyett, hogy írtam volna. Rendkívül kevés az időm.

Először is köszönöm, hogy elolvashattam a kéziratot. Nekem tetszett, minden-nel egyetértek. Sok sikert kívánok a könyvhöz, nem vagyok meggyőződve róla, hogy nagyobb közönségsikere lesz, nem, úgy vettem észre, **hogy az emberek inkább szórakozni akarnak mostanában és nem az igazságot maguk előtt látni.**

Ahhoz a részhez, ami a nyílt levél után történt dolgok lezárását jelenti, ilyen monológ formájában a következőt tenném hozzá:

Sor került a vizsgálat első lépésére a mi szervezésünkben. Az első megbeszélésen ott tetszett lenni — újságírók előtt folyt — mint ahogy — amíg mi intéztük, addig — minden. Az első lépése a vizsgálatnak arra irányult, hogy megnézzük: az, amit Kovács Ádámék a vérrel csinálnak, az mennyire reprodukálható. (Ezalatt azt értjük, hogy ugyanazon ember ugyanazon vérére mennyire kapják ugyanazt az eredményt és milyen hibaszázalékkal.)

Emlékeznek arra, hogy még a nyílt levelemben úgy írtam, hogy 10% hibát tartok elfogadhatónak. A megbeszélések során azután abban állapodtunk meg, hogy egy személytől 5 vérmintát vesznek egymás után, ezeknek természetesen egyformának kell lenni és még azt is jónak tekintjük, ahol 4 esetben ilyen és egy esetben eltérő eredmény születik.

Meg is történt rendkívül szigorú feltételek között kódolt és közjegyző által lezárt vérmintákkal ez az első rész, és 11—12% közötti reprodukálhatósági hibát jelentett a végeredmény. Ez azt jelenti, hogy az első feltételnek, amit még a nyílt levelemben szabtam, annak nem felelt volna meg, viszont a második lazításnak már igen. (5-ből 1 = 20%)!!.

Meg is volt az eredménye — időzójelben mondom —, hogy belementünk Kovács Ádámék kérésébe, mert rendkívül csúnya nyilatkozatot kaptam ezután Kovács Ádámától a sajtóban. De hát ezt még azután tette közvetlenül, hogy az eredmények megszülettek. Szemmel láthatóan ideges volt az eredmény megszületéséig és hát, hogy az idegességet ki miként reagálja le, az elsősorban intelligencia kérdése.

Ezzel együtt mi úgy minősítettük, hogy érdemes tovább végezni a vizsgálatokat! (Itt kívánom mellelleg megjegyezni, hogy szerintem, mint diagnosztikai teszt, nem olyan nagyon pozitív eredmény ez. Ugyanis: ők azt mondják, ha valakinél a teszt pozitív, tehát betegséget jelez, annak utána szedni kell a cseppeket és akkor attól meggyógyul és néhány hét múlva negatív lesz a vizsgálat, tehát meggyógyult az illető. Viszont ha megnézzük, hogy egy pozitív eredmény után milyen valószínűséggel lesz véletlenszerűen negatív az eredmény, bizony kiderül, hogy minden ötödik esetben egy pozitív eredmény után négyszer negatívot kapnak minden Celladam csepp alkalmazása nélkül is... Tehát én úgy ítélem meg, hogy ez a teszt alkalmas arra, hogy tovább vizsgáljuk, de arra, amire ők használni kívánják, nem.)

Hogy ezután hogyan mentünk tovább? Hát itt több minden történt, ami végül is engem arra ösztökélt, hogy a vizsgálatok második lépcsőjét már ne az Országos Gyógyszerészeti Intézet és személy szerint magam menedzseljem, hanem felkértem az Immunológiai Szakmai Kollégiumot, hogy ők vigyék tovább ezt a szakmai kérdést. Mármint azt, hogy amit jelez a teszt, az tényleg egy immunbe-

tegség, vagy valami akármilyen más. A „sok minden történt”-be például az is közbejárt, hogy Kovács Ádám egyik munkatársa rendkívül magas lóról igen sértően fölvetette, hogy az OGYI főigazgatója — mármint ÉN — biológiai kérdésekben ne foglaljon állást.

Ezt ugyan nem egészen értettem, mert egy intézet főigazgatója nyilvánvalóan még hogyha gyógyszerkémiából egyetemi tanár is — nem saját tudását és véleményét képviseli, hanem az intézet álláspontját. Ami nem nélkülözi a mindenkori élvonalbeli orvosbiológusok, biológus szakértők, tehát az egész magyar tudomány szakértői véleményét. De nem állok le vitázni személyemet érintő kérdésekben, tehát ennek a támadásnak következményeként az immunológiai szakkérdések eldöntését áttettük a neve szerint is illetékes intézetbe és én magamban lezártam úgy a kérdést, hogy végeredményben nem szükségszerű, hogy pusztán szakmaszeretetből részt vegyek ennek a vizsgálatnak is a menedzselésében.

De kilépésemet a további vizsgálatok nyomon követéséből más is kikövetelte!

Tudomásomra jutott és kezembe került két olyan orvosi laboratóriumok által végzett vizsgálat a tesztel, amelyet vezető Bp.-i laboratóriumok — hogy ne nevezzem meg őket — korábban Kovács Ádámék felkérésére végeztek. PÉNZÉRT, SZERZŐDÉSES ALAPON. A szerződésben kikötött vizsgálati díjat a KOVÁCS ÁDÁMOT és a CELLADAM ügyét TÁMOGATÓ BANKOK fizették. Tehát nem tételezhetjük föl, hogy ezek a vizsgáló orvosok a Celladam-tesztel szemben elfogultak lettek volna!!!!

Mind a két vizsgálóhely hosszas vizsgálódás után azt az eredményt hozta ki, hogy a teszt jelenlegi formájában diagnózisra nem alkalmas!!!!!! Tehát: amikor a nyílt levelet megírtam és mikor ezt követően leültünk újságírók jelenlétében tárgyalni — KOVÁCS ÁDÁMNAK EZEK A JELENTÉSEK MÁR EGY FÉL ÉVE A BÍRTOKÁBAN VOLTAK!!!!!! Ennek ellenére egyetlen szóval nem tettek arról említést, hogy amit nagy dérral-durrall most a nyilvánosság előtt szervezünk, az Ő ÁLTALUK fizetett módon korábban már lezárult! CSAK AZ EREDMÉNYEK NEM ÖKET IGAZOLJÁK!!!!!!!

Akkor egy kicsit úgy éreztem, hogy valami bennem eltört. Mert ez már nem immunológiai szakmai kérdés, ez már nem orvoslaboratóriumi, biológiai vagy akár műszertechnológiai kérdés, hanem ez már egy nagyon erős ETIKAI KÉRDÉS..... Ha meg lehet csinálni, hogy egyszerűen nem veszünk tudomást olyan eredményekről, amit a mi pénzünkön csináltunk ugyan, de nem minket igazol és milliószor kezdjük előlről ugyanazt, hogy közben időt nyerünk, mert ki „Időt nyer, életet nyer” — akkor én úgy érzem, hogy ennek már nem a tudományhoz, nem a szakmához van köze, hanem valami egész más.....

Tehát nekem kapóra jött, hogy az immunológiai koloprium tisztázza Kovács Ádámékkal tesztjüket. Tehát, hogy az a nyolcvanszázalékos valószínűséggel kimutatott valami voltaképpen mi, immunbetegséget mutat-e, vagy pedig akármilyen jelenthet, ami az ember vérében van. Akár egy normál fiziológiás állapotot is.

Továbbiakban tehát, hogy ez a vizsgálat hol tart, nem tudom, Petrányi profot javasolom az Immunológiai Szakmai Kollégium részéről, aki az Országos Hematológiai és Vértranszfúziós Intézetben dolgozik. Annnyit tudok, hogy voltak levélváltásai Kovács Ádámmal. Mindenestre túl sok optimizmusom nincs. Rendkívül rezignált lettem ebben az ügyben. Véleményem szerint Kovács Ádámék az életben nem fogják elismerni — bármiféle konkrét bizonyítékok ellenére sem, hogy nincs igazuk. Ez már taktika az Ő részükről, viszont ilyesfajta játék nem engedhető meg ott, ahol valóban az ember a tét... **A baj az, hogy belekényszerül az egészségügy egy állítólagos bizonyítgatásba**, ahelyett, hogy azt mondanánk:

Kovács Ádám észrevette, hogy **az emberek vére különböző módon száradhat be! Ez ugyanis egy nagyon érdekes, új megfigyelés! Ezt közkinccsé lehetett volna tenni és innen elindulni: vajon mi ennek az oka?** Mint például ahogy a vérsüllyedésnél történt. A vérsüllyedést végül is hozzá lehetett rendelni bizonyos általános betegségekhez, és egyéb diagnózissal együtt felhasználva végeredményben egy használható adatot ad. Hát lehet, hogy a vér száradása is valamit jelent! De nem ez történt, hanem kimondatott: ez az immunrendszer állapotát méri (honnán e felismerés, ki tudja?), illetőleg azt, hogy a sejt rákos vagy nem, tehát végül is az ember rákos-e vagy sem! És most mindenki — azt próbálja bizonyítani, hogy **mutathat-e valóban immunbetegséget, ahelyett, hogy arra keresné a választ, hogy vajon miért szárad különbözőképpen az emberek vére!**

Tehát fejre állítottuk az egész kérdést, nem arról van szó, hogy valaki valamit bebizonyít és csak a bizonyítékait vizsgálhatjuk, hanem arról van szó: valaki valamit állít és tessék bebizonyítani, hogy nincs igaza!!!!

Egy hétköznapi példával körülbelül ez olyan, mintha én újságíróknak bejelenténém, hogy tudok autót vezetni, ezek után lemegyek a lépcsőn, beszálok a kocsiba és mindaddig vezethetek, ameddig a rendőrség be nem bizonyítja, hogy nem tudok autót vezetni.

Tehát nem nekem kell bizonyítani azt, hogy tudok vezetni, hanem állítok valamit és más bizonyítsa be, hogy nincs igazam. Ez enyhén szólva kb. tízszer annyi ideig tart, a negatív bebizonyításról nem is beszélve, hiszen ez alatt a bizonyítási idő alatt azért közlekedem azzal a kocsival, és olyan szerencsém van, hogy sem én nem mentem senkinek neki, de nekem se jöttek, mert szóval van érzékem a vezetéshez, tehát nem teszek lépéseket a jogosítványom megszerzésére.

Arról nem is szólva, hogy az egész Celladam-komplexumban, amit a Kovács Ádám kitalált — mert ugye ott van az injekció, meg a hatóanyagot tartalmazó Celladam cseppek — pillanatonként, vagy havonta változnak a koncepciók. Most legutóbb azt olvastam valamelyik újságban, hogy érszűkületre és infarktus ellen is jó! Tehát, amíg folyik egy jól megkomponált vizsgálat arra vonatkozóan, hogy van-e valamilyen hatása rákos betegekben, már közben ott tartanak, hogy fel lett löve egy újabb luftballon: azaz egy újabb betegség, mint egy univerzális csodaszernél! Elméletileg tehát elképzelhető, hogy jövőre meddőségben szenvedők relációjában kezdődik majd Celladamot igazoló vizsgálati sorozat és így folytatódik ez végkimerülésig. ETTŐL A PILLANATTÓL LÁTOM BIZONYÍTOTTAN KOMOLYTALANNAK EZT AZ ÜGYET.

Mert miért nem lehet azokat az eredményeket, aminek alapján Kovács Ádámék arra következtetnek, hogy a szernek ilyen vagy olyan hatása van, nyilvánosságra hozni, becsületesen, közérthetően. És ha valahol a szakmának ellenvéleménye van, mert rámutat, hogy szerinte itt és itt hibás a következtetés — akkor együtt egyeztetni az álláspontot!!!!

Ehelyett egyre kevésbé látunk eredeti vizsgálati eredményt. Most már lassan kizárólag Kovács Ádám nyilatkozataiból tudjuk meg, hogy a Celladam erre is jó, meg arra is, de hogy hol vannak azok a tudósok vagy emberek, akik valamit vizsgáltak, akik valamit kihoztak, arról semmi szó nem esik.

A tudományban van egy általános elv: az az eredmény fogadható el, amit más is reprodukálni tud!

Ezt Kovács Ádámék a kezdet kezdetétől nem ismerik.

Az előbb említettem, hogy a Celladam-ügyben folyik egy nagyon jól megtervezett, megkomponált orvosi vizsgálat. Ez voltaképpen így kellene hogy legyen, de nincs így.

Nagyon érdekesek az eredmények, érdekesek a számok. Kovács Ádám

tavaly év elején bejelentette a televízióban, hogy 15 ezer embert tart életben a szerevel.

Amikor az a bizonyos sokat emlegetett kompromisszum született az egészségügy és a celladamosok között, akkor mi elkészültünk 15 ezer embernek az átvételére és tájékoztató terápiás vizsgálatára. Ami annyit jelent, hogy kapják ugyanazt a Celladam-kezelést, mint korábban, csak éppen legyenek becsületesen feldolgozva az adataik.

Igen ám, de kaptunk Kovács Ádámtól egy 2800-as beteglistát és hiába kértük a többi, nem kaptuk meg. Úgy tűnt, hogy nincs több beteg.

Akkor Kovács Ádám újra „kinyitott” és elkezdte osztogatni a Celladamot, ami után még 600 beteg fölkerült a listára. Ez olyan 3400 beteget tett ki. Lezártuk a listát, erre tünetek voltak, a betegek megrohanták a biofarmot, tünetek az egészségügyi miniszterasszony előtt. Még 300 beteg fölkerült a listára, ez már 3800. Azután közzétettük, hogy jöhetnek azok a régi celladamosok, akik a listán vannak az ügynevezett igazolványokért, mert átvesszük őket ebbe a kontrollált kezelésbe. De nem jelentkezett, csak 1800 beteg, tehát 2000 eltűnt. Ez az 1800 beteg kapott igazolványt. Ezekkel elkezdjük a kezelést, amit Kovács Ádám beállított nekik.

És három hónap múlva eltűnt a betegek fele. Ezzel én nem mondom azt, hogy elvesztettük őket, ez nem lenne korrekt, márpedig mi csak korrekt véleményt mondhatunk. Hivatalos kimutatásunk nincs a betegek sorsát illetően.

De van egy feltételezésünk, hogy mi történt?

Bemutatták közben a Béres-filmet és AZOK AZ EMBEREK, AKIK TÖRTEK, ZÚZTAK FELHÁBORODOTTAN ÉS HISZTÉRIKUS HANGULATOT CSINÁLTAK AZÉRT, HOGY CELLADAM INJEKCIÓT KAPHASSANAK, MOST EGY RÉSZÜK ÚGY DÖNTÖTT, HOGY TALÁN MÉGIS INKÁBB a Béres-csepp kell nekik, mert az jobb lesz. Nem tudom, hogy ez az egész kérdés végül is most az onkológia vagy pedig a szociálpszichológia területére tartozik-e? Mindenesetre rendkívül nagy tempóban fogynak a kontrolláltan kezelt celladamos betegek, sajnos tartok tőle, hogy nemsokára a vizsgálatot azért kell abbahagyni, mert elfogynak a betegek. A Celladammal, mint szerrel — most nem a tesztről beszélek — kapcsolatban a legkülönbözőbb nézetek forognak közkézen. Kovács Ádámék szerint egy immunrendszeri hatása van. Hogy ezalatt pontosan mit ért, azt nem tudjuk, de szerinte szinte minden betegségre jó. De vannak olyan elképzelések, hogy fájdalomcsillapító hatása van, vagy pedig más gyógyszerek felszívódását segítené elő, vagy egyszerűen hízalja a beteget. Szóval nagyon sok egyaránt bizonyítatlan elképzelés forog a köztudatban.

Amikor indítottuk ezt a bizonyos klinikai vizsgálatot és írásban megkérdeztem Kovács Ádámot, mi az, amit a betegeknek látnunk kell majd, tehát milyen hatást remél a Celladamtól — gyógyulást, a ráknak a visszafordulását, hosszabb élettartalmat, a fájdalomnak a könnyebb elviselését stb. — néhány hónapos hallgatás után kaptam egy levelet! Ebben arról tájékoztat, hogy nem hajlandó ezekre a kérdésekre válaszolni, mert ő úgy érzi, hogy őt nem vonták be a vizsgálat tervezésébe, tehát neki az egészhez semmi köze! Furcsa álláspont ez, különösen akkor, mikor a betegek az ő általa előírt kezelést kapják, hisz ez a lényege az egésznek! Tehát valahogy tudnia kell, hogy mi várható az embereknek adott kezeléstől. Na, de hagyjuk, nem újság, hogy **minél inkább ködbe van burkolva az egész Celladam-móka, annál tovább tartható a mítosz!**

Ha most megkérdezné, hogy milyen következményei lehetnek ennek az országra nézve, már tudok válaszolni!

(Hadd ne nevezzem meg most itt magát a készítményeket.) Az egyik ilyen rákellenesnek kihirdetett készítményünkkel kapcsolatban egy nyugat-európai ország erős sajtókampányt indított Magyarország ellen. Nem nevezem meg sem

az országot, sem a készítményt, mert másodkézből való az értesülésem, bár a sajtófigyelést láttam, de magát az újságot nem. Lényege az, hogy az ottani hírek szerint toborozzák a betegeket, hogy a több száz dollár összeg befizetése után magyar szállodákban ezzel a szerrel gyógyítják őket. Hát el lehet képzelni, hogy milyen zajt csaptak ott nemcsak a szakemberek, hanem maga a sajtó!

Egy másik szerünket pedig Nyugat-Németországban hirdették ki rákellenes szerként. Az ottani egészségügyi hatóság azonnal ki is bocsátott egy általános óvó és tiltó nyilatkozatot, mely szerint óvott mindenkit attól, hogy ennek bedőljön.

A szomorú ebben az, hogy voltaképpen mindkét esetben Magyarországról vontak le következtetéseket és természetesen nem az érintett feltalálólokról.

Tagja vagyok — egyedül kelet-európaiként — a Közös Piac Gyógyszer-törzskönyvezési Tanácsának. Ez egy félhivatalos szervezet és 1986 óta látom, hogy a Közös Piac egységesített gyógyszerértékelési-törzskönyvezési követelményei mit jelentenek.

Az egyik alapja a közös gyógyszerpiacnak Nyugat-Európában az lesz, hogy az egyes nemzeti hatóságok egymás véleményét, értékelését elfogadják. Ennek érdekében öt éve tesznek lépéseket azért, hogy ugyanolyan módon működjön minden nemzeti gyógyszerértékelő hatóság. Az eredmény máris látszik, pl. Franciaországban, ahol meglehetősen liberálisak voltak korábban az embereken történő vizsgálatok engedélyezésében. Tavaly decemberben megjelent a törvény, nem is miniszteri jogszabály, hanem törvény, amelyik kerek perec megmondja, hogy az engedély nélküli, emberen történő vizsgálatért mi jár. Börtönbe kifejezve.

Hangsúlyozom, nem akkor, hogyha be lehet utólag bizonyítani, hogy a szer hatásos, vagy hatástalan. Pusztán azért a tényért, hogy engedély nélkül embereken valamilyen kísérletet végeztek. S az egész Közös Piac effelé tendál. **NÁLUNK MEG PONT AZ ELLENKÉZŐJÉT PRÓBÁLJA KINYOMNI A TÁRSADALMI KÖZHANGULAT.**

Tessék mondani, hogy akarunk mi Európához csatlakozni ilyen módon?????

Mi — gyógyszer-törzskönyvezési szakemberek — évek óta azon dolgozunk (és az intézetünk nyugat-európai elismerését tekintve nem is eredménytelenül), hogyha egyszer a politikai akadályok elhárulnak és szóba kerülhet, hogy gyógyszervonalon a Közös Piachoz vagy Nyugat-Európához csatlakozhassunk, akkor mindenki azt mondhatja: szakmai akadályok nem gátolnak minket. A mi rendszerünk összefér a nyugati rendszerrel, a gyógyszer-törzskönyvezés valamennyi mozzanatában. Gyógyszereink minősége megfelel a nyugatinak, és ha a magyar hatóság valamiről azt mondja, hogy jó, az elég garancia más európai országok hatóságainak is arra, hogy elfogadják.

Ezt a munkát, aminek a gyümölcse most beérni látszik, ezt kívánják lerombolni azok, akik egyéni érdekek, hozzá nem értés, feltűnési viselkedés, vagy nem sikerült karrier után próbálják mindenáron ezeket a szereket keresztülrőlvetni. Ugyanis ahhoz a tényhez, hogy megfelelő vizsgálat nélkül nem szabad valamit embernek adni, ezen nem változtathat, hogy utólag a vizsgálat mit igazol.

Hogy szerte a világon mi ennek az egésznek a járható útja, már az őserdőben is köztudott! Kijelölnek egy olyan hatóságot, olyan intézményt, amelyik saját maga nem végez beteggyógyítást, tehát nem pártos, nem elkötelezett egyik irány felé sem, és azt mondják: ez a hatóság legyen felelős azért, hogy becsületes szakmai értékelésen essen keresztül minden potenciális gyógyszer-találmány. Ez azt jelenti, hogy bárkinek a szakvéleményét ez az intézmény kikérheti, de neki kell döntenie, és semmilyen érdekkötődése nincs a vizsgált gyógyszerhez! Ezt Magyarországon 1927-ben ugyanúgy létrehozták, mint másutt. Csak éppen a legkülönbözőbb indokok alapján nekiálltak szétrombolni. Nem tudom, hogy hogyan akarunk valóban Európához csatlakozni.

A múlt héten éppen az európai gyógyszer-törzskönyvezési tanács soros munkaértekezletéről tértem haza, ahol arról beszéltek egy egész délelőtt, hogy milyen információval szabad egy gyógyszert forgalomba engedni. Mi a felelőssége az információt adó cégnek, aki kifejlesztette a gyógyszert, a hatóságnak, az orvostársadalomnak stb.

Tehát mit szabad elmondani egy szerről, milyen hatósági garanciák kellene ahhoz, hogy egy hatást pl. megnevezzenek, hogy mennyire nem szabad csak a cégre hagyatkozni, akinek anyagi érdeke fűződik a szerhez stb. stb.

Hazajövet a repülőgépen kezembe került a MALÉV-magazin, amelyben mindig 6-8 cikk foglalkozik „bemutatjuk Magyarországot” sorozatban hazai kuriózumokkal.

Es mit látok benne?

Kovács Ádámot és a Celladamot, mint a legújabb rákellenes szert. Amelyik megoldja a kérdést! És Kovács Ádám finoman és előkelően azt mondja, hogy „sajnos csigalassúsággal halad az elismertetése, mert annyira új a találmánya, hogy nem tudnak rá mit mondani a tudósok!!!!”

Megmondom őszintén, hogy valószínűleg nagyon rázhatott a repülőgép, mert úgy éreztem, hogy hányingerem támad, és.....

Utban hazafelé, még a taxiban kinyílt a zsebemben a bicska, átmeneti rosszullétemet agresszió váltotta fel: hogy meddig mehet ez még, meddig lehet ezt csinálni????? ÉS MEDDIG TUD FELSZÍNEN MARADNI AZ ÉRVEK ÉS TISZTA DOLGOK MELLETT A ZAVAROS, KÖDBE BUJTOGATOTT HANGZATOS TETSZELGÉS!????

Ami bennünket illet, tovább folytatjuk mind a Celladam, mind a Béres-csepp, objektív, pártatlan értékelését és minden kollégát az egészségügyben megpróbálunk arra biztatni, hogy ne az indulatainak engedjen, hanem csak a szakmája szerint végezze-el azokat a vizsgálatokat, amiket kérünk. És azután álljunk ki az eredménnyel, amit találunk. Hogy aztán kell-e ez így ennek az országnak, vagy visszaesünk 50 évet gyógyszerkultúrában, ez már nem rajtunk múlik.

Elnézést kérek kedves újságíróinktól, hogy ilyen sokat beszéltem, s ennyi mindennel untattam. De végül is jó, hogy ez így kijött belőlem, legalább nem üli meg a gyomrom.

Köszönöm, hogy mindezt elmondhattam és azt is köszönöm, hogy részeiben olvashattam el a kéziratot. A végeredményhez sok sikert és kitartást kívánok.

Dr. Paál Tamás

magánember

egyébként gyógyszerész, az OGYI főigazgatója

Ízei meggyőzik!

NATURA-TERMÉKEK

A NATURA termékcsalád tagjai *csak természetes anyagokat*, illetve természetes anyagokból fizikai vagy biológiai eljárással előállított anyagokat tartalmaznak, és konzerválószer nélkül készülnek.

A termékcsalád tagjai:

- gyümölcsdesszertek,
- gyümölcsdesszertek gabonamagvakkal és olajos magvakkal dúsítva,
- gyümölcskoktélok,
- csemege uborka:

BÉRES-KÚRÁHOZ AJÁNLOTT TERMÉKEK

Jelenleg az alábbi termékek állnak rendelkezésre:

NATURA gyümölcskoktélok, almaital, gyümölcsdesszertek.

Ezek a készítmények tartalmazzák a *Béres-csepp* bevételéhez szükséges *C-vitamin*-mennyiséget, a káros hatású citromsav helyett borkősavat tartalmaznak.

Hozzáadott cukor nélkül készülnek.

Egy üveg tartalma 2 részre osztva elegendő a Béres-csepp napi kétszeri bevételéhez.

A termékek hasznosan fogyaszthatók a Béres-kúra szüneteiben is, illetve a Béres-kúrát nem alkalmazók körében is.

BÉRES-CSEPP KÉSZÜLT TERMÉKEK

A termékcsalád összetétele szerint megfelelő mennyiségben *tartalmazza a Béres-cseppet*, a bevételéhez és hasznosulásához szükséges *C-vitamin* és a *Béres-csepp* bevételéhez ideális összetételű gyümölcslevet.

Termékcsaládok:

- Nagymama lekvárok Béres-cseppel és C-vitaminnal,
- NATURA gyümölcsdesszertek Béres-cseppel és C-vitaminnal, nutra Sweettel édesítve,
- NATURA gyümölcskoktélok Béres-cseppel és C-vitaminnal, édesítés nélkül.

A termékek egy napi adagot tartalmaznak az italok és desszertek esetében. A lekvárféléket célszerű két napra elosztani.

REGINA BÉBIITALOK, BÉBI-ÉTELEK, BÉBIDESSZERTÉK

Bébiételek gyártásával az a célunk, hogy a kismamákat megkíméljük az aprólékos, időigényes ételkészítési munkától.

A receptúrákat úgy állítottuk össze, hogy a különböző korú csecsemők számára szükséges tápanyagokat ideális összetételben és mennyiségben tartalmazák.

2 hónapos kortól ajánljuk a bébiitalokat,

3 hónapos kortól ajánljuk a natúr, finomra passzírozott készítményeket,

5 hónapos kortól ajánljuk a dúsított ételeket, amelyek tejport, szóját, rizst, grízt, zabpelyhet stb. tartalmaznak,

5 hónapos kortól ajánljuk a bébideszserteket,

1 éves kortól ajánljuk a dúsított ételeket, amelyek a rágni tudó vagy rágni tanuló kisgyermeknek puhára főtt, darabos részeket is tartalmaznak (gyümölcs- vagy zöldségkocka, szójakocka, rizs, durumkrém stb.)

II. tétel

BÉRES-CSEPP + PLUSZ

Az ülősztrájk

— Valóban addig fog itt ülni, míg nem kap garanciát arra, hogy lemegy a film a tv-ben?

— Igen, addig ülök itt. Bár egy hónap határidőt szabtam, de remélem, kapok addig érdemleges választ.

— Van konkrét tapasztalata a Béres-cseppel kapcsolatban?

— Miért kellene nekem lennem? Láttam a filmet, meggyőző volt! Van tehát olyan gyógyszer, amitől meggyógyulhatunk! És EZT A GYÓGYSZERT KÜLÖNBÖZŐ ERŐK, NEM MINŐSÍTHETŐ OKOKBÓL ELHALLGATJÁK, sőt: nemcsak betartanak, hanem lehetetlenné teszik a feltaláló működését! TIPIKUS MAGYAR MENTALITÁS! Én a teljes sajtószabadság híve vagyok, hiszek a nép ítélőképességében! Az igazság keresése mindenkinek a joga, nem pedig szűk csoportok privilégiuma, a hatalomnak tilos beleszólnia!

— Most akkor a maga olvasatában miről szól a film?

— Értem mire gondol. Nem vitatom, a filmben ábrázolt hatalmi mechanizmus ellen tiltakozom, mert valós, hogy évtizedekig nyomorított ez az elv, és csírájában elfojtott minden kezdeményezést. De a gyógyszer mellett is szólok, hisz a tények önmagukért beszélnek. A filmből kitűnik, látszólag körön kívüli egyéneknek is lehetnek konstruktív gondolataik. Nem ismerem a film körülményeit, a szereplőket, csak azt látom, hogy vannak emberek, akik hisznek a cseppekben és meggyógyulnak tőle. És azt látom, hogy AZ EGÉSZSÉGÜGY, A TÁRCA NEM VESZI FEL A KESZTYÚT, EGYSZERUEN ÚGY TESZ, HOGY NEM VESZ RÓLA TUDOMÁST. Szóra sem méltat! Így a kétely és a dilemma csak tovább nő bennem, hisz nem tudom, igaz-e vagy sem, amit látok? Bízom benne, hogy ha milliók követelik a magyarázatot, az *onkológusok kényszerítve lesznek, hogy megszólaljanak!*

1989. augusztus 25.

Tv-figyelő:

1989. szeptember 8., Tv 1, 20.00: Az utolsó szó jogán I. rész

szeptember 9., Tv 1, 20.00: Az utolsó szó jogán II. rész

1989. szeptember 8. Tv 2, 22.40: NAPZÁRTA: dr. Béres József feltaláló és Kósa Ferenc filmrendező beszél a filmről, valamint az új cseppről, a Béres pluszról!

Riporter: Ön mint filmrendező, hogyan vállalta fel ezt a témát?

Kósa Ferenc: A HIT fordította figyelmemet a témára és a feltalálóra egyaránt.

Riporter: A Herbária árulja a Béres-cseppeket. Miért van szükség egy újabb készítményre?

Dr. Béres József: Az utóbbi időben nagyon sok panasz érkezett hozzám a cseppekre. Mintha nem ugyanaz lenne, mint az eredeti...

Ha egy üzlet beindul...

Herbária kontra Béres Export–Import Rt.

„Nemrég vetítette a televízió Kósa Ferenc filmjét Béres Józsefről, és a sok vihart kavart gyógyhatású készítményéről. Azóta a Herbária- és a Filotéka-üzletek előtt százak állnak sorba a „csodatévő” folyadékért. Az eredeti forgalmazó, a Herbária mostanság 2 hét alatt gyárt annyit a keresett cseppből, mint korábban egy teljes év leforgása alatt, vagyis 400 ezer darabot. Naponta 3000–5000 harminc milliliteres üvegcsé kerül a budapesti üzletekbe. Mindez azonban még mindig kevés a tengernyi vásárlónak...

... — Azután bemutatták a filmet a tévében.

— Igen és mi ugyanott elképedve hallottuk, hogy lesz egy Béres-csepp plusz, amit majd a Béres Export–Import Részvénytársaság gyárt és forgalmaz... A boltjainkban meg valóságos örület kezdődött. Hiába sokszoroztuk meg a termelésünket, semennyi nem volt elég. Megjegyzem, ha minket bárki értesített volna a film bemutatásáról, akkor jobban felkészültünk volna.

— Végül is a gyógyszertárakban 140 Ft-ért kapható lesz a Béres-csepp plusz. Miben különbözik a Herbária által forgalmazott 23 forintos Béres-cseppek-től?

— Most végeztük el az elemzést, ennek alapján rövidesen annyit mondhatok: kétfajta fémsó kevesebb mennyiségben található a Béres-pluszban. Más, vegyileg mérhető különbséget mi nem találtunk... Egyébként mi is megkaptuk az engedélyt a gyógyszertári forgalmazásra, hatvan milliliteres üvegben 42 forintért napokon belül kapható lesz.

— A Herbária most perli a részvénytársaságot. Mit sérelmeznek?

— Pereljük őket védjegy- és hitelrontás miatt. Ugyanis a Béres-csepp szó védjegy, amelynek tulajdonosa a Herbária. Tehát az a megjelölés, hogy Béres-csepp plusz eleve hitelét rontja a kizárólagosan a Herbária által gyártott terméknek. Szeretném határozottan kijelenteni: a Herbária az eredeti recept szerinti Béres-cseppet gyártja. A szabadalom természetesen Béres Józsefé. Ezt senki sem vitatja, de ennek a szerződés szerinti kizárólagos hasznosítója a Herbária, ez 1997-ig így van. Mi pedig eddig is eleget tettünk szerződésbeli kötelezettségeinknek. Ezt nem lehet csak úgy felmondani. Nézze, tizenkét éven keresztül a Béres-cseppet mi tartottuk „életben”. Szomorú, hogy most jogainkat polgári peres úton kell érvényesítenünk...”

Magyar Nemzet 1989. október 21.

16. oldal: Közlemények

„Béres Therápia ismertetése” címmel előadást tart dr. Béres József, a Budapesti Kongresszusi Központ Pátria termében, 1989. október 25-én 14 órai kezdettel. Jegyek elővételben kaphatók, október 18-tól 80, 100, 120 Ft-os árakon, a helyszínen: Bp. XI. Jagelló út 1–3. Az előadás tervezett időtartama kb. 2 óra. Előadás után orvosok és a szakterület iránt érdeklődők kérdéseire válaszol kb. 2 óra időtartamban.

Intermezzo:

Idős, fejkendő néni:

— Tessék mondani, Béres professzor úr itt rendel? Dunántúlról jöttem fel, a kisfiam ügyében, nagyon beteg, megpróbálnám hát ezeket a cseppeket. Láttam

a tévében, ott is segített annak a fiúnak, aki a földink. Cseppeket se lehet kapni, vagy négy patikában voltam, és az ajtóban is ki van írva: „Béres-csepp nincs”. Megkérdeztem azért, mire rámförmedtek: „Nem tud olvasni?” Hát megértem én, nagy város ez kérem szépen, sok az ember, mindenki ideges. Nyolcvan forint a belépő? Jaj, istenem, tessék várni, megszámolom, mert még haza is kell mennem, és még venni is szeretnék egy pár üveggel, akármennyibe is kerül, tetszik tudni, hogy van az. Gondolja aranyos kisasszony, a professzor úr tud rajtam segíteni? Olyan rendes embernek bizonyult a tévében, csak megérti tán, hogy egy anya nem szeretné túlélni a fiát. Jaj, istenem...

Körlevél:

Tisztelt címzett!

Kérem, válaszoljon az alábbi kérdéseimre, amiket — lehetőségeimhez mérten — minél több embernek szeretnék feltenni. Gyilkosság történik-e, ha a Béres-cseppet nem juttatják el rákos betegeknek? Ha nem — miért nem? Ha igen, kérem írja le és küldje el véleményét, ismereteit: miként lehetséges, hogy a Béres-ügyben nem történt érdemi megoldás 87 februárja (a Kósa-film bemutatója) óta, 1976 (a film első forgatása) óta, az 1976 előtti sajtóhírek óta, s dr. Béres József testvérének gyógyulása óta: vagyis 22 éve. Időközben letagadhatatlanul tudomást szerzett a Béres-cseppről, a Béres-ügyről a pártállam, a hazai és külhoni orvostársadalom, a nyugati és a hazai sajtó — ahogy tudtak róla nyugati politikusok és magyar ellenzéki pártok, reformkommunisták. (Saját véleményemet és ismereteimet a Demokrata idei 3., illetve 9. — immár postai úton is terjesztett — számában mondtam el.) Szeretném a válaszadást úgy is megkönnyíteni, hogy felajánlom: közvetlenül interjú formájában fejtse ki véleményét — de kérem, ha anyagi vagy időbeli korlátaim miatt nem jutok el Önhöz, akkor juttassa el válaszát címemre. A közvélemény-kutatást a Demokrata c. folyóirat támogatásával végzem, eredményeit is ott fogom közzé tenni. Közreműködését előre is köszönöm! Bp., 1989 novemberében

*Tisztelettel:
Kövári Tamás*

PRO:

(nyugdíjas) KÓRHÁZIGAZGATÓ FŐORVOS,
az egykori illetékes...

„Nem, kérem ez nem nyugi kor. Sok tekintetben nem az. Kezdődik már mindjárt a nyugdíjazás másnapján a vérnyomás-emelkedés. VALAMILYEN TIPIKUSAN MAGYAR MENTALITÁS SZERINT A STAFÉTABOT ÁTADÁSA ELLENSÉGES LÉGKÖRT SZÜL. SZINTE TÖRVÉNYSZERŰ, HOGY AZ UTÓD MÁR MÁSNAPO HOZZÁKEZD A NAGY RENDRAKÁSHOZ, MERT HISZ AZ CSAK TERMÉSZETES, HOGY MINDAZ, AMI EDDIG VOLT: ROSSZ, HASZNÁLHATATLAN, KIDOBANDÓ. Legyen az vezetési elv, bizalmas munkatárs, irodabútor, vagy akár egy WC-kagyló. Na, ne nézzen így rám, mert még én is azt hiszem, hogy tréfálok. Nyugdíjazásom másnapján, mikor igazgatói szobámba visszatértem személyes holmijaimért, a *szoba közepén ezt* a nélkülözhetetlen illemhelyet találtam. „Ő” lett először likvidálva, el is kértem emlékként, láthatja, itt díszíti fürdőszobámat. „Hűségesen szolgáltam a gazdámat, a nyíregyházi tudógyógyintézet igazgatóját 15 éven keresztül. Egy időben szereltek le bennünket, mert nem voltunk elég korszerűek. Köszönöm, hogy érdemeim elismeréseként most Ön is meghajol előttem. Rötyi... „Morbid? Meglehet. De tudja, 62 évesen, amikor az ember még tele van energiával, sőt, talán ez lehetne a legproduktívabb időszaka, hisz ekkorra már a család szorító kötelezettségei enyhülnek, s jöhetne a teljes erőbedobás — szóval, ezt az energiát valahogy le kell vezetni, ki így, ki úgy tudja. Én szeretek játszani, mindig is szerettem. Ha nincs más, hát magammal. Látja, most is, így 71 évesen kerámia-tanfolyamra járok és karikatúrákat készítek a környezetemről. Ezeket azután szíjra fűzöm, s akár nyakbavaló is lehet belőle. De szeretek főzni is, a kedvenc ételem a paprikás krumpli és a rántott leves. Mindig is mondtam, hogy kiváló börtöntöltelék lehetnék, mert étkezés szempontjából minimummal beérem. Na, de nem erről beszéltem, hanem a nyugdíjas korom kezdeti szakaszáról, amelynek lassan már tíz éve. Szóval nyugdíjazás után átmeneti időre a szolgálati lakásban laktam, és év végén 5 Ft, azaz öt forint befizetési hiányom volt. Naponként találkoztam volt munkatársaimmal, mert kaptam napi egyórás szakrendelést, így nem szűnt meg kapcsolat az azzal az intézménnyel, amelynek léte az ötlettől a kivitelezésig mind-mind saját szülőtem volt, hisz ezért kerültem le a fővárosból vidékre, Szabolcsba, ahol tudvalevő, hogy a tüdőbetegség, a „Morbus Hungaricus” a legmagasabb volt. Szóval az egyik nap kapok expressz ajánlva a lakásra egy stencilezett felszólítást a főkönyvelőtől, hogy öt napon belül fizessem be a fennmaradó összeget, tehát az 5 forint hátralékot. Mindezt a levelet 8 Ft bélyeggel küldték el, a pár méterre lévő lakásomra. Bevittem a főkönyvelőhöz — akit egyébként annak idején én alkalmaztam, sőt a betegem volt, s mint rehabilitációs nak felajánlottam ezt az állást. — „Édes fiam, mi ez? Hát tévedtem, fene bele, de remélem nem úgy ismertetek meg, mint aki előszeretettel lovagolja meg a lehetőséget, tehát nem lehetett volna másképp, mondjuk ebéd közben? Hiszen, ha jól emlékszem, tegnap is ott ültél az asztalomnál, és nem szóltál egy szót sem! Miért kell ezért 8 Ft postaköltség?” Mire az én kiváló főkönyvelő barátom már adta is az öntudatos választ: „Rendnek mindig lenni kell, még 1 Ft-ért is küldünk levelet, akár igazgató, akár takarító az illető, mert ez a demokrácia... Na — mondtam —, édes fiam, akkor megcseszeszhetitek azt az

országot..." És másnap lemondtam a napi egy óra rendelést, mert rájöttem, hogy valóban nem vagyok már korszerű, és ideje már eltűnnöm a süllyesztőben.

Azóta magánember vagyok, festek és szobrászkodom. Teljesült gyermekkori álmom, mert annak idején ugyanúgy vonzódtam a képzőművészethez, mint az orvosi pályához, és így egyszerre két helyre jártam. Míg apám meg nem tudta, mert utána már csak az orvosi maradt: „Fiam, azt akarom, hogy tisztességes ember legyen belőled, és én nem támogatlak a piktorkodásban!” Akkorában nagy tekintélye volt az apai szónak, így lett belőlem orvos. Nyugdíjazásom után meg festő. Egészen tegnap reggelig, mikor hallottam a rádióban, hogy valamelyik alternatív szervezet, talán a Fidesz, írásban követelte a Televíziótól, hogy mutassák be Kósa Ferenc: Utolsó szó jogán című monumentális dokumentumfilmjét. Indokaikat nem ismertette a kommentár, de annyit még le tudok mindebből szűrni, hogy az ELLENZÉK EGYFAJTA IDEOLÓGIÁT VEL FELFEDEZNI EBBEN A FILMBEN, AMELLYEL AZONOSULNI EGYET JELENT RADIKÁLISNAK LENNI A JELENLEG URALMON LÉVŐ KORMÁNNYAL SZEMBEN! Tehát a film műsorra tűzése egyfajta elégtétel az igazságot megtaposókkal szemben! Nahát, ettől a pillanattól kezdve lettem és vagyok újra orvos, mert ami sok, az sok! VÁLASSZUK KÜLÖN A POLITIKÁT ÉS KÜLÖN A SZAKMÁT, MERT A KETTŐT KEVERNI: NEMCSAK ALJASAN NÉPBUTÍTÓ DOLOG, HANEM MANIPULÁLÁS AZ EMBERI HISZÉKENYSÉGGEL, A BEFOLYÁSOLHATÓSÁGGAL, A TÖMEGPSZICHÓZISSAL.

Nekem ez idáig nem volt szándékomban, hogy az Utolsó szó jogán című filmhez, valóban utolsóként és illetékesként egy-két adalékot konkrétumokkal elmondjak, mert úgy voltam vele: a palackból kiszabadított szellem mítoszára szüksége van az embereknek, hisz már rég nem az a lényeg, amiről a film szól! Olyan bizonyítékok vannak a kezemben, amelyek egyértelművé teszik az igazamat, s ha nagyon ákartam volna, megtalálhattam volna a fórumot is, de feleslegesnek tartottam. Dr. Béres József és Kósa Ferenc lelke legyen rá, hogy az „igazat, a szintiszta igazat” állítják, általuk objektív kamerával! A megközelítés, az előadás módja nézőpont kérdése, s legyen övék a dicsőség! A halottak pedig — akik hittek a remény cseppeiben — nem beszélnek, én pedig, mint kórházigazgató főorvos, akinek vezetése alatt játszódik a film, komolyan veszem a hippokratészi esküt, és igazam védelmében nem szóaltatom meg a több százra tehető dokumentumértékű kórlapokat. De véleményeket sem mondok egy-egy valótlán állítással szemben, mert az akollegális lenne. (Pl: „Távoznia kellett a kórházból a Béres-cseppeket adó főorvosnak, dr. Dévényi Zoltánnak...” Filmvilág. 1987. Hm... Aki ismerős orvosi vagy szabolcsi berkekben, nagyon jól tudja, hogy mi elől menekült az egyébként tehetséges orvos önként, vállalva a körzeti munkával járó további „önsorsrontást”).

Úgy voltam vele: divat jön, divat megy. Minden csoda három napig tart, és a másfél évvel ezelőtti Béres-ügy apropója tulajdonképpen a Kovács Adám-féle Celladam-ügy. Azóta már ezt is lehet kapni a patikában, tehát hagyjuk a fenébe a dolgokat. Még Vári Attila felkereséséről is lemondtam, aki így ír a Film, Színház, Muzsika 87. szeptember 17-i számában: „Annyi kérdést vet föl ez a film, hogy ember legyen a talpán az, aki meg is tudja válaszolni... Bennem egyetlen csúcskérdés jelentkezett: azok, akiknek tisztuk lett volna a Béres-ügy megnyugtató elbírálása, nem látták az említett doktornő arcát? Bevallom, így a férfior delén is, ha egy arc nem tetszik nekem, elképzelem, milyen lett volna első tanítómként, s olyankor borzongok vagy elmúlik nyugtalanságom. Ebben a filmben láttam azt az arcot, akit negyedszázados prózai írói pályámon megírni nem tudtam. A világirodalomból azonban jól ismerem, s úgy félek tőle, mint egy magára hagyott kisgyerek. Ez az arc Aszity Mirjam doktornőé volt. Megnyugtattott, hogy már nincs az országban. Nem a Béres-ügy kimenetele miatt nyugtatott

meg, hanem azért, mert megkönnyebbülten sóhajthattam: egy gonosszal kevesebb. Szeretnék látni egy bizonyos statisztikát — nevezetesen azt, amelyből kiderülne, hogy azok közül, akik életüket tettek tönkre, a magyar társadalom alkotóerejének szétzüllesztése érdekében elkövettek mindent, hány százalékuk távozott az országból. Annyi biztos, hogy ha már nincsenek itt, a dossziékat szép rendben itt hagyták, s a bürokrácia ősi szabályainak értelmében meg sem fordul az ügyintézők eszében, hogy ezeket a csálhatatlan feljegyzéseket újra kellene tanulmányozni. Egy osztályvezető főorvos, aki már osztály nélküli főorvos, aki már csak kórorvos, akinek betegét hazapaterolták a kórházból, abból a magyar kórházból, amely időnként az aggmenházak szerepét is magára vállalja, ott nincs helye egy gyógyulófélben lévő betegnek, egyszerűen azért, hogy esetleges gyógyulásával ne hogy igazságot szolgáltatson az ügy főszerelőjének. Pedig úgy tudom, a hippokratészi eskü éppoly kötelező Szabolcsban is, mint másutt, s az az eskü kimondja azt is, hogyha valaki nem tud segíteni, akkor ne ártson...” — így Vári Attila.

Nem kerestem meg Vári Attilát, talán azért nem, mert hetvenéves koromra birtokolom azt, amit Ő még nem. Hogy csak akkor teszem le a voksot az Á mellett, ha megismertem az ABC valamennyi betűit is. Pillanatnyi, szituatív élmény hatására, egy végül is művészi, vizuális alkotás kapcsán nem szűrök le olyan következtetéseket, amelyek nemcsak hogy nem vagyok illetékes, hanem jóval meghaladja a sajtótörvény általi megengedhetőséget. Mert becsületbe vágó, személyiségsértő, hitelrontó állításaimat úgy követtem el, hogy egy film, egy szubjektív rendezői koncepció közvetett hatása alapján jutottam el a következtetéshez, miközben közvetlenül, személyre szólóan ítélekem! És itt nem játékfilm általi szereposztás van, hanem a valóság dokumentumai, szubjektív vágóollókkal!!

Egyébként

...Akár hiszik, akár nem, ma Magyarországon népszerűtlen dolog orvosnak lenni. Számítalan a megoldatlan kérdés. Itt van például a rák. Bár a daganatos betegségek gyógyítása terén óriásit haladt előre az orvostudomány, mégis vannak reménytelen esetek. **És az emberek szeretnek általánosítani. A felgyülemlett feszültségeik némiképp feloldódnak mondjuk az egészség-ügy szídjában...** Tudja, forr, forr az a kukta, s azután egyszer csak kipattan az a szelep. Ki is vezeti átmenetileg az edényből a gőzt...

Én nem mondom, hogy olykor nem szolgálunk rá. De kérdem én: az orvos nem ember? Dehogyanisnem. Ugyanolyan gyarló, érző idegszálakkal felszerelt hús-vér tömeg, akit ugyanúgy nem kerül el a lét meghatározó szerepe, mint a beteget. Egyébként mit szóljak az orvosoknak az „előre nem látható jövedelem adóztatása céljából történő” adóbevallási kötelezettségéhez? Ez torpadózna még csak igazán az orvos — beteg viszonyt! Bizony ám! Mert mindaddig, amíg például egy 23 éve dolgozó nőgyógyász adjunktus fizetése 16 350,— Ft bruttó, addig bizony központilag van ez a paraszolvencia ügy szavatolva. És most pedig ez az előre bevallás — hogy mennyit fog kapni a majdani operációkért — szentesíti csak igazán! Sőt: így lesz a „gyógyítsz — adok”-ból „Adsz — akkor gyógyítok!” Az még csak-csak, hogy az egészségügyi törvény mond ellent először az adótörvénynek, de az orvos önhibáján kívül kerül skizofrén helyzetbe hivatásával!

Tudják, mekkora dráma lapul az első zsebbe csúsztatott forint és a felébredő lelkiismeret konfliktusában? A dolog kétoldalú, pedig erről is beszélni hozzátartozik a „glasznosztzyhoz”. Nemcsak Tatabánya, hálapénz, Celladam és Béres-csepp úgy van, hanem számítalan Németh László-i helyzet — amolyan modernísített dokumentumstílusban... Apropó... Tények, dokumentumok... Tessék, itt

egy magnószalag... Valamikor 1974 vagy 1975-ben készült. A szó elvész, a magnetofon megfogja — elv alapján.

Vártam, míg levonul az ár. Több tucat újságcikk, könyv van a birtokomban, az utolsó hónapok termékei a Celladamról, a tíz év után előszedett Béres-cseppek-ről. Majd fél évszázad van mögöttem a „gyakorló orvosból”, és ebből jó pár évtizedet töltöttem rákos betegek között.

Csoda hát, hogy minden információ érdekel?

„Az utolsó szó jogán” című filmben közvetetten ugyan, de én is benne vagyok. Velem is készültek felvételek, csak a „beszélő arcok” stílusú dokumentumfilmnél engem szelektált a dramaturgia.

„...Ami kimaradt a filmből, holott belejátszott az eseményekbe, az a Béres-jelenséggel és üggyel közvetlenül foglalkozókon kívül a „magasabb társadalmi régió! Ez hiányzott a társadalomképből...” olvastam Nyers Rezső nyilatkozatát a sajtotban a film kapcsán. (Érdekes, hogy mindenki nyilatkozik, nem?)

Hát igen... a minisztérium engem jelölt ki annak idején...

De nem akartam én már semmilyen visszatérést, még pillantást sem, így Nyers Rezső véleményére sem reflektáltam.

A véletlen elvitt a szabolcsi öregfiúk baráti összejövételére, Pestre, a Tökölj útra... A film alkotói találkoztak a közönséggel. S az egyik ifjú titán a filmtől felhevülten a fejét kezdte követelni a „bűnösöknek”:

„...Az én apám is rákban halt meg 1975-ben. Én nem tudtam erről a cseppről! Ha tudok, apám ma is élne! Ezért feljelentem a bűnösöket, az akkori vezetést, akik elhallgatták a szert! Feljelentem a gyilkosságért, elvégre a háborús bűnök sem évülnek el...”

S a kezdeményezést — 1987-ben tapssal éljenezték!

Fel is álltam azonnal, de azért még megnéztem magamnak a feltalálót és a filmrendezőt. Hisz találkoztunk mi annak idején. Béressel, amikor köszönetet mondott azért, mert vele soha senki így, ilyen támogatóan nem foglalkozott... Ezt visszahallhatja itt a magnón, az Ó hangjából... No meg Kósával, mikor forgatták a filmet és együtt szomorkodtunk, hogy sajnós a Béres-módszerrel a rák kimutatása a vizeletből valótlan, értékelhetetlen adatokat tükröznek. (A kontroll-eredmények alapján, amelyet Levendel professzor ismert rákos betegek vizeletével azonosított.)

Aki gyűlöli a hatalom bármiféle beavatkozását a szólásszabadságba — és melyik tisztességes ember ne gyűlölné — az a film kapcsán a most évtizedekig elnyomott igazság felszínre törését véli látni a filmben, tehát politikai és nem egészségügyi kérdést!

De vegyük azt az átlagnézőt, aki nem absztrahál!

ANNAK AZT JELENTI A FILM, AMIRŐL SZÓL!

„Megmondom Julikának, nem kell kétségeesnie, van megoldás! Nem kell levenni a mellét” — súgta előttem a Szikra moziban egy középkorú hölgy férje fülébe a leszűrt következtetést!

Tehát újraéledt megint az öngyilkos tévhit! És itt van a film felmérhetetlen veszélye! A tíz évvel ezelőtti akut tévhit most újra körbejár, ezúttal karöltve a Celladammal, és együtt szedik áldozataikat azokból, akik az életet biztosító műtét helyett a reményt és illúziót csillogtató biztos halált választják.

Ezen a szalagon Béres Józseffel beszélgetek. Egyébként dr. Pálffy Rolandnak hívnak és mikor e beszélgetés zajlik, a Nyíregyházi Tüdőgyógyintézet igazgató főorvosa voltam és egyben ennek az intézetnek egy százágyas osztályát vezettem. Az osztály természeténél fogva — de egyéni érdeklődésem következtében is — intenzíven foglalkoztunk a tüdőrákos betegek komplex kezelésével. A munkám kapcsán hallottam a betegektől vagy a hozzátartozóiktól, hogy van Kisvárdán egy ember, aki felfedezte az emberi rákos betegségnak vizeletből való

kimutatását és ugyancsak felfedezett egy gyógyszert (cseppet), ami az emberi rákbetegséget gyógyítja. Futótűzként, szájról szájra terjedt a hír, amely minket abból is érintett közvetlenül, hogy több beteg tagadta meg osztályunkon a hagyományos gyógyszeres kezelést vagy az életet jelentő műtétet a Béres-cseppre való hivatkozással... Azután visszakerülve menthetetlen állapotban a beteg nálunk egzisztált, holott a felhagyott terápiával még élhetett volna... Az akkori megyei főorvos megkért, hogy nézzek valahogy ennek a kérdésnek a nyomába, nemcsak úgy, mint illetékes kórházigazgató és osztályvezető főorvos, hanem mint a megyei orvosetikai bizottság elnöke. Megkerestem egy levélben dr. Béres Józsefet, s kértem, hogy keressen fel. Arra is utaltam, hogy ezt ne vegye valamilyen hivatalos idézésnek, hiszen Ő nem orvos, így az „etikai bizottság” szónak nincs jelentősége, mert ezen szerv csak orvosokkal kapcsolatos ügyekben bír némi jelentőséggel. Kértem, hogy munkásságára vonatkozóan hozzon magával némi dokumentumokat, hogy könnyebben tájékozódhassak. Ő pontosan el is jött, a köztünk zajló beszélgetés hangvételéről meggyőződhet, hisz itt van a szalagon... Annak dacára, hogy végig tudtam, hogy nem mond igazat, hisz előtte szakmai körökben tájékozódnom kellett munkájáról. Többek között dr. Echardt véleményét is tudtam, aki kézlegyintéssel vélekedett a „csepp” rákellenes hatását illetően, egyébként nem találkozott a feltalálással. Így némiképp furá volt, mikor a feltaláló nekem Echardt Sándorra, és az Ő pozitív véleményére hivatkozva erősítette, hogy milyen jó a gyógyszer hatása, és hogy Echardt Sándor szerint milyen kár a Budapest és Kisvárd közötti, több mint 300 kilométer... Ennek ellenére igyekeztem őt komolyan venni, sőt... Dehát a szalag beszéljen erről, ne én... Sőt, egy másik orvos ismerősöm értékes információját is bírtam, név szerint dr. Levendelét, az Országos Korányi Tbc Intézet igazgató főorvosát. Akit megkért Kósa Ferenc filmrendező — valószínűleg a később forgatásra kerülő film előkészületeként —, hogy Béres munkájának ellenőrzése-ként csináljon vizsgálatsorozatot a Béres féle vizeletből való rákkimutathatóság igazolására. dr. Levendel 50 biztosan rákmentes és 50 bizonyítottan rákos beteg vizeletét küldte el Béresnek, aki azokat megvizsgálta. Az eredmény lesújtóan rossz volt. Annyi volt a hamis pozitív és hamis negatív eredmény, hogy teljesen értékelhetetlenné tette az eljárást. Kollégám úgy jellemezte az egészet, hogy akár egy húszfillérest is feldobhatott volna kétszer ötvenszer...

A film ennek ellenére elkészült...

Lényegében ennyit tudtam Béresről és a cseppekről, amikor Béres nálam megjelent, amely találkozást magnetofonon megörökítettem. Ekkor találkoztam Béressel először és utoljára. Béres elmondta, hogy mezőgazdász doktor, de biológiából és biokémiából is doktorált. (?)

A burgonya vírusmegbetegedésével foglalkozva jött rá, hogy a növényeket károsító vírusok és emberi rákot okozók azonosak. Megfelelő eljárással (?) ezeket a vírusokat fénymikroszkóppal láthatóvá tudta tenni és így azokat pl. az emberi vizeletből ki tudja mutatni. Ebben az időben agydagánattal műtött beteg nővérét kiadták a klinikáról igen rossz prognózissal. Ekkor Ő a talajunt, vírusbeteg burgonya analógiájára — ahol a gyógyítás a hiányzó elemek pótlása — egy gyógyszert készített. Ezt adta Ő nővérének, aki csodálatosan jól lett, és a klinikai rossz prognózis ellenére ma is él.

Ezek után kezdte adni a „gyógyszerét” barátainak, ismerőseinek, majd később híre menván az Ő tevékenységének, másoknak is, sikerrel. Mindezt olyan meggyőzően színesen, szakkifejezésekkel teletűzdelve adta elő, hogy nem csodálkozom azokon a laikusokon, betegeken, akiket meggyőzött.

No, és természetesen akik mindenen felett „hinni” akartak valamiben... Ami végül is nem egy utolsó szempont!

Mikor kezdte felsorolni mindazokat a tudományosan kvalifikált személyeket, akik túlradó lelkesedéssel fogadták az Ő munkásságát és méltányolják eredményeit, és többek között dr. Echardt Sándor és dr. Levendel is közöttük volt — hallhatja ezeket a szalagon — hát... hogy is mondjam finoman... Szóval kételemek merültek fel bennem szavahihetőségét illetően... **és azáltal az egész ügy elveszítette komolyságát...** Persze, akiknek nincs módjukban ilyen eleve-nen tetten érni a valóságot, azok másképp látnak ezekben a dolgokban...

Tudva ugyan azt, hogy nem mond igazat, tovább érdeklődtem az iránt, hogy találmányával miért nem lép ki a nyilvánosság elé, miért nem közli felfedezését egy tudományos lapban, amely biztosítaná a prioritást! És pont ez a tudományos közlés húzná ki a méregfogát az ügynek, pont a félillegalitásból való kilépés indítaná el a dolgot az útján... Erre Ő azt válaszolta, hogy ellopják tőle azt, amiért annyit dolgozott! Mondom én, hogy tiszta Celladam ügy ez az egész, hiszen Kovács Ádám is így érvelt! Érdekes, hogy ennek a két embernek az útja nem egyesül, pedig a józan ész szerint mind a ketten ugyanazt akarják, s ha összefognának, ketten állítanak ugyanazt. De Friderikusznak sem jutott eszébe, hogy összeültesse Bérest meg Kovács Ádámot a szorítóban! Pedig lehet, hogy érdekes találkozásnak lettünk volna tanúi! Hátha hallják az illetékesek és adtam egy ötletet...

Szóval, ezt az „ellopják” sztorit nem egészen tudtam elfogadni. Elmondtam Béresnek, hogy az Ő esetében két dologról van szó: 1. Először is állítása szerint egyrészt felfedezte a ráknak egyszerű eszközökkel való kimutatását! (Nobel-díj) másrészt felfedezte a ráknak gyógyítását. (Második Nobel-díj)... Ugye milyen sok a hasonlóság a 10 évre rá előbukkanó Celladammal?... Kétségtelenül műhiba volt hallgatni a szakmának, mert talán ez némiképp világosságot teremtett volna a kérdésben, na és a fejekben...

Mondtam Béresnek, amennyiben attól fél, hogy ellopják gyógyszerének titkát, akkor legalább a kimutatás laboratóriumi módját írja le. Ezen igazán nincs mit ellopni, mert bárki egy új laboratóriumi eljárást fedez fel, az azt publikálja, és azután akár több százan a leírás szerint utánvizsgálják. A vizsgálat eredményeit szintén leközlík, megállapítva, hogy az eljárás használható-e vagy sem. Az Ő esetében tehát pont ennek a vizeletvizsgálatnak a használhatóságát erősítené meg a közlés, sőt gyógyszerének a hitelét is. És így van reális lehetőség arra, hogy ha hasznós ez az eljárás — amire örült nagy szükség lenne — mindenütt a világban „jogosítvánnyal” mindenki számára elérhető legyen. Megígértem Béresnek, hogy amennyiben hozza az eljárás szakszerű leírását, én menedzselem továbbá az ügyet. Hisz a rák ellenszerét megtalálni mindannyiunk érdeke!

Hivatkozott sok munkájára, és hogy nem ígérheti gyorsan a közleményt, de belátta, hogy ezen az úton lehet elindulni... Legalábbis a magnószalagon ez hallható... A közleményt azóta is, immár több mint tíz éve várom... Ha az ember így utólag átrágja a dolgokat, még szembetűnőbb az ügy naivitása... Kitalálok valamit és mondom, hangoztatom, hogy feltaláltam valaminek az ellenszerét... Ez ok lehet arra, hogy azután bárkinek adhassam, közben pedig Megváltóként akarok tetszelegni? Hát nem az a logikus, hogy én kezdjem el bizonyítani ország-világ előtt gyógyszerem hitelességét? Egy gyógyszerben nem hinni kell, hanem tapasztalni, kivéve: ha az illetékes helyeken bevalloam, hogy készítményem: placebo...

„...Ki kell tenni a lapokat” azt nem lehet mondani, hogy tessék adni vizeletet, és én adok rá gyógyszert! Minden, ember által beadható, embernek alkalmazható gyógyszernél így van ez, szerte a világon! Nem a gyógyhatását torpedózzuk meg, hanem először tudni kell nincs-e kóros teratogén, toxikus hatása. Nem a terápiás eredmény, hanem az adhatóság kérdése az első lépcsőfok, utána elindulhatunk akár itt nálam, az osztályomon a kipróbálásá-

val...” — úgy emlékszem akkori szavaimra, de hallhatók ezek egyértelműen a szalagon is...

— KÖSZÖNÖM SZÉPEN, NEKEM EZ AZ ELSŐ, AHOL LÁTOM, HOGY SEGÍTENI IS AKARNAK... — ÍGY BÜCSÚZOTT, ÉS AZUTÁN SOHA TÖBBET NEM LÁTTAM, CSAK ITT A FILMEN, TÍZEN VALAHÁNY ÉV TÁVLATÁBÓL, AHOL AZ UTOLSÓ SZÓ JOGÁN AZ IGAZAT, A SZÍNTISZTA IGAZAT MONDJA, AKARJA Ő. És ezzel záródik a képsor... Nahát, erre mondja Hamlet hogy „kifordult sarkából az idő”... no és a való...

Én többet Béres Józseffel személyesen nem találkoztam. De annál többször a betegeken keresztüli negatív hatásával. Akár, mint rá tíz évre Echaradt professzor a Celladammal. Hát nem megdöbbenő az analógia? Ugyanaz a helyzet, szisztéma, csak nem kockásban, hanem mondjuk pepitában... A vezetésem alatt álló intézetben behatóan foglalkoztunk a tüdőrákos betegek komplex kezelésével. Az igen jól szervezett és jó szakemberek kezében lévő tüdőszűrő-hálózatunk nagyon sok, még csak kezdeti stádiumban felfedezett tüdőrákos beteget emelt ki. Az ilyen betegek esetében az volt a terápiás stratégia — és az még ma is —, hogy gyors kivizsgálás után a legrövidebb időn belül műtéttel távolítottuk el a daganatos gócot. Ez volt az elsődleges, és hogy továbbiakban a beteg kapott-e gyógyszeres (cytostatikus) kezelést vagy sem, az nagyon sok tényezőtől és terápiás megfontolástól függött. Ezekben a korán felfedezett esetekben a siker záloga a korai, szakszerű műtét volt. És akkor egy időben a betegek sorozatban jelentették be, hogy nem vetik alá magukat a műtétnek, hanem mennek Kisvárdára Béres doktorhoz, aki műtét nélkül is meggyógyítja őket!

Sajnos, ezek a betegek sorra visszakérültek hozzánk előrehaladott elváltozással, illetve jó néhányról úgy szereztünk tudomást, hogy nem akarván hozzánk visszajönni, más megyei intézetbe kerültek és ezek küldték meg a területileg illetékes gondozóintézetnek a szomorú zárójelentést. Nem egy esetről volt szó! **Ha nem tartanám etikátlannak, legszívesebben egy címlistát hoznék nyilvánosságra az elhaltak közül, hogy a hozzátartozók véleménye hozzájáruljon nemcsak a hitelességhez, hanem a közvélemény áthangolásához!** Ebből is készülhetne egy „beszélő arcok” sorozat, csak a végeredmény kevésbé lenne felemelő. És a megszólaltatott felek, lényegesen fiatalabbakról szólnának, fiatalabb áldozatokról, mert hisz a rák egy fajtája különösen náluk halálos, az idősebb szervezetet nem „falja fel” olyan gyorsan egy-kettőre... És pont ezeknél a fiataloknál, akiknél pici gyermekek vannak, azoknál számít akár egy-két hónap, amely mindig adomány, és Ők önként mondtak le róla... Mert hittek a cseppekben... Ki a felelős az elmaradt műtétekért?

Van azon a szalagon még csúnyább dolog is:

„ezekkel a betegekkel nyugodtan lehet kísérletezni, hiszen úgymint halálra ítélt emberek”. — Ezt is Béres József mondja a feltaláló szuperhős, csak ezen a szalagon és nem Kósa filmjében!...

Más vonatkozásban is van kapcsolatom a Béres-üggyel. Erre is van utalás a filmben, ezért hát bővebb magyarázatot igényel. Mint mondtam már, egy 100 ágyas osztály közvetlen vezetésem alatt állott. Valamivel később, a már küszöbön álló egészségügyi integráció előszeleként, két megyei kórházi belgyógyászati osztály is az intézetbe került. Én, mint röntgenszakorvos, az osztályoknak is végeztem vizsgálatot és egyéb társadalmi feladataim is elfoglaltak. Ezért az osztályomat 50-50 ágyra felosztva két munkatársamra bízta, akik másodfőorvosi kinevezést is nyertek. Így lett az egyik osztályfől vezetője dr. Papp Irén, a másik felé pedig dr. Dévényi Zoltán. Mindkettőjükkel már hosszú ideje dolgoztam együtt, munkájukban megbízta. Általában hetente egy-egy alkalommal viziteltam a két osztályfőlen. Egy idő elteltével dr. Papp Irén felkeresett és megkérdezte: tudom-e, hogy dr. Dévényi osztályrészén az ország különböző részéből való

rákos betegek fekszenek és ezeknek „Zoli” Béres-cseppet ad. Természetesen nem tudtam. Igaz, hogy mi a megye területéről vettünk fel betegeket, de én soha nem néztem, melyik beteg honnan való, arra pedig gondolni sem merem, hogy dr. Dévényi egy hivatalosan el nem fogadott, de még általa sem ismert összetételű valamit adjon a betegeknek. Felkerestem hát a megyei főorvost, elmondtam, mi a helyzet, és intézkedését kértem. Nagyon nehéz helyzetben volt. (Szegény azóta már meghalt fiatalon, rákban.) Mert egyrészt én kijelentettem, hogy nem vállalom semmilyen illegális manipulációt az általam vezetett intézetben, másrészt tudtam, hogy egyes megyei vezetőket, akik Béresben meg nem értett és elnyomott zsenit láttak, (már akkor is volt némi orvosellenesség, ami kétségtelenül az olykori irreálisan magas „hálapénzükkel” függött össze, amit már akkor le kellett volna rendezni adminisztratív intézkedéssel, no és főleg tisztességes fizetéssel) szimpatizáltak volna egy ilyen suba alatti megoldással. A megyei főorvos rám bízta az intézkedést: „csak baj ne legyen belőle.”

Töprengtem, mit is csináljak.

Tiltsam meg a csepp adását? Írassam ki és szállíttassam el az idegen megyéből való betegeket? Hívjam esetleg ismét be Bérest, hogy azután ismételten Ő ne tegyen eleget szavának? De mit vétettek ezek a szerencsétlen, életükért reszkető emberek?

Hívtam dr. Dévényit. Közöltem vele, hogy a továbbiakban nem vehet fel újabb tumoros betegeket az ország területéről. De azokat, akiket eddig Béres-cseppel kezelte, továbbra is azzal kell kezelnie, de ezt a kórlapban dokumentálni kell! **Érti ezt? Egy teljesen maszek készítményt pont én alkalmaztattam hivatalosan, rögzítve az utókornak!** A kórlapok megvannak, bárki számára elérhetőek! Utasítottam Dévényit, hogy tudtom nélkül beteget ki nem írhat, s a halottak boncolását elengedni nem lehet! Mindezt a szigorúnak látszó intézkedést azért kellett hoznom, hogy senki ne mondhassa: azért halt meg akár csak egy beteg is, mert nem kapta tovább a Béres-cseppet! Ha már ez a tudtom kívüli kalózkodás meg is történt, legalább annyi tanulságunk legyen belőle, hogy az osztályon meghaló betegek bonclelete rendelkezésünkre álljon... Nahát, amit a filmben mondanak; hogy „kaphatták a betegek a cseppeket továbbra is, csak az már valamiért (?) nem olyan volt, kvázi: valaki kicserélhette őket folyamatosan éjnek idején, hát ehhez képest Agatha Christie kutyafüle! És még ezt az álláságot a film dramaturgia nem is cenzúrázza! Hogy kerülhet egy komoly témába egy ilyen kacajt fakasztó baromság? Képzelsen el engem, hogy például éjnek idején beosonok a Dévényi szobájába, kiveszem a köpenye zsebéből a kis fiolákat, és vizet teszek bele! Hiszen cseppei csak neki voltak? Persze ehhez az agytornához az kell, hogy a köpenyében tartsa mindezt... Észbomlasztó... És akad, aki elhiszi... Na, mindegy... Sajnos.

Valamennyi beteg elhunytával (!) dr. Dévényi úgy döntött, hogy körzeti orvosnak megy, ott talán nyugodtabban adhatja a cseppeket. Senki nem küldte el tehát, önszántából távozott. És, hogy még mi kényszerítette rá, arról én nem beszélek. A város és közvélemény sajnos beszélt... Így vált az osztályon lehetetlenné, de talán pont ezért, saját magában lévő problémái miatt akart hinni Ő is valamiben! Adott esetben a cseppekben!... Senki nem minősítette tehát Őt vissza... De valószínűleg ezt ő saját maga is bevallja, ha nem másnak, hát önmagának...

Egyébként a több, mint négyórás film vetítése alatt kis könyvecskét árultak a pénztárosok és a jegyszedők: „Tessék a professzor úrról és a rendezőről!” MAFILM Objektív Stúdió 1987. zárszavában olvasom: ...Késésben vagyunk. De mi magyarok nagyon kevesen maradtunk ahhoz, hogy ilyen késedelmet megengedhessünk magunknak... Én türelmes vagyok... Nem vesztettem el sem a fejemet, sem a hitemet, sem az embertársaim, sem hazám érdekeit nem

tevesztettem szem elől...”...Hűha! Hogyan is állunk ezzel a dologgal? Ki késik és ki nem? S ki kinek az érdekét nem teveszti szem elől? Közkinccsé tétetett-e már a feltalálás, az alapok! És egyáltalán: ki hinné el ennek az egész tudományos köntösbe bújtatott szemfényvesztésnek az „igazát”, ha ismerné például a Kósa Ferenc rendező által kért vizeletvizsgálat-sorozatnak sirlalmas eredményét? Kósa pedig ismerte ezt az eredményt, ami alapvetően megkérdőjelezi az egész eljárás hitelességét. Hiszen dr. Béres József arra alapozza egész tevékenységét, hogy ki tudja mutatni a vizeletből azokat a „ráktényezőket”, amelyek a cseppek adása után megkevesbednek, illetve eltűnnek. De ki látta valaha is ezeket a ráktényezőket Béresen kívül???

Hát ide figyeljen! Én most itt kijelentem magának, hogy nyugdíjaséveimben pszichológiai tanulmányokat végeztem, és a magány és társtalanság fázisait vizsgálgatva arra a megállapításra jutottam, hogy az emberek szóösszetételéből, artikulációiból, mimikáiból stb. (többet nem mondok, mert el fogja lopni a módszerem) nem csak meg tudom állapítani, hogy kinek van rákja, hanem azt is, hogy kinek lesz, sőt olyan esetek is vannak, akiknek volt, de kedvező széljárás miatt a tumorok megsemmisültek. Sőt a diagnosztizálás után megfelelő adekvát pszichoterápiával gyógyítani vagy legalábbis befolyásolni tudom a rákot. Többet egyelőre nem mondok, kérem adja tovább, holnap reggel 3 és 6 között fogadom az érdekelteket. Ön elhiszi ezt nekem? Nem kérdezi, hogy hogyan csinálom? Vagy nem csak akkor hiszi, ha már valáhol visszajagazolták eljárásomat? Hát ki látta valaha is ezeket a ráktényezőket Béresen kívül?

Kósa Ferenc meglátta — a negatív ismeretek ellenében — az emberi hiszékenység adta csodás anyagot, amelyet a film eszközével művészi alkotássá lényegített. És ha feltételezzük, hogy az első vizeletvizsgálatot végző főorvos tévedett — mert hisz Ő is ember — nem kellett volna újabb ismeretlen eredetű vizeletsorozattal próbára tenni az eljárás értékelhetőségét? Pedig erre igazán számos tudományos intézet vállalkozott volna... Nem úgy, mint az ismeretlen összetételű, gyógyszernek kikiáltott valami emberen való kipróbálására. De hát ha az alapról beigazolódik, hogy rossz, vagy jobban mondva nincs is alap, akkor... Nincs mit filmezni...

Én most 1989-ben úgy látom: nem az a lényeg, hogy van-e a cseppnek bármilyen hatása, hanem az, amiből az egész kiindult: „a rák vírusának fénymikroszkóppal vizeletből való kimutatása.” Több-e, mint áltudományos köntösbe burkolt kóklerség? Mert ez idáig csak egyedül állítja, hogy képes a kimutatásra, de hogy miképp, arról nincsen szó. Minden laboratóriumi eljárás leírható és utánavizsgálható. Amíg egy feltaláló részéről ennek nem történik meg a megfelelő komolyságú leírása, utánavizsgálhatóságának lehetősége, addig az ilyesmi az emberi hiszékenység szándékos, otromba és kártékony kihasználásának ördögi játéka, legyen az Béres-csepp vagy Celladam!

Tudom, hogy ma ez nem népszerű kijelentés. A hivatalos orvostudománynak a rák gyógyítása terén elért szerény eredményeit ismerve, a KÖZVELEMÉNY-BEN OLYAN MESSIÁST REMÉLO HANGULAT ALAKULT KI, HOGY EZT ÉSZOKOKKAL OSZLATNI NAGYON NEHÉZ!

Azonban, ha akár a filmet, akár a Celladamról megjelent könyveket, sőt Kovács Ádám partnereként való kezelését a sokat hangoztatott nyitottság hívhatta elő a dobozából, akkor éppen ennek a nyitottságnak a szellemében azt is kell biztosítania, hogy bárki számon kérhesse például: mi az a tudományos alap, mely arra ad jogot, hogy emberek százai érdekelve legyenek ekkora fokon a kérdésben.

Nem kérném én ezt számon, ha a budai füvesasszonyról volna szó, és mondjuk a feltalálók azt állítanák, hogy gyógyszerük összetételét megálmodták,

DE HISZNEK BENNE, ÉS EZÉRT MINDEN REMÉNYE VESZTETT BETEGNEK JAVASOLJÁK, AKIK SZINTÉN TUDNAK HINNI BENNE. De a tudományos szölamok joggal vonják maguk után a bizonyítás igényét.

Hogy miért lovalom bele magamat ennyire ebbe a témába, így több, mint tíz év távlatából?

Mert ma, a film kapcsán megint útjára kél a remény, de sikamlós utakon...

A mai lehetőségeink mellett, a korai felismerése és műtéti eltávolítása a rákos szövetnek elsődrendű fontosságú. Ezt, remélem, sem a feltaláló, sem alkotója nem tagadja. Radikális megoldás, de életet mentő! A női emlőrák korai felismerését célzó önvizsgálatot ma már az egész világon propagálják, tanítják a nőknek.

A filmben nyilatkozik egy levéltárosnő, aki a cseppek hatására meggyógyult, holott előtte az orvosok le akarták venni a mellét. Egy ilyen dokumentumerejű kijelentett szónak óriási hitele és hatása van. Sokkal nagyobb, mintsem feleslétenül dobálózzunk vele. Nézzük a mechanizmust: ma az emlőben felfedezett göb jó- vagy rosszindulatú voltának tisztázására legbiztonságosabban egy kis metszéssel kivethető anyag szövettani gyorsvizsgálata szolgál. Ennek eredményét a beteg a műtőasztalon várja meg, és jóindulatúság esetén a kis metszést zárják a sebészek, az asszony pedig a műtőasztalról felkelve hazamegy.

Viszont: amennyiben a szövettani vizsgálat rosszindulatúságot mutat, a műtétet kiterjesztik, az emlőt eltávolítják. Mindezt a műtét előtt a beteggel megbeszélik, de természetesen mindent úgy készítenek elő, hogy a rosszindulatot jelző lelet esetén a műtét folytatható és kiterjeszthető legyen.

A filmben nyilatkozó levéltárosnő azért találkozott a tervezett műtétje előtt „mind megoperált, melltelen” asszonyokkal, mert akiknek leletük negatív, azok hazamentek. A szövettani vizsgálat eredménye előtt senki sem mondhat biztost, és általában, éppen a betegek érdekében inkább, a rosszabb lehetőségre gondolunk. Ezért érthető a sebész főorvos keménysége, amikor a levéltárosnő szerint kijelentette, hogy amennyiben az az elváltozás az emlőben ráknak bizonyul, és nem műtik meg, akár csak hónapokat élhet. Túlzás, de a cél érdekében megengedhető. Ugyanis nagyon sok nő már a kimetszést is „mellvéletelnek” hiszi, és ezért megtagadja a diagnosztizálást. Azért beszélek erről részletesebben, mert a **„cseppe gyógyult emlőrák” esetén többen elutasíthatják nemcsak az életmentő, korai műtétet, hanem magát a próbakimetszést is!**

A filmben nyilatkozó hölgynek — aki megtagadta ezt, és saját felelősségére távozott — szerencséje volt! Lelete negatív lett volna, mert feltételezhetően sosem volt bizonyítottan emlőrákja, hisz a próbakimetszést elutasította. Így a cseppek legfeljebb általános állapotában és pszichésen erősíthették meg, aminek kétségkívül van jelentősége, nem is lebecsülendő, csak nem ilyen minőségben. Viszont többen úgy értelmezhetik: láttam az esetet, egy asszony saját maga mondta el ország-világ előtt! Ha már elmondta, az igazsághoz ez is hozzátartozik.

Még csak annyit erről a „fénymikroszkóppal állítólag láthatóvá tett vírusokról” vagy a vér száradási képletéről: BIZONYÍTANI EZT A FELTALÁLÓK SOSEM FOGJÁK, MINDIG FOGNAK ÜRÜGYÜL VALAMIT KITALÁLNI, MERT SZÁMUKRA A HOMÁLY ÉS A BIZONYTALANSÁG — amely a fejekben van és az egész dolgot körülveszi — LÉTFELTÉTEL.

Hát ezért meditálok most, mert az orvosnak kutya kötelessége kilépni a nyilvánosság elé, olyan fórumokon, ahol ezeknek az ellenkezője is elhangzott. „A kesztyűt nem veszem fel” kívülállás a tévhitek felé hajtják a vizet, és ennek megelőzése is orvosi feladat és ténykedés.

Én ennyit akartam és ennyit tudok letenni az asztalra, ha akarja, kiírja a neveket, ha akarja, nem, de ha valaki kételkedne az elmondottakban, itt a szalag, ezt ezért hoztam, és ide leteszem letétbe... Feltehetően elfelejtődött, hogy ilyen is van. Vagy én már nyugdíjas vagyok és úgys leírtak... De ez is lényegtelen...

A lényeg viszont: többmillió néző elé tární a filmet, amelynek ilyen vonatkozásban van közvetett mondanivalója, több, mint felelőtlenség. Ezzel manőverezni senkinek nem állhat jogában, mert ez merénylet az élet ellen.

A CSEPPEKBEN LEHET HINNI. Legyen az Béres-csepp, Vajda-csepp, Celladam vagy bármi. **MERT A HIT MÁR ÖNMAGÁBAN FÉL GYÓGYULÁS, ÉS OLYKOR VALÓBAN CSODÁKRA KÉPES.** Az istenhitről nem is beszélve. A cseppeknek roboráló hatása is lehet, pláne, ha mellékvesekéreg-kivonatot, Prednisolont, Oradexont, Depersolont és még ki tudja, milyen szereket kevernek bele a feltalálók, s amelynek általános hatása hízás, hajnövés megindulása, túladagolás esetén a vízviisszatartás miatt holdvilágarc a következmény, amelynek kapcsán útjára indul a hit kézzelfogható eredménye: meggyógyultam, íme itt az eredmény! **A HITNEK MINT TERÁPIÁNAK VAN JELENTŐSÉGE, A BETEGEK PROGNOZISÁT ILLETŐEN, DE A TUDOMÁNYOSSÁG IGÉNYE NÉLKÜL.** De sajnos az esetek többségében hazánk lakossága még nem rendelkezik olyan fejlett pszichológiai kultúrával, hogy a képzeletterápia mindenkinél alkalmazható lenne.

És az átlagember, az átlagnéző a polemizáló, beszéltető „utolsó szó jogán”-ból levonja a következtetést: vegyem le a mellem, operáltassam meg magam, szedjem azokat az iszonyatos gyógyszereket, mert azok a szemét orvosok nem látják „tudományuktól” az erdőt? Elhagyják kinzásuk színhelyét, annak reményében, hogy majd itt vagy ott megkapják a megfelelő kezelést. Ha úgy tetszik: a remény cseppjeit.

De arról senki nem beszél, hogy hányan tévedtek, s hányan váltak pont így öngyilkossá vagy hányan rövidítették meg önkaratukból életüket!

Mert, akik beszélhetnek: vagy esküjük tartja a titoktartást — a halál oka személyre szabottan magánügy, hacsaknem bűnesetről van szó — vagy pedig az ilyenfajta dramaturgia nem alkalmas politikai hangulatkeltéshez!

Ez erről a véleményem. Illetve van még egy: most, hogy már Béres plusz is van és a televízió jóvoltából óriási reklámja lett a cseppeknek, sőt már a háromszorosát is érik, beismerem: tévedtem!

Ezek a cseppek valóban aranyat érnek. A kérdés csak az: KINEK?

Dr. Pálffy Roland

nyugdíjas

(volt kórházigazgató, tudógyógy. főorvos)

(A vélemény többszöri nekifutásból íródott, amelyek az eseményekből adódtak...
— A szerk.)

VEGYÉSZHÁZASPÁR...

Megvettük a cseppeket, a férjem „kiállta” a sort, de ráérünk, ebben az évben már mindketten nyugdíjasok vagyunk. Azóta én altató nélkül alszom, remek a közérzetem, és valamennyi klimaxos tünetem megszűnt. A férjemnek pedig nem fáj a feje, megjött az alkotáskedve, egyszerűen: fel vagyunk frissülve. Szerencsére még mi ez idáig nem vagyunk érintve semmilyen tumoros megbetegedésben, de én úgy hiszem, nem is ez a lényege ennek a szernek. Az teljesen véletlen, hogy a rákbetegségek kapcsán kapta szárnyra a hír, inkább arról lehet szó, hogy néhány rákbetegnek is használt, akik ide vezetik vissza a gyógyulásukat. De nem kell itt analizálni ezt a kérdést, felesleges a bizonyosság. **Olyan kevés dolog van az életben, amiben bízni lehet, és most ebbe a cseppbe belevetíthetjük bizodalmunkat.** Hitelt adott erre a feltaláló, kedves, egyszerű, meggyőző személyiségével. Na és kálváriájával, meg azzal, hogy az évek útvesztőiben nem tört meg, töretlenül kitartott álmai, hite és cseppjei mellett. Ritka dolog ez az életben, tisztelettel és ne eltiprással akarjunk reagálni milderre. Nézze, az én férjem is kutató, számtalan találmány, felfedezés birtokosa, és regényt lehetne írni azokról a megpróbáltatásokról, amiken keresztülment. Csupán azért, hogy létjogosultságot nyerjen találmányainak. Azt kell mondanom, hogy a gyakorlat az volt, hogy először külföldön sikerült elismertetnie magát és munkásságát, s majd, amikor ez egyértelmű s elfogadott lett, akkor a magyar tudóstarsadalom is kénytelen volt tudomásul venni azt, amit előtte, első kézből, mereven, packázva, karosszékből elutasított. Valamilyen átok ül a nemzeten, hogy tipikusnak mondható mindez. Itt ez a cseppkérdés. Van egy ember, aki szabad óráiban, otthon, ha úgy tetszik hobbiként vagy megszállottként kísérletezik. A növények közötti kommunikációs zavart akarja átültetni az emberekre, hogy mindezzel megtalálja ennek az örületes kórnak az ellenszerét. Támogatni, segíteni kellene, felkarolni ezt az embert, még akkor is, ha mondjuk én más nézőpontot vallok. Ez a nagy dolog az életben, felülkerekedni önmagamon, nem pedig elveszni kicsinységemben. Itt van például ez a Petőfi-kutatás. Mintha a hivatalos álláspont felesküdt volna arra, hogy örök ellenségeskedést tart fenn a kívülállóval. Azért ülnek össze, hogy összedugva a fejüket, be tudják bizonyítani, hogy a Morvai kókler. Ahelyett, hogy tisztelnék a kazánkovácsban, hogy pénzt, energiát nem kímélve egy ügyért harcol, nemhogy kuplerájt nyitna, vagy kocsmázna. Állítom, hogyha az utóbbit tenné, sokkal nagyobb becsben lenne, és jóval kevesebb lenne az ellensége. Hogy mindezt esetleg dicsőségért teszi? Gyarló emberek vagyunk, vegyük végre ezt tudomásul, és mindenkit a saját súlyával mérjük.

Nagy port vert fel vajúadásban lévő demokráciánkban, hogy Gödöllőn, egy lelkes személyében ellenzéki képviselő került be a parlamentbe, ebbe az évek során devalválódott, impotens elvtársi üdvhadserégbe. Tisztítóvízként a Király Zoltán mellé, ami negyven év megcsontosodott szemléletéhez viszonyítva eredménynek számított. A lelkes — kérdezve, hogy minek köszönhető bevalasztása —, tömören fogalmazott: összefogott az ellenzék. Itt van ez a kór, ez a betegség, én adtam is neki egy nevet: Carcinorém. Össze kellene fogni mindazoknak, akik kitaláltak, feltaláltak valamit ellene! Legyen az orvos vagy műszerész. Kezet és nem nyelvet kellene nyújtani egymásnak. De ezt csak akkor érti meg az érdekelt, ha Őt kezdi szorítani a cipő. Mindaddig azt hiszi: ő

kivétel. És ebből az alapállásból ítélkezik, egészen addig, amíg... űrá nem kerül a sor... Állítom, hogy ez esetben a legvéresebb szájú ellenző is beállna a sorba Béres-cseppért!

1989. okt. 17.

TALLÓZÓI SVÉDASZTAL...

Mindenható-e a Béres cseppe?

Volt már manilai csodadoktor s kézrátétellel gyógyító, százakat fizettünk ki kínai orvosoknak, akupunktúrás kezelésért, sorban állunk a lézeres fogycsúráért, hiszünk a gyógyfűvekben s a varázslásban, a tréningben és a relaxációban. Nedeczky néni dús haját látván mindenki ész nélkül vette a Patientiát, az egi feltaláló hasonló szerét már csak óvatosan reklámozza, hogy elkerülhesse a kapuja előtt álló hosszú sort.

Nem mindenki sarlatán, aki kiutat kínál, nem minden szer bőví s nem minden hatástalan. Rengeteget számít a hit — AZ EMBER HITE. A szer hatásának mérése már más dolog. Nemcsak mi vagyunk így — a hatalmas nyugati országok állampolgárai már régen a varázsszerekre esküsznek, s nagy pénzért képesek venni Afrikából származó orrszarvúagyarport s dámszarvas eszenciát, innen Keletről, hogy elvesztett potenciájukat erősítsék újra. A kőrisbogarrról ne is beszéljünk. Nagy az érdeklődés a Béres-cseppek iránt is. Sok-sok ember áll a Herbária-üzletek előtt, bízva a csodában — nekik is jut egy üvegcske a szerből. Dr. Béres József, a feltaláló ezerszámra kapja a leveleket, kisvárdai háza előtt valóságos kemping alakult már ki, türelmesen várakozó emberekből.

Sokan vásárolják a cseppeket s használják mindenre. Ízületi gyulladásra, menstruációs panaszokra, fejfájásra, kondíciómegtartásra. S azért, mert hisznek benne, mindez hatásos is, így vagy úgy. Azért hadd mondjuk el újra — Béres úr nem orvos. Huszonöt évig dolgozott azért, hogy cseppeit elismerjék — sok ezer vizsgálat, analízis van már füzeteiben. A Béres-csepp nem varázsszer — a rák megelőzésére szolgált eredetileg. A hosszú kísérletezőmunka bizonyította, a gyógyítására is alkalmas lehet. Ereje abban rejlik, hogy az emberi szervezet legfőbb védőbástyáját, az immunrendszert erősíti.

Törékeny dolog az immunrendszer. Károsíthatja egy kiadós influenza is, s nem áll már őrt a kapuban senki — nyitva az út a gohosz előtt. Olyan baktériumok, vírusok s más kórokozók juthatnak be az ember szervezetébe, amelyek különböző utakon hatolnak gyilkos szándékkal előre. Nos, ha a természetes védelmi rendszer erejét fönntartjuk, akkor minimálisra csökkenthetjük a megbetegedés esélyét. Magyarán: ha a szervezet épségét, egészségét óvjuk, természetes anyagokból készült szerekkel akár, akkor ÖNMAGUNKON segítünk. Nem az én feladatom megítélni, milyen szer, hogyan segít.

Ha életmódunkon is tudunk változtatni, akkor naponta egy pohár víz is csodát tehet. Ha nem, hát nincs az a szer, amely varázslásra képes.

(Bellér. Új Szövetkezet, március 28.)

A PRÓBAPER

„Bővebb információ az Első kézből című hetilap március 24. számában
Kővári Tamás, Bp. 1092 Kinizsi u. 27.
(Magyar Nemzet Közlemények 1990. IV. 4.)

Első kézből c. hetilap II. évf. 12. sz. 1990 III. 24.

PRÓBAPER A BÉRES-ÜGYBEN

Bizonyítani kell, hogy a halál oka Béres-csepp-hiány

Dr. Ádám György a Béres-üggyel foglalkozó közvélemény-kutatás egyik legfontosabb címzettje. Bátor és ugyanakkor bölcs, pontosságra törekvő szókimondását leginkább az orvosi hálapénzről írt könyveiből ismerjük. Orvosetikai, orvosjogi ügyekben gyakran kérdezik a nyilvánosság előtt, így véleménye a Béres-csepp elmérgesedett ügyében is mértékadó lehet.

Hogy gyilkosság történik-e? Ha mint jogász kérdez, először ki kell igazítanom. A mai jog a gyilkosság szót nem használja. A Btk. 166. szakasza is emberölésről beszél. A gyilkosság szó inkább bulvárkrimikben használatos. De ha azt kérdezi, hogy ember élete elleni cselekmény-e, ha nem juttatják el a Béres-cseppet rákos betegeknek, akkor erre a következőt tudom válaszolni: Ha valaki azt állítja, hogy ez emberölés, akkor neki kell bizonyítania. A jog ismeri a bizonyítási terhet. Tehát annak kell bizonyítania, hogy itt élet elleni cselekmény történt, aki ezt állítja és nem annak, aki ezt vitatja. Tudom, ez formális jogértelmezés, nem akarok kibújni a kérdés lényege alól. Meg kell vallanom, hogy nem pontosan ismerem a Béres-cseppel kapcsolatos vitákat és mechanizmusokat, ismerem viszont az egész mai magyar egészségügyet. Ha az egész egészségügyet vesszük alapul, akkor ugyanezt a kérdést máshol is fel lehet tenni. Ma Magyarországon közel 500 olyan vesebeteg van, aki csak akkor gyógyulhat meg, ha vesét kap transzplantáció révén. A Vesebetegek Egyesülete közölte velem, hogy a két ünnep között 22 vesebeteg halt meg csak azért, mert nem kapott vesét, holott az agyhalottak száma sokkal magasabb. Meghaladja a tízszeresét annak, mint ahány vese kellene. Azt is megkérdézhetné, hogy élet elleni cselekmény-e az, ha valaki nem gondoskodik arról, hogy akinek veseelégtelensége van, az kapjon transzplantálható vesét. Hogy valaki kap-e vesét vagy sem — az lényegében —, pénzkérdés. Jóllehet, elég lenne, ha jelentené az orvos — aki az agyhalált lineális EEG-vel konstataálta —, telefonálna, mint a Szomszédok című filmben a mentőorvos, és kiszállna a team, kivennék a vesét stb., mégis ez pénzkérdés. Van-e ennyi pénz az országnak, hogy ezt a veseprogramot megvalósítsuk? Erre igennel is és nemmel is válaszolhatok. Ha minden ilyen gondot egybeveszek, ami az egészségügyben létezik, a rossz utókezelésektől egészen a nyitott gerinccel született gyerekek megoperálásáig, vagy ezek fognak meghalni, vagy azok. Mert pénz, elegendő pénz erre nincs. Ezért nem lehet a kérdést úgy feltenni, hogy egyetlenegy momentumot az egész komplexumból kiragadok, és arra irányítom a reflektorfényt: gyilkosság-e ez? Ezért a szóhasználaton kívül is problematikus a kérdés. Ha ön az egész egészségügy vizsgálatára részkérdésnek tekinti, akkor nincs probléma, akkor egy nevezőn vagyunk.

Az a szándékom, hogy a Béres-ügynek, egy konkrét ügynek a konkrét történetét feltárjam. Paál Tamás is megerősített ebben, hogy szükséges ezt cégekhez és személyekhez kötődően nyilvánossá tenni. És természetesen remélem, hogy ennek lesz az egészségügy egészére nézve is fontos tanulsága. A kezdő kérdéssel az ügy jelentőségét szeretném megvilágítani. Ezt próbáltam elérni 88 tavaszán is, mikor feljelentettem apám és nagyapám ismeretlen gyilkosait (nem ismerve a jog szóhasználatát). A nyomozást megtagadták, mert a Béres-csepp nem törzskönyvezett gyógyszer, így nem történt orvosi műhiba, nincs miért nyomozni. Szeretnék idézni a panaszból, amit benyújtottam, és amit hasonló indokokkal szintén elutasítottak:

„Apám és nagyapám gyilkosait, a dokumentumokat ismerve nyilvánvalóan nem kezelőorvosaik körében kell keresni. Béres József és Kósa Ferenc mint tanúk, neveket is említettek, akik felelősen nevüket aláírva részt vettek ennek a rendkívüli jelentőségű mulasztásnak az elkövetésében, aminek családjukban is több áldozata volt. Ezek a beszélgetések magnószalagon dokumentálva vannak (csatoltam a feljelentésekhez), dr. Béres Józsefnél pedig megtalálhatók azok a levelek, ahol az elkövetők aláírásukkal is vállalták részvételüket ebben a piszkos ügyben. Feljelentésemben ismeretlen tettest jelöltem meg, mert nincs birtokomban az összes név, akik felelősen részt vettek ebben a mulasztásban. De, mert nem a levegőbe beszélek, le merem írni azok nevét, akikről tudok: a Medve László, volt egészségügyi miniszter, Szentágothai János, az MTA volt elnöke, Eckhardt Sándor, az Országos Onkológiai Intézet főigazgatója, Lukács Mária újságíró. Több névről hiteles adatom nincs. Véleményem szerint két ágon lehet felkutatni a felelősöket. Azok körében, akik akadályozták, hogy a Béres-cseppből törzskönyvezett gyógyszer lehessen. A másik ág pedig, akik akadályozták, hogy a Béres-csepre vonatkozó hiteles dokumentumok — így Kósa Ferenc filmje — nyilvánosságra kerüljenek. Sőt odáig elmentek, hogy ezt a filmet még a rendezője elől is elzárták, és megtiltották a film befejezését. Valószínű, hogy ez a két ág összefonódik vagy legalábbis kapcsolatban van egymással. Ezt csak a kiterjedt és alapos nyomozás derítheti ki.”

— Ön egy próbapert kezdeményez. Ezt a próbapert pillanatnyilag még el se veszthette, mert el se kezdődött. Én személy szerint híve vagyok a próbapereknek, például a Vesebetegek Egyesületét is arra próbálom sarkallni, hogy csináljon próbapert, mondjuk egy olyan típusú pert, hogy valaki meghalt, mert nincs vese. Ugyanakkor ő tudja — mármint az egyesület —, hogy ebben a városban ilyen és ilyen kórházban meghalt valaki, akinek a két veséje alkalmas lett volna X-nek és Y-nak. Itt is a halált okozó gondatlan veszélyeztetésről van szó, ha büntető pert indítanak, de indíthatnak kártérítési pert is polgári peres eljárásban, akkor vagyoni és nem vagyoni kártérítést kérhet a család. De egyelőre a Vesebetegek Egyesülete nem meri ezt a próbapert megcsinálni, tekintettel arra, hogy egy vesebeteg egy életre ki van szolgáltatva azoknak az orvosoknak, akik dializálják őket. Ön viszonylag könnyebb helyzetben van, mert ön nem rákbeteg pillanatnyilag, mer próbapert csinálni. De ebben az esetben sokkal nehezebb lesz a bizonyítás. Engedje meg, hogy kérdéses nélkül elmondjak valamit. Elég régen vagyok a szakmában — közel három évtizede — és nagyon sok kutató ült már itt azon a helyen, ahol most ön. Vizsgáztott nálam vagy konzultált velem, mert mindenkinek, aki tudományos fokozatot akar elérni, orvostikából és orvosjogból egy-egy vizsgát kell letennie. Így sok kutatót ismerek. Hasonló problémával nagyon sokan küszködnek, mint Béres József és Kovács Ádám. Tehát Béres József felfedezésének sorsa vagy Kovács Ádám Celladam-szerének sorsa nem kuriózum. Hanem ilyen vagy ehhez hasonló még van ötszáz vagy ezer.

Béres József szerint „77-ben a kormányzat elrendelte, hogy embereken is ki kell próbálni a Béres-cseppet”. Aki szabotálta a kipróbálást, az felelős-e a maga posztján ezért?

— Nézze, ha ez bizonyított, akkor természetesen felelős. Erre igennel tudok válaszolni, de hangsúlyozom, hogy ahhoz ezt be kell bizonyítani. Ez nem olyan egyszerű, különösen azért, mert ahogy ezt az előbb mondtam, ilyen szerek százai vannak pillanatnyilag parkolópályán világviszonylatban. Nekem is vannak barátaim, klinikai professzorok, akiknek felfedezései ilyen parkolópályára csúsztak. Én személy szerint, ami tőlem tellett, azt megtettem. Hiszen vállaltam egy olyan könyvnek a lektorálását — arra a bizonyos sárga füzetre gondolok —, amelyben tulajdonképpen egy sor dolgot nem értek. Én csak orvosetikai és orvosi szempontból lektoráltam, hogy nincs-e benne olyasmi, hogy a szerző azt állítja, hogyha valaki szedi a Béres-cseppet, akkor leállhat mondjuk a citosztatikumokkal. Így maradt ez a füzetecske, hogy dr. Béres József kutató állítja... Minden állampolgárnak szuverén joga, hogy azt állítson, amit akar. S mióta megjelent a nevem mint lektor, százával kapom a leveleket. Itt van például egy, ez ma érkezett: „... elnézést kérek a zavarásért, de nem tudok hová fordulni a problémámmal. Két hónapig szedtem a Béres-cseppet, és javulás állt be az állapotomban, amikor azonban a harmadik hónapban csökkentett adagot kezdtem szedni, ismét visszatért a nagyon erős fejfőrcsöm...” Tőlem kér tanácsot, és én megértem őt. Írt Béres Józsefnek, és felbontatlanul visszajött a levele. Itt szerepeltem én mint lektor, az én nevem és címem ismert előtte. Nekem ír. Százával jönnek az ilyen levelek. Ám nemcsak ebben okozott gondot nekem ez a lektorálás. Ugyanis a füzetben van egy pár olyan kitétel, amiről az a véleménye a kollégáimnak, hogy ezek tarthatatlan állítások, és kérdik, hogy adhattam ehhez a nevem. Éppen most van folyamatban egy ilyen ügyem. Ugyanis Béres József azt állítja, hogy a karotin rákkeltő hatású, és ennek következtében a karotin tartalmú élelmiszereket nem tanácsolja fogyasztani, például a sárgarépat. Ugyanakkor a dietetikusok azt állítják, hogy a sárgarépa nagyon fontos dietetikai élelmiszer, és nem tudják a diétában javallani, mert olvassák a Béres-könyvet, és ebben azt olvassák, hogy rákkeltő. Nem tudják javasolni a sárgarépat, mert Béres szava nagyobb.

Ő nem azt mondta, hogy egyáltalán nem szabad fogyasztani...

— Igen, kismértékben, de ők nagymértékben akarják fogyasztani.

Miért önt támadják, miért nem Béressel vitatják meg ezt a kérdést?

— Írtam Béres Józsefnek egy levelet, és elküldtem azokat a cikkeket, melyben az állítást cáfolják, és Béres József válaszolt nekem. Most azt javasoltam, hogy közöljék le az Orvosi Hetilapban Béres válaszát, és cáfolják meg, ugyanott. Semmiképpen nem az a jó megoldás, hogy bezúzzák ezt a füzetet. Mert ezt tervezik. Nyilván ez nem fog bekövetkezni, ez ellen én is szózt emelnék.

KÖVÁRI TAMÁS

U. i. Az interjú februárban készült. Március 6-án benyújtottam a Budai Központi Kerületi Bíróságra egy kártérítési keresetet Szentágothai János, Eckhardt Sándor, Medve László és Lukács Mária ellen.

Kövári Tamás

A PIAC DÖNT MAJD

A Béres-cseppek előtörténetéről

Idei első számunkban hírt adtunk a Béres-cseppel foglalkozó közvélemény-kutatásról. Az alábbiakban Kóvári Tamás az Országos Gyógyszerészeti Intézet főigazgatójának, dr. Pál Tamásnak a véleményét kérte.

Kérdésemre, hogy gyilkosság történik-e, ha a Béres-cseppet nem juttatják el a rákos betegeknek, ön azt írja: „Nem történik gyilkosság... A mai napig nem látom igazolva azt, hogy a Béres-csepp a rákot gyógyítaná!” Ezzel kapcsolatban kérdezem, hogy főigazgató úr véleménye szerint a Béres-csepp hatástalan-e a rákos betegségek lefolyására?

— Két dolgot különböztessünk meg. Egyrészt, hogy a rákot gyógyítja-e, ez az egyik kérdés, amit fel lehet tenni, a másik, hogy rákos betegségben érdemes-e szenvedni vagy nem. A két kérdés nem azonos. Mert ha kiderül, hogy hozzásegíti az embert általános közérzetének a javulásához, ez már megéri, hogy a rákos beteg szedje. De ebben az esetben nem szabad, hogy a rákos beteg az egyéb rákterápia helyett szedje. Ebben a pillanatban semmiféle bizonyítékot nem látok arra, hogy a Béres-cseppnek bármiféle lényeges hatása lenne a rákos betegségekre. Tehát nem azt mondom, hogy nincs hatása, hanem azt mondom, hogy annak a szakmának a szabályai szerint, ami ezt bizonyítani tudja, még eddig senki nem próbálta bizonyítani vagy kizárni ezt a hatást. Most szervezem a Béres Rt. megbízásából a Béres-csepp széles körű klinikai kipróbálását, mégpedig úgy, hogy ezek a vizsgálatok olyan objektív módon induljanak el, hogy utólag ne lehessen az eredményeket semelyik oldalról se megkérdőjelezni. Ebből következik, hogy nem látom bizonyítva se a hatást, se a hatástalanságot, mert ha így lenne, akkor nem kellene vizsgálatot szervezni.

Akkor a kérdésem csak arra szorítkozik, hogy aki azt állítja: a Béres-csepp hatástalan, az hazudik-e vagy sem?

— Ha valaki valamit állít, azt bizonyítani kell. Ha azt állítja, hogy hatástalan a Béres-csepp, akkor az a kérdésem, hogy mi a bizonyítéka rá. De ha az ellenkezőjét állítja, akkor is ugyanazt kérdezem: mi a bizonyítéka rá? Ismétlem, én nem láttam olyan bizonyítékot, amely engem meggyőzne, tehát nem tudom. És ebből következik, hogy a bizonyítékokat meg kell keresni, a vizsgálatokat le kell folytatni.

A többi kérdésem a Béres-csepp történetére vonatkozik. Először azt kérdezem, hogy professzor úr hol dolgozott 1977-ben?

— A Chinoin Gyógyszergyárban.

Tud-e róla, hogy 1977-ben — most dr. Béres József beszédéből idézek, amelyet 1987 decemberében a SOTE egyik kollégiumában egy nyilvános filmankéton mondott, s melynek magnetofonfelvétele a birtokomban van — „a kormányzat elrendelte, hogy embereken is ki kell próbálni a Béres-cseppet. Négy osztályon 80 menthetetlen emberen vezessék be a Béres-csepp kipróbálását. Azt mondtam, három hónap elegendő, utána számoljanak be az eredményről. Eltelt lényegesen több idő, nem válaszoltak, majd Pozsgai Imre közbenjárására azt nyilatkozta Echart professzor, hogy 22 menthetetlen emberen próbálták ki a Béres-cseppeket, nyolc hónap után ebből hat meghalt, tehát a cseppek hatástalanok.”

— Erről nem tudok.

Mit tud főigazgató úr arról, hogy 1977—1978-ban (nem jelölik meg a pontos időpontot) 1 évig érvényben volt egy szerződés a Medimpex és a

Japán Eisai gyógyszergyár között, miszerint — idézek a magnókazettáról — „kölsönösen és közösen gyógyszerre fejlesztik a Béres-cseppet. Évenként kicserélik egymás kísérleteit, és megszabott időpontig 20 millió dollárt fizetnek a japán forgalmazásért.”

— Csak Kósa Ferencsel való beszélgetés során szereztem erről tudomást. Így hát csak azt tudom, amit ő nekem elmondott. Tehát ő ezt közvetlenül is el tudja mondani. Nekem azt mondta, hogy a japánok meg is csinálták azokat az állatkísérleteket, amit váltaltak, a magyar fél viszont —, hogy kinek a hibájából, ezt Kósa Feritől kérdezze — az égvilágon semmit nem csinált, noha — ezt hangsúlyozni szeretném — állatkísérlet végzését semmi nem tiltja Magyarországon. Tehát engedélyezés kérdése fel sem merült. Erre a japánok elálltak az egészségtől. De ezt csak Kósa Ferencről tudom, közvetlen információm nincs.

Tud-e ön arról, hogy a Magyar Tudományos Akadémia 1977 őszén megbízást kapott a kipróbálásra, és ők is megállapodást kötöttek a japánokkal?

— Nem tudok.

Hallott-e ön a svájci emberkísérletekről? Idézek a felvételtől: „Svájcban 253 menthetetlen beteg közül három hónap múlva 30%-uk gyógyult volt, további négy hónap múlva még 40%-nál tapasztaltak lényeges javulást. 30%-on nem sikerült segíteni.”

— Nem hallottam erről, de nagyon szívesen venném, ha láthatnánk ezeknek a dokumentációját, ugyanis nagyon sokat segítené nekünk. De erről még Kósa Ferencék sem beszéltek. Ezt tényleg most hallom először.

EHhez kapcsolódik még egy kérdésem. A már említett filmankéton — amelyeken én is többször megfordultam — rendszeresen megemlítette, hogy az NSZK-ban, Japánban — és hosszan sorolt más országokat — eredményesen alkalmazták a Béres-cseppet. Ezek az eredmények mennyiben állnak a rendelkezésükre?

— Egyáltalán semmilyen eredmény nem áll a rendelkezésünkre. Én senkinek nem kételkedem a szavában, amíg nincs rá okom. De hangsúlyozom, hogy ezeknek az országoknak a hatóságával — tehát ugyanolyan szintű emberekkel, mint jómagam — nemcsak nagyon jó szakmai és szerződésekkel biztosított szakmai kapcsolatban vagyok, hanem személyes kapcsolatban is. Egyik sem tud arról, hogy Béres-csepp jellegű terméket kipróbáltak volna az országában. Ezt nyugodtam állíthatom. Sem a japánok, sem a svájciak, sem az NSZK-sok. Mondjuk úgy, hogy amikor valaki kipróbálásokról beszél, akkor jó kérdés számomra, hogy tudja-e az illető, mi számít kipróbálásnak, mi számít objektív eredménynek? Mert példának okáért meg lehet úgy szervezni egy vizsgálatot, amely az égvilágon semmit sem mond, illetve úgy megszervezni szakmailag, hogy egyértelműen kiderüljön: gyógyít vagy sem. Ezért bizonyos fokú gyanakvással fogadom ezeket a vizsgálatokat, mert az ottani gyógyszerkutatásért, gyógyszertervezéskönyvezésért felelős emberek nem tudnak róla.

En egy tanút hallottam, a filmen is látható Maszaszude Maszuda professzort, a Világ Belgyógyász Társaságának akkori alelnökét, aki saját betegségéről beszélt.

— Az más. A japánok állatkísérletet végeztek, és saját magán mindenkinek joga van kísérletezni. De ez csak egy adat. Mindezekről hivatalosan nem tudok, nem láttam az emberkísérletek dokumentumait. Ez nem előítélet, hisz magának a feltalálónak a szemében is „Béres-párti” vagyok. A legnagyobb baj, hogy számos súlyos félreértés él az emberekben a rákot illetően. Ezért a magyar egészségügy felelős, és ezt elmondom orvosi körökben is. Először is az orvos lát egy beteget egy bizonyos stádiumban. Mit tud ilyenkor mondani? Csak statisztikailag tudja megmondani, hogy az hova megy, vagyis csak azt tudja megmonda-

ni, hogy ezer ilyen stádiumban lévő beteg közül hány az, aki még hónapokig húzza vagy meghal. De azt, hogy az a beteg, aki ott ül előtte, annak mi lesz a sorsa, azt nem tudja megmondani. Ennek ellenére sajnos nagyon elterjedt, hogy az orvos nyugodt lélekkel közli a hozzátartozóval, hogy — mondjuk — készüljenek föl, hat hónapja van még hátra.

Mondjuk 90%-ban eltalálja, 10%-ban nem, mert a beteg még meg is gyógyulhat, vagy esetleg tíz évig egyforma lehet. Amennyit a rákról tudunk, sajnos abba nagyon sok minden belefelel. Ha az a beteg mindennek ellenére meggyógyult, régen azt mondták, hogy csoda történt vagy azt, hogy az életerő győzött benne. Ma sajnos mindenki szed valamit. Választék van. Abban a pillanatban kész van egy úgynevezett tökéletes bizonyíték, hogy a szer hatásos. Ezért egyetlen szert sem lehet ilyen össze-vissza, ilyen esetlegesen kipróbálni, minden statisztika nélkül, csak úgy, hogy ez is meggyógyult, én is ismerek valakit, aki meggyógyult. Becsületesen meg kell csinálni a vizsgálati tervet, ahogy az szakmailag illik, és akkor statisztikailag megnézni megfelelő számú betegen kontrollcsoportokkal: látszik-e valami különbség azok között, akik kapták, esetleg azt hitték, hogy kapták — így a pszichikai tényezőt is leválasztjuk — és azok között, akik tényleg nem kapták. Magyarországon nem csak két rákellenes szerünk van laikusoktól. A közvélemény ismeri a Celladamot és a Béres-cseppet, én ismerek még hármat. Van egy kedves úr Sajószentpéteren, aki egy gyümölcsnek az alkoholos kivonatában véli a rák gyógyszerét felfedezni. Saját magát gyógyította meg vele. Kétségtelen tény, hogy rákja van, és még mindig él. Ezenkívül van egy természetgyógyászunk, aki természetes gyógymódokkal, salátalevél-kivonattal és koplalással gyógyítja a rákot, és kigyót-békát kiabál a Celladamra és a Béres-csepre, mert azok szintetikus szerek. És van még egy gyógynövényes társulat, amelynek tagjait személyesen nem ismerem, de hallottam, hogy egy húszkomponensű gyógynövényes szerrel vélnék értékes gyógyhatást elérni. Mindegyikre azt mondom, hogy ezt így esetlegesen igazolni nem lehet, mert a véletlennek akkora szerepe van, hogy azt nem lehet kiszűrni.

Visszatérve a Medimpexszel kötött japán szerződésre. Hogyhogy a japánok nem tudtak elegendő nyomást gyakorolni arra, hogy ez a szerződés életben maradjon? A Tudományos Akadémiánál mi történt? Mindezeket meg kellene erősíteni vagy cáfolni, hisz sok helyen elhangzottak, és a magnókazettámról is ez hallható. Véleményem szerint ezeket a régi dolgokat tisztázni kellene ahhoz, hogy tudjuk, hol áll a Béres-ügy.

— Nagyon jó, hogy felvetette. Végre valaki, aki kimondja azokat a kérdéseket, amelyekről az ember úgy érzi, hogy a vakvilágban vannak, de nincs mire válaszolni, mert nem kérdezi meg senki. Hadd mondjak el valamit kéretlenül is, amit nem szoktak hangoztatni. A gyógyszerkutatás az egész világon üzlet. Ez akármilyen szörnyen hangzik is, így van. Tehát olyan variáció, hogy a feltaláló beadja a találmányát, és azt az egészségügy kivizsgálja, sehol a világon nincs. Tudniillik ez nagyon sok pénzbe kerül. Egy alapos kivizsgálás körülbelül 100 millió forintba, egy becsületes kivizsgálás a lehető legprimitívebb módon is viszont mintegy tízmillió forintba. Az egészségügynek ennyi pénze nincs. Hogy miért lehet most vizsgálatot csinálni? Két okból. Egyrészt, hogy a termékgazda most a Béres Rt., aki ezt a vizsgálatot kéri. Korábban, állítom, hogy amikor a Herbária nem kívánta a vizsgálatot, nekem jogom se lett volna megvizsgálni. Én hatodik éve vagyok az intézet főigazgatója. Abban a pillanatban, amikor a Béres Rt. kérte tőlünk a vizsgálatot, elindítottuk. Utánanézttem a jogászommal utólag. Amíg a termékgazda nem kéri, nekem nincs jogom, még ha van is, aki finanszírozza. Másrészt pedig a Béres Rt. kétségtelenül drágábban adja a Béres-cseppet, mint a Herbária, viszont az egész nyereséget arra fordítja, hogy finanszírozza a vizsgálatokat. Olyan orvoskollégákat sikerült találnom, akik

személyesen pénzt ebből nem akarnak látni. Nem kérnek pénzt a vizsgálatokért, és a többi felmerülő költséget a Béres Rt. fedezi. Ez válasz az előző kérdésre is. Ha a Medimpex vállalat állatkísérleteket, és azt nem végezte el, akkor ez azt jelentheti, hogy valaki ott szűk látókörű volt, és nem látott benne elég fantáziát, de ez se gyilkos. Lehet, hogy szűk látókörű, lehet, hogy nem oda való, lehet, hogy nem alkalmas kutatási menedzsernek, de nem biztos, hogy hatalmi szóval állították le, minthogy konkrétan tudom, hogy a Chinoinnal a feltaláló kereste a kapcsolatot, hogy a Chinoin vegye át a terméket. A Chinoin úgy döntött, hogy nem kívánja átvenni, mert nem lát benne fantáziát. Ha a Chinoin akkor ezt át kívánja venni, ebbe az égvilágon senki bele nem szólt volna, se a politika, se akárki fölülről. Az egészségügy akkor még szóba se került. Ez a hetvenes évek közepén volt még, a kirobbanások előtt, kezdetben, amikor csak jugoszláv újságokban jelent meg a hír a Béres-cseppről. Akkor Béres elkezdte járni a magyar gyógyszeripart, hogy ki veszi át a találmányát. Ő egy becsületes ember, ellentétben sok már feltalálóval. Nekem ez a véleményem. Ő nem akart itt egy illegális terméket, hanem először elment a gyógyszeriparhoz. Itt van, feltaláltam, nem is az én szakmám közvetlenül, hát vegyék át. A gyár akkori vezetői azt a döntést hozták, hogy őket nem érdekli, mert nem látnak benne fantáziát. Lehet, hogy jó döntés volt vagy rossz döntés volt, de biztos, hogy nem egy irányított döntés.

Professzor úr fontosnak tartja-e, hogy ennek a szernek a történetét konkrétan cégekhez és személyekhez kötődően is feltárjuk?

— Igen. Megmondom miért. Nekem volt már egy előtörténetem. A Béres-csepp előtt volt a Celladam. A Celladamnak szerveztünk egy vizsgálatípust, amelyben személy szerint is érintve vagyok. Ugyanis az egyik kidolgozója én voltam, amiért majd megették az egészségügy egy részéből, hogy hogy vállalhattam ilyesmit. Én azzal érveltem, hogy nem azért, mert a Celladam egy ilyen vegyület, hanem azért, mert egy ilyen társadalmi pszichózis van, amit az egészségügy nem hagyhat ennyiben. Elindult a vizsgálat döntetlenre adódott, mindenki megtartotta a maga álláspontját. Miért mondom azt, hogy mindennek utána kell járni? Mert a Béres-csepp kérdését egy kompromisszummal le próbálták zárni a 80-as évek elején. Azzal, hogy kapni lehet, de a kivizsgálása nem történik meg. Azzal, hogy most föltámadt az egész, én igazolva látom azt, amit a Celladamnál csináltam, hogy ezt nem lehet egy kompromisszummal lezárni. Vagy kivizsgáljuk, és megmondjuk az eredményt becsületesen, vagy időről időre fölűti a fejét botrányos vagy egyéb módon. Tehát azt mondom, hogy igen, az összes tanulságát a Béres-csepp ügynek le kell vonni, és ez akkor is igazolt lenne, ha az orvosi vizsgálatokból olyan eredményre jutnánk, hogy arra a sok mindenre, amire szánják, tényleg nem hatásos. De akkor ezt így kell kimondani, nem pedig megvárni, hogy esetleg elhal vagy nem hal el.

PROLÓGUS...

Magyar Nemzet 1990. III. 29. Közlemények:

Béres-alapítvány 1988 tavaszán jött létre. Az elmúlt két esztendőben az eredetileg kitűzött céljainak megfelelően működött. Széles körű tájékoztató tevékenysége mellett igyekezett elősegíteni a Béres-csepp, valamint annak továbbfejlesztett változata, a Béres-csepp plusz gyógyhatású szer klinikai alkalmazását, hatásának szakszerű felmérését. A nemzetközi előírásoknak megfelelően toxikológiai, farmakológiai és klinikai vizsgálatok realizálása azonban messze meghaladta az alapítvány szerény anyagi lehetőségeit. 1989-ben magyar–japán közös vállalkozásban létrejött a Béres Rt., amely elsődleges feladatának tekinti a Béres-csepp plusz gyógyszerre fejlesztését. Haladéktalanul kezdeményezte a nemzetközi előírásoknak megfelelő vizsgálatok elvégzését és teljes egészében magára vállalta a gyógyszerre fejlesztés költségeit. Dr. Béres József véleménye szerint a Béres Rt. — az Országos Gyógyszerészeti Intézettel együttműködve — mindent megtesz annak érdekében, hogy a Béres-csepp plusz gyógyító szakemberek és a rászoruló betegek rendelkezésére álljon. Reális remény van tehát arra, hogy a Béres-csepp ügye az ismert nehézségek és kisiklások után mielőtt normális kerékvágásba zökkenjen. Mindezek figyelembevételével a Béres-alapítvány kuratóriuma úgy döntött, hogy az alapítványt megszünteti. Az ide vonatkozó törvényes előírásoknak megfelelően az illetékes szakhatóság felügyelete mellett jelentést készít eddigi tevékenységéről és gazdálkodásáról, az alapítvány pénzmaradványát pedig leukémiás gyermekek gyógyítására ajánlja föl. A Béres-alapítvány kuratóriuma köszönetet mond mindazoknak, akik az elmúlt években önzetlenül hozzájárultak az alapítvány tevékenységéhez.

Bp., 1990. március 1. A Béres-alapítvány kuratóriuma.

(„Béres”) csepp a tengerben

ELZÁRT BIZONYÍTÉKOK?

**Pereskedés Szentágothai Jánossal, Eckhárdt Sándorral
és Medve Lászlóval**

Értesítést kapott szerkesztőségünk Kővári Tamástól, az „Egyszemélyes Béres-csepp mozgalom története” című könyv szerzőjétől, hogy kártérítési pert indított Szentágothai János, Eckhárdt Sándor akadémikusok és Medve László volt egészségügyi államtitkár, illetve miniszter ellen.

A keresetlevélben egyebek között ez áll: „Szentágothai János, Medve László és Eckhárdt Sándor bizonyítás nélkül, számomra ismeretlen érdekből indítatva azt állították, hogy a Béres-csepp hatástalan a rákos betegségek lefolyására. Hatalmukat, befolyásukat kihasználva közreműködtek az állításukat cáfoló bizonyítékok elzárásában.”

Kővári Tamás a bíróságtól a károkozás tényének megállapításán túl kártérítés megítélését is kéri. A pertárgyalást július 17-én, kedden délelőtt 10 órára tűzte ki a Budai Központi Kerületi Bíróság.

Vasárnapi Hírek (1990. VI. 10.)

Magyar Nemzet 1990. VI. 15. Közlemények:

A BÉRES-ALAPÍTVÁNY ELHATÁROLJA MAGÁT KŐVÁRI TAMÁS PRÓBAPERÉTŐL!

Elnapolták a Béres-csepp próbapert

Kővári Tamás édesapja 1986-ban halt meg rákban, iszonyú szenvedésben. A fiú nem sokkal később látta Kósa Ferenc filmjét a Béres-cseppekről. Ezután elment egy ankétára, ahol a rendező és a filmben szereplő orvos arról beszélt, miért nem haladt előre a cseppek kipróbálása. Kővári Tamás ezután feljelentette azokat, akik szerint biztosan hátráltatták a csepp vizsgálatát. A meglehetősen bonyolult ügyet Egyszemélyes Béres-csepp mozgalom története címmel meg is írta. Tegnap lezajlott a próbapert is, amelyben a felperes, Kővári azzal vádolja az alpereseket, hogy megakadályozták Kósa 1977-ben készített filmjének bemutatását. 1987-ig. Konkrétan, az elsőrendű alperes, Szentágothai János, az MTA akkori elnökeként nem hajtott végre egy előírt vizsgálatsorozatot, a másodrendű alperes, Medve László, akkori minisztériumi hatáskörében nem támogatta, hanem nyilatkozataiban elítélte a csodaszereket, a harmadrendű alperes, Echardt Sándor, az Onkológiai Intézet vezetőjeként szabotálta és meghamisította a vizsgálatot és annak eredményét. Ezek a felperes állításai, s mindezekért próbapert indított, amelyben minden alperestől egy Ft kártérítést követel, nem anyagi kára fejében.

A tárgyaláson, amelyre az alperesek közül kettő képviselőt küldött maga helyett, a harmadik még azt sem — hosszú vita zajlott arról, történt-e jogsértés, hatásosak-e a cseppek, az alperesek jóhiszeműen mondták-e, amit mondtak, vagy sem. A bírónő kérésére, hogy „vázolja a kárt, ami az ön oldalán megjelenik” — Kővári elmondta: a Béres-csepp megszabadította volna apját a szenvedéstől (tehát nem állítja, hogy meg is gyógyította volna), amelyet neki is végig kellett nézni, és ezáltal „nyilvánvaló” pszichikai károsodás érte.

Kifejtette, hogy csak azt kívánja, az alperesnek a szemébe mondják, hogy nem igaz az, hogy szabotálták a vizsgálatot és betiltották a filmet. Az alperesek képviselői szerint erre semmi szükség, sőt, Medve László megbízottja a Népjóléti Minisztériumot hívatta perbe, mondván, az alperes, ha el is követett valamit, azt munkavégzéssel kapcsolatban tette és ezért a munkáltató felel. Kővári ezzel nem értett egyet, mondván, egy ember intézményvezetőként sem hazudhat.

A pert harmadrendű alperes távolléte miatt szeptember 10-ére napolták.

*B. Nagy Péter
(Magyar Nemzet, 1990. július 18.)*

Amire fiatalon még nem is gondolunk...

Nyugdíj-előtakarékossági betét *évi 27% kamat*

ÉLETBIZTOSÍTÁSSAL

- 35—50 év közöttiek részére
- adókedvezmény (max. 7200 Ft)

ÉLETBIZTOSÍTÁS NÉLKÜL

- személyi igazolvánnyal rendelkezők részére
(életkori köteletség nélkül)

Dolgozók javára a munkáltatók is köthetnek szerződést a nyugdíj-előtakarékossági betét mindkét változatára. A munkáltatók a betétszámlára befizetett összeget az egyéb bér jellegű költségek terhére számolhatják el.

III. tétel

„ELSŐKÉNT FEJTETTEM MEG...”

Dr. Váczy Hübschl cseppjei

„MI OKOZZA A RÁKOT?”

„A rákbetegség elleni küzdelmet csak dr. Váczy Hübschl Kálmán sejtbiológiai felfedezése viheti előbbre. Mindenki meggyőződhet erről, ha utánvétellel megrendeli saját kiadású könyvét, melynek címe: „Mi okozza a rákot?”

— Nézze, 78 éves vagyok, özvegyember, gyermekeim sínen vannak, mind ebből következik, már csak önmagammal szemben vannak kötelezettségeim. Ezért investáltam anyagiakat e könyvbe, amellyel nem valamiféle nyereséges vállalkozást akarok. Hogy mégis utánvétellel juttatom el az érdeklődőkhöz, ennek az az oka, hogy 5250 Ft a nyugdíjam és a postaköltség és nyomdaárak ma már a plafonon vannak. De egyébként odaadom én magácskának ingyen is, hiszen már nincs adósságom semmilyen téren. És örülök, hogy elmondhatom a véleményem. Nézze, minden évben idősebb leszek, ha most meghalok, így is szép kort megértem... De szeretném bebizonyítani, szeretnék bizonyosságot, némi visszajelzést arra vonatkozóan, hogy az illetékesek is elismerik: **HELYES IRÁNYBA VEZETTEM A RÁKKUTATÁST.** Nekem a legfontosabb: hogy elismerjék: én mondtam ki **ELŐSZÖR**: hogy a **RÁK SEJTBETEGSÉG!** De nem olyan, mint más komplex betegség, mert semmilyen betegséghez nem hasonlítható, mert ez a betegség az élő sejtből indul ki. A sejt önmagában is egy biológiai egység, amelynek szintén megvannak a maga betegségei, amelyek felépítésének hiányosságaiból fakadnak. Ez, most tudom, magának bonyolult, de mindjárt érthetőbben is kifejtjem. Nem akarok személyeskedni a ma köztudatban lévő cseppekkel kapcsolatban. Csupán csak egy megjegyzésem lenne: Celladámék és Béresék, no meg a többiek az ellenség ismerete nélkül tudtak cseppeket, gyógyszert készíteni és adni a betegeknek. Fogalmuk sincs, mi okozza a rákot, mégis tudnak az ellenségre gyógyszert. Ennek én a hatásmechanizmusát azért kérdőjelezem meg, mert ha nem tudjuk, mire kell lőnünk, nehéz kiválasztani a fegyvert. És az eredményt sem lehet tesztelni, csak ráhibázni lehet, mint a telitalálatos lottószelvényre. Márpedig az ember nem lehet lutrikérdés, ugye? Én az alapokból indulok ki, az okot keresem, és ezért állok közelebb a megfejtéshez. Az életemet tettem erre. De nem tudok tovább jutni. Mindenki elismeri: szükség van rám, de tulajdonképpen senki sem foglalkozik velem. A múlt év novemberében a televízióban Eckhard proffal együtt szerepeltünk, elismerően nyilatkozott munkámról. Bár, megjegyezte: ő onkológus, az én felfedezésem pedig sejtéletlen, amiből következik, hogy véleményében ő nem autentikus. Tehát tulajdonképpen azt kell ezalatt értenem, hogy jó, dolgozgatok, dolgozgatok, bizonyára ez nagy, komoly munka is, de hát ő rákkutatással foglalkozik, ez pedig nem az. A sejtéletlentosok pedig úgy vannak vele, hogy ha igazam is van, a rákkérdésben ők nem illetékesek. Mit tehet ilyenkor egy földi halandó? Eladja családi értékeit — apám Vác ma is megbecsült, névtáblával is „leleplezett” építész volt — könyvet ír és ad ki, hogy valami kézzelfogható eredménye legyen életének. Hogy esetleg ez villamosjegy lenne a halhatatlanságra? Na, istenem, minden örült ember vágyik egy kis önmutogatásra, így jómagam is. Mert hát ugye örült az, aki feltesz mindent egy lapra?

Márpedig én feltettem.

Aprópó: tehetne nekem egy szívességet. Húzzon le engem a könyvében. Kiáltson ki örültnek, monomániásnak vagy akár szélhámosnak, de akkor idefigyelnek rám az illetékesek. Az egyszer biztos, hogy bankrobbantás kell ahhoz, hogy valaki a fókuszba kerüljön és lassan teljesen mindegy, hogy milyen előjellel! A kabát a fontos és nem az, hogy az enyémeket lopták-e el vagy én loptam el másét... Csak úgy legyen... Összefoglalva: könyvemet nem üzletnek szántam. Negyven forint a postaköltség, húsz a benne lévő fénymásolat, a többi a nyomdaköltségre elég. Nem érdekel a nyereség, és voltaképp nekem már az is mindegy, hogy ki mit hisz el belőle! Lehet, ha meghalok, tán majd kétszáz év múlva erről az eljárásról azt fogják mondani, hogy egy magyar már rég feltalálta. Ennek illúziójában csinálom mindezt, miközben igen gyakran eszembe jut néhai szeretett feleségem: „Meglásd Kálmán, egyszer eljön az idő, mikor beismerik: PRÓFÉTA VOLTÁL SZÍVEM!”...

Tulajdonképpen a rák kórokának kutatása mind nagyobb érdeklődést vált ki gondolkodásunkban. Hogy céltudatos úton jár-e a rákkutatás, azt még maguk a kutatók is megkérdőjelezzik. Arra a kérdésre, hogy mi okozza a rákot, a szakemberek egyöntetűen azt válaszolták: igenis mindent tudunk a rákról, de azt, hogy mi okozza, ez ma még ismeretlen rejtély, megközelítően sincs egységes megválaszolhatósága.

A szakemberek körében az az álláspont alakult ki, hogy a rák kóroka egy űrt képez a biológiában és ezt az űrt az fogja tartalommal kitölteni, aki feltalálja egy egészséges sejt életrendszerét. Ezek szerint elismerik a szakemberek, hogy ez volna az az alap, amelyre a céltudatos és eredményes rákkutatás épülhetne. Ez egyszerre megoldaná az ötletszerűségek bizonytalanságait. Ebből természetesen következik az az önbeismerés, hogy a rákkutatás ma megalapozatlan: hiányzik belőle a céltudatosság, széteső gondolkodás, keresgélés, részeredmények túlértékelése jellemzi. Beletartozik ebbe a megfogalmazásba a legmodernebb, a génekkel kapcsolatos kutatási irányzat is. Amíg nem ismerik a kutatók az ellenséget, a kör okát, amely ellen fel kell venniük a harcot, addig nem számíthatunk előrehaladásra. Dr. Szent-Györgyi Albert szerint mindaddig egyhelyben fog továbbra is topogni a rákkutatás.

Az ötletszerűséget mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy az amerikai kutatók háromszázezer vegyszer és növénykivonat gyógyítási lehetőségét vizsgálták meg eredménytelenül. A véletlen szerencsében való bízás is bizonyítja, hogy ez a módszer a rákcsapda részére teljesen alkalmatlan. Nyilvánvaló tehát, hogy ellene teljesen más taktikát kell alkalmazni.

Személyemként, úgy kezdtem ezekkel a kutatásokkal foglalkozni, hogy első lépésként megkerestem azokat a természeti jelenségeket, ahol rendellenes sejtszaporodásokat tud előállítani a természet vagy a laboratóriumában a kutató. De kiterjedtek kutatásaim azokra a jelenségekre is, ahol kóros, rendellenes sejtszaporodások valamilyen úton-módon a helyes útra visszatérnek. (Legyen az a reverzió, vagy akár egy növényi vízhajtás esetében.)

A természetben egy sejt önmagában is önálló biológiai egység, amelynek felépítése és fenntartása nem történik tervszerűtlenül. A tervszerűséget életfeltételek biztosítják, amelyek szigorúan meghatározott sorrendben követik egymást a sejtpépítésben. (Lásd: a természet éjjel – nappali vonatkozásában egy növény tenyészőcsúcsán.) Az életfeltételek hiánya nemcsak meglehetetleníti a sejtek életműködését, de a legváltozatosabb kóros elváltozásoknak, sejtbetegségeknek lehet forrása. Ezek közé sorolható a rák kóroka is. Ilyenkor olyan adottságok közé kerül a sejtpépítés és sejtfenntartás, amely lehetőséget teremt neki ahhoz, hogy kivonja magát a szervezet kollektív irányítása alól: letérjen az egészséges

sejtépítés útjáról és önálló úton induljon el. Így jutunk el ahhoz a megállapításhoz, hogy a rák a sejtek helytelen felépítésének a betegsége.

Hosszú idők óta sürgette a tudományok világa a rák kórokának megközelítését az élő, egészséges sejt irányából. Ennek ellenére ez ideig tévőlegesen egyetlen kutatás sem vállalkozott erre. Ilyen helyzetben hoztam nyilvánosságra a KÖR OKÁNAK MEGFEJTÉSÉT, EGY ÉLŐ, EGÉSZSÉGES SEJT ÉLETRENDSZERÉNEK MEGVILÁGÍTÁSÁBAN. Ez a rendszer új utakon haladva, céltudatos irányba tereli a rákkutatást. Olyan alap ez, amelyre ez irányú biológiai kutatásainkat fel lehet építeni. Egy felfedezés azért felfedezés, mert azzal más még nem foglalkozott, ezért nem tudnak megbírálni. Ennek figyelembevételével és 0%-ról indulok el a sejtleletrendszer irányzatommal egy begyepesedett, mai állapot ellen, hogy felfedezésemet — eredményeim alapján — kutatótársaim rendelkezésére bocsájtam.

Ennek sorrendisége:

Először is felfedeztem egy élő, egészséges sejt életrendszerét, másodsorban ennek az életrendszernek mechanikus működését. Ezek után felvázoltam ennek az életrendszernek a természet által alkotott örök időkre szóló és alkalmazott működési tervrajzát. Ezen a tervrajzon kerestem, felismertem és bejelöltem azokat a csomópontokat, ahol a mechanizmusban olyan életfeltétel-hiányok jelentkezhetnek, amelyek megzavarhatják a sejtélet egészséges építését és annak fenntartását egyaránt. Amikor mindez megtörtént, önmagától adódott, hogy miként is lehet a hiányokat a sejtélet egészségének a javára pótolni, olyan keretbe foglalni, hogy egy komplex gyógyszer útján a rendszer egészséges működése céltudatos folyamatossággal biztosítható legyen.

Felfedezésemnek erre a sorrendiségére azért van szüksége a biológia tudományának, mert ennek magában kell foglalnia azokat az életfeltétel-hiányokat, amelyek a rák kórokozói, de azokat a megoldásokat is, amelyek ennek céltudatos megfékezéséhez vezetnek.

A sejtek egészséges és egészségtelen állapotai — az életrendszerükben két elkülönült kémiai folyamatnak összeépülése kapcsán jönnek létre. (Gondoljunk egy növény szárában felfelé (I.), és lefelé áramló (II.) kémiai folyamatok szerepkörére.)

A két kémiai folyamatot energiák vezérlik. Mindkét energiaforrásnak megvan a maga követelményei ahhoz, hogy mechanikusan működhessen, biokémiai munkát végezessen és ezúton irányítsa a sejtek egészséges életét. Ez minden élő sejtre egyformán vonatkozik. A két kémiai folyamat összeépülésével egy *sejtösszkémiai* állapotot valósít meg. Ahol ez biztosított, ott egészséges sejtépítés van folyamatban. Ez nagy általánosságban nem okoz problémát, mert az I. sz. kémiai folyamat alkalikus kiéhezése — a II. sz. kémiai folyamat irányába — mindezt ebben a kollektív keretben megvalósítja. Ettől függetlenül azonban *valamennyi sejtépítő életfeltételnek módjában van ezt az összeépülést olyan mértékben akadályozni, hogy a sejtépítés teljesen az I. sz. kémiai folyamatra szorítkozzon.*

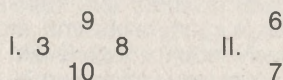
Az így teljesen egyoldalúan épült sejtet vagy sejteket pedig semmi sem tartja a kollektív keretben. Elvesztik az ellenálló képességüket. Így indulhatnak el ezek a megfékezhetetlen szaporodás útján. Szomorú tény, hogy ezek az egyoldalúan felépült sejtek képesek rosszindulatú, felelőtlen sejt szaporodást beindítani. (A kutatók valamikor megerősíthetnek abban, hogy mennyiséget és minőséget magukban hordozó gének nem egyazon I—II. sz. kémiai folyamat irányából származnak.)

Talán még annyit tennék az itt előadottakhoz, hogy minél szilárdabb a sejtek összeépülésének állapota, annál erősebb a sejtek ellenálló képessége.

A sejtek életfeltételei olyan mértékben veszik ki részüket a sejtbetegségekben — így a rák kórkában —, amilyen mértékben akadályozzák a sejtek egészséges összeépítésének megvalósítását, illetve fenntartását. A különböző életfeltétel-hiányok egyenként, és kombináltan is más-más rákféleséggel jelentkeznek. A sejtbetegségeket nagyon nehéz érzékelni, mert azok teljesen beleágyazódnak a sejtek összkémiai állapotába. Hogy milyen körülmények között tudnánk ezeket a hiányokat pótolni? Ez egy élő, egészséges sejt életrendszerének felismerésével vált lehetségessé. Ebben levezettem és rámutattam azokra a hiányokra, amelyekre az épülő és átépülő sejtek valósággal ki vannak éhezve, továbbá arra, hogy ennek a kiéhezésnek gyógyszeres kielégítése utat nyithat a céltudatos gyógyulás felé.

Felismerésem *leglényegesebb eredményének azt tartom, hogy ha ismerjük egy sejt életrendszerét és lehetséges rendellenességét, akkor abba céltudatosan, tevőlegesen* be tudunk avatkozni.

Alább felrajzolom egy sejt életrendszerében lehetséges életfeltétel-hiányokat.

Az I. sz. kémiai folyamat lehetséges hiánya az alkalikusság (3). A II. sz. kémiai folyamat esetében az oxogén és a fűtőanyag (6—7) az ereink útján jut el az energiatelepekig (8 mitokondriumhoz) az energiatelep az energiaszabaddítás kapcsán hozza létre a CO_2 -t (9), és a felszabadított, közvetett napenergiát (10).

A II. sz. kémiai folyamat lehetséges hiányai ezek szerint a CO_2 és az energia.

Ebben a rendszerben, ahol az I. és a II. sz. k. folyamat játssza a főszerepet, nem lehet csodálkozni azon, hogy miért nem sikerült eddig egyetlen kémiai anyaggal sem ebbe hasznosan beavatkozni. Ugyanekkor a természet bemutatja, hogyan kell megszüntetni a rendellenes sejtszaporodásokat, például a vadhajtás rendellenes sejtszaporodása esetében, amely oly mértékben lassul le, amilyen mértékben lombozatának asszimilációs képessége helyreáll. A reverzió pedig olyan tapasztalattal szolgált, hogy itt valamilyen igen egyszerű megoldással állunk szemben. Kulcsfontosságú volt mindezzel kapcsolatban annak a felismerése, hogy elsősorban is az alkalikusság kihagyása miatt marad el a két kémiai folyamat összeépülése: de az alkalikusság kimaradása mellett, az energiatelep felszabadítása kapcsán keletkezett CO_2 és közvetett napenergiahiány is egyidejűleg a gyanúsítottak közé került, azzal a szemlélettel, hogy hiába van az alkalikusság, ha a CO_2 és az energiahány az összeépítéshez nincs biztosítva.

Ezen levezetésem után megismétlem: *hogy a sejt felépítés hiányosságát az okozza, hogy a két folyamat kémiai termelése nem tud összeépülni és így az egész sejtépítést az I. folyamat önállóan magában végzi.*

Itt kell szólnom a sejtek kiéhezéséről. Segítséget jelent a gyógyítás irányába, ha az I. sz. k. folyamat alkalikussága egy kiéhezést jelent CO_2 irányába, amelyet azután a felszabadított, közvetett napsugárenergia épít be az I. sz. k. előtermelésbe. Felmerült a kérdés: hogy ha a kiéhezés az emberi sejtekre is fennáll, miért ne tudnánk hasonló módon a kóros sejtszaporodásra is egy komplex gyógyszerrel gyógyítólag beavatkozni a hiányzó életfeltételek folyamatos biztosításával.

A gyógyszer előállításuk sikerrel járt. Laboratóriumban igen gyenge alkalikus oldatot CO_2 -vel hoztam kapcsolatba és annak igen gyenge terméshőtermelési koncentrációjával oldóanyagoldatot készítettem és azt naponta 6 óránként a kór színhelyére adtam. Az ilyen primitív eljárásról mondta dr. Szent-Györgyi,

hogy nagyon egyszerűnek látszik, ha már valaki ennyi kutatói munka után végre megtalálta.

A kezdetleges laboratóriumi gyógyszer nem várt eredményt hozott. A sejtek beteges működését leállította. Együtt járt vele a szervezet kellemes közérzete, az ellenállóképesség növekedése, a rák megfékezése és az energiatelepek kimerülése elleni védelem is. A legnagyobb gondot a gyógyszer előállításánál az igen gyenge — természetnek megfelelően — koncentráció beállítása jelentette, de gondot okozott a gyógyszer folyamatos biztosítása az adott helyre, hogy a helyszínre juttatás folyamatossága mellett — a felszívódás következtében — ne álljon vissza ismét és ismét az életfeltételek hiányállapota.

Mindez így, dióhéjban, riport formájában. Bővebben ebben a kis sárga könyvben olvashat róla. Küldtem Szent-Györgyinek is egyet, aki válaszával egy kérdést intézett hozzám. Nagyon büszke vagyok erre, hiszen a nagy tudós nem volt rest kérdezni tőlem, pedig már akkor nagyon beteg volt...”

Orvostudományi Egyetem Sejtélettani Tanszék

**Tisztelt Egyetemi Tanszék!
Tisztelt Tudományos Intézmény!**

Tárgy: Szakmai állásfoglalás

Pszichológus-újságíró vagyok (MUOSZ sz. 6005). „Csepp-reakciók”. (Kórtünet egy kórtünet kapcsán) könyvet írok, s a témában a befejező mozzanatoknál tartok. Ennek kapcsán találkoztam a mellékelt anyaggal. Laikus lévén a tudományban — ezúton kérem segítségüket. Kérem tájékoztassanak: a mellékelt tanulmányok valóban egy egyedülálló, világérdeklődésű sejtélettani felfedezést foglalnak magukban? Lehetséges lenne, hogy egy magyar kutató olyan sejtélettani problémát oldjon meg, amelyet ez idáig nem fejtett meg senki? Jelenthet-e ez a felfedezés olyan alapokat, amely elvezethet a különféle sejtbetegségek felismeréséhez? Egyáltalán: felfedezésről van-e szó? Vagy ismételtlen egy önjelöltről tudósítanak e dokumentumok?

Tudom, mindennapjaik fárasztó monotoníája közepette terhes dolog az ilyesmi. De szeretném úgy nyilvánosságra hozni munkámat, hogy a visszhangot előzze meg a hang!

Budapest, 1990. I. 30.

Köszönettel:

*Dr. Kollárné Balla M. Anna
Budapest V., Alkotmány u. 10.
IV. 39. 1054*

SEMMEIWEIS ORVOSTUDOMÁNYI EGYETEM
BIOLÓGIAI INTÉZET
Budapest VIII., Nagyvárad tér 4.
Levélcím: 1445 Budapest, Pf. 370.
Igazgató: DR. CSABA GYÖRGY egyetemi tanár

Dr. Kollárné Balla M. Anna
Budapest V.,
Alkotmány u. 10.
1054

Kedves Asszonyom!

F. hó 30-án kelt levelére válaszolva tájékoztatom, hogy Dr. Váczy Hübschl Kálmán művével volt alkalmam már többször találkozni, így tanulmányozni is. Most is csak azt mondhatom, amit akkor, hogy a „mű” tudományos szempontból értelmetlen és értéktelen. Mellékelten küldöm vissza az anyagot. Természetesen az is lehetséges volna, hogy egy magyar kutató oldjon meg olyan sejtélettani problémát, melyet ez ideig nem fejtett meg senki, azonban nem így.
Budapest, 1990. február 1.

Szívélyes üdvözléssel:
Dr. Csaba György
egyetemi tanár

SZENT-GYÖRGYI ALBERT ORVOSTUDOMÁNYI EGYETEM
REKTORI HIVATAL

Szeged, Dugonics tér 13. T.: 62/12-729, 24-022*

Levélcím: 6701 Szeged, Pf. 479

RECTOR

UNIVERSITATIS SCIENTIARUM MEDICINAE
DE ALBERTO SZENT-GYÖRGYI NOMINATAE
SZEGED-HUNGARIA
6701

Dr. Kollárné Balla M. Anna
Budapest
Alkotmány u. 10. IV. e. 39.
1054

Kedves Asszonyom!

Kérésének megfelelően, egyetemünkre véleményezésre megküldött és készülő könyvében felhasználni szándékozott anyagot az arra legilletékesebb szakemberrel átvizsgáltattam.

Minden kommentár helyett mellékelem ezen véleményt. Ez egyértelműen bizonyítja, hogy óvatossága nem volt alaptalan.

További munkájához sok sikert kívánok.

Szeged, 1990. március 8.

Tisztelettel
(Dr. Csernay László)
tudományos rektorhelyettes

Mellékletek

Tisztelt Rektorhelyettes Úr!

Kérésének eleget téve, véleményemet a megküldött anyagokkal kapcsolatban az alábbiakban foglalom össze:

— általánosságban megállapítható, hogy a füzetben (35 oldal) és a két rövidebb, néhány oldalas szöveges részben leírtak értelmetlen — a tényeket, az eddigi ismeretanyagot, a logikát nélkülöző — mondatok laza halmazát jelentik. Emiatt valójában meg sem lehet érteni, hogy a szerző mit akar kifejezni a leírtakkal. A sárga füzet első oldalán az olvasható, hogy „... egyedülálló tanulmány”. Ebből annyi az igaz, hogy valóban egyedülállóan értelmetlen, józan ésszel fel nem fogható kinyilatkoztatások gyűjteménye;

— annyi megállapítható azonban, hogy nyelvezete több száz évvel elmaradt a biokémiában ma használatos nyelvtől, ezért is nehéz megérteni, s ha itt-ott felcsillan egy fogalom, az viszont túl általános. Itt nincs másról szó, mint ún. aranyigazságok pufogatásáról;

— semmi nem indokolja, hogy a szerző miért keveri össze a növényi és állati sejtekre vonatkozó észrevételeit;

— a sejtek között egy olyan energiaáramlásról beszél, ami egy új fizikai felfedezés lenne, holott az eddigi ismereteinkhez nem kapcsolható;

— a sugárzásokra megkülönböztetett figyelmet fordít a szerző, ami egyáltalán nem indokolt;

— a biológiai egyensúly-kifejezés számtalanszor előfordul az anyagban, mint egy új felismerés, holott ismert tényről van szó, ezt már általános iskolában is tanítjuk.

Végezetül — olvasván az újságíró levelét — javaslom kihangsúlyozni a válaszban, hogy itt és most egy olyan szintű önjelöltről van szó, akivel mégcsak foglalkozni sem érdemes.

PÉCSI ORVOSTUDOMÁNYI EGYETEM MIKROBIOLÓGIAI INTÉZET

Igazgató: dr. Kétyi Iván egyetemi tanár

Pécs, Szigeti út 12.

Telefon: 24-122

7643

Pécs, 1990. február 5.

Kedves Asszonyom!

Némi habozás után írok Önnek, mert postázott anyagát, kérését egymásnak „passzolják” az intézetek — egyrészt talán azért, mert „Sejtélettani tanszék” nevű intézet nincs, másrészt ma a kutatók egyértelműen viszolyognak ilyen témákban a mediáktól, hiszen tisztelet a kivételnek, az csaknem mindig a kuruzslók mellé áll, s az ún. „hivatalos tudományt” azonosítja a lebontásra ítélt diktatórikus hatalommal — ne adj Isten — így népszerűbb is.

A tárgyra térve előre kell bocsátanom, hogy mikrobiológus vagyok, s így a tumorképződéssel csak periférikusan vagyok kapcsolatban (antitumoros immunitás, oncogén vírusok). Ennek ellenére a küldött könyvecske — enyhén szólva — naiv eszmefuttatás. A tumorképződést és a sejtélettant összehozni a

háttersugárzással teljesen alaptalan és energiahiánnyal magyarázni a rosszindulatú burjánzást képtelen ötlet (a laikus számára is világos lehet, hogy a sejtszaporodás ugyancsak energiaigényes folyamat). Ami az energiakérdést illeti, ez a sejtekben a legismertebb terület — hiszen kémiaiilag egyértelmű, számszerűen kiszámítható, amiből könnyen kiderül, hogy nincs szükség sugárzó energiára (az állati sejtek esetében). Bocsásson meg, de nem kívánok további részletekbe menni. Ha pszichológiai tapasztalatai vannak, akkor nála minél többet mond önmek a szerző személyiségéről a könyvecske címe...

Igaz, hogy még igencsak hiányosak a tumorképződésről szerzett ismereteink, de azért annyi világos, hogy genetikai betegségről van szó. Mintegy 40 olyan DNS-szakasz ismeretes vírusokban (viralis oncogén), melynek élettani megfelelőit normál sejtekben megtalálták (ezek a cellularis oncogének). Sajnos csak néhánynak sikerült megfejteni élettani szerepét: — ezek növekedési faktorok, vagy érési (sejtdifferentiációs) faktorok. A mechanizmus — úgy tűnik — igen sokféle, ahogy ezek a szükséges, normál gének kóros eredményt hoznak létre: pl. mutatio (ez várható kémiai, sugárzó rákkeltóktól), ami azt eredményezi, hogy a cellularis oncogen szabályozása zavart szenved, ezenfelül ismert (kísérletileg) géndozishatás (többszörös, vagy több különböző oncogén, DNS-átírást fokozó és normál regulatorra érzéketlen elemek beépülése stb. Mindebből következik, hogy a mai kezelést (sebeszi, besugárzás, cytostatikumok) felváltó oki kezelés legvalószínűbb területe a génregulációba történő beavatkozás lesz. Kémiai anyagoktól ilyen finom genetikai beavatkozást nem lehet várni — így Vajda-cseppek, Béres-cseppek, Celladam jóindulatú megítélés szerint naiv elképzelések megvalósításai, de mindenképpen a kuruzslás kategóriájába tartoznak.

S ez az ami engem levélíráásra késztetett — kétségbeejtőnek tartom az egészségügyi kuruzslás képtelen elterjedését — legyünk jóindulatúak: a naiv felfedezők mellé csapódó lelkiismeretlen álszakemberek, menedzserek hadát és a media — a kritikát sokszor durván elnyomó — harsonnázást. Nem túl érdekes, ha valaki hitt a Bánffy-hajnövesztőben — legfeljebb kopasz marad. De az a tumoros beteg, aki műtéttel idejekorán még menthető lenne — kuruzsló-szerhez fordul s meghal, kellene, hogy felelősséget ébresszen. Persze, az is szomorú látvány, hogy kopott ruhás nyugdíjasok tömege áll sorban Béres-csepért (ha egyébként nem tumorosak). Nem megdöbbenő, hogy a század elején lejárt delejezési divat magnetoterapia címmel újra éled? Elfogadom, a laikus meggyőzheti, ha egy-egy főorvos kijelenti, hogy „jó hatásának tapasztalta”, kutatót sohasem. Itt van a „softlézer” — „feltalálóját” a lelkesen lihegő tv-riporter magyar Marie Curie-nek titulálta, s mikor Greguss műegyetemi tanár azt merte nyilatkozni (szaklapokban), hogy hatása nem több, mint egy zseblámpaé — a bpesti borbélyok üzletrontását beperelték és a bíróság I. fokon kártérítésre ítélte! Az acupunctura már odáig megy, hogy fülklipsszel (bocsánat az acupressura) diéta nélkül fogyókúrázni lehet (a kínaiak igaz, a vietnami határvillogás sebesültjeit „nyugati” fájdalomcsillapítókkal kezelték — Chin. Med.). De mehetünk szélesebb területre is: a lapok már rendszeresen közölnek horoszkópot, egy expeditio felfedezi a barguzini Petőfit, az emberek ufokat látnak (s ezt a lapok részletesen le is közlik), s tegnap tv-híradó anyagává avanszált a kanálhajlító...

Abban bízom, hogy Önt is az érdekli mi ennek az oka. Egyszerűen csak az ember etogramjába beépített miszticizmus. Hozzájárul-e ehhez a tudományba vetett hit hullámozása? A tudomány specializációját követő mások számára érthetetlen szakzsargon elkerülhetetlen kialakulása? A tudomány népszerűsítés; amely nem foglalkozhat az eredményeket építő résztéglákkal, csak a szenzációkkal —, amivel azután túl sokat ígérnek? Speciel Magyarországon a vezető állásokban lévők egybeomosása a hatalommal?

Mit lehetne tenni? Ha szabad a sajtó — kell lennie annyi bátorságának is, hogy a könnyen hívó közvélemény nyomása ellenére is helyt adjon a kritikának. Bizony, kell adminisztratív beavatkozás — fel szoktunk sóhajtani, hogy a két háború között, mikor csak eü. államtitkár volt (Belügyben) — Johan Béla, aki európai élvonalba emelte a magyar egészségügyet, ezeket nem tűrte volna el. Szerencsétlen kompromisszumos, pilátusi megoldás volt a SZEM részéről bevezetni a „gyógyhatású készítmény” fogalmát (ami nem törzskönyvezett, s csak ártalmatlanságra ellenőrzött valami). Nyilván nem a hívó, vagy hiszékeny betegek, ill. hozzátartozók ellen kellene rendszabály, de a termelők, forgalmazók ellen — azaz az üzlet ellen s természetesen olyan orvosok ellen is, akik tudatlanságból, vagy pénzszerzési vágytól hajtva ennek részesei lesznek. Tud arról, hogy vannak a Béres-csoporttal kapcsolatos incompetens diagnosztikai laboratóriumok? Pl. egyetemünk területén a fácánkerti vadvédelmi rezervátum laboratóriuma a hozzáforduló vizeletéből 300 Ft-ért megmondja (írásba is adja), hogy az illető prae-carcinomatosis állapotban van — javallja a Béres-cseppet. Előfordult, hogy a laboratóriumi lelet birtokában — ovárium cc. diagnózissal — a beteg kórházhoz fordult. Mit tegyen az orvos? Merje hazaküldeni a tünetmentes beteget? Végezzen további diagnosztikai munkát — a példában ezt csak invazív eljárással lehet elvégezni...

Azért írtam csak ezt a levelet, mert egyik fontos védekezési lehetőségnek az objectív sajtót tartom. Sajnálom — leveléből úgy veszem ki —, hogy ezt könyv formájában akarja, tudja (?) megtenni. Lesz ez 5000 példány? Nincs elég bátor lapszerkesztő, aki lapjában cikksorozatot engedne meg a közhangulat ellen?

Szívélyes üdvözléttel:

*Dr. Kétyi Iván
egyetemi tanár*

**Dr. Kétyi Iván
egyetemi tanár
POTE-Mikrobiológiai Intézet
Pécs, Szigeti út 12.**

Kedves Tanár úr!

Ezúton szeretném megköszönni társadalmi helyzetjelentést is tükröző reakcióját.

Hogy mennyire „anyagbavágó”, az majd kitűnik a kész munkából. Ha kérdés-felelet formájában, a már kész anyag koncepciója alapján kértem volna véleményt, se lenne tökéletesebb az összhang. Mégegyszer köszönöm.

Sok kérdést tett ám fel, amelyek meghaladják képességeimet. Így e tömegpszichózis állapot oknyomozása elmarad egyelőre, mert ezt meg kell hogy előzze az érvek közérthető szembeállítás.

Déry szavaival: ez már lehet egy lépcsőfok a megoldás felé. Bízunk benne. Mindenesetre talán preventió lehetne e jelenségek ellen a fehérköpenyesek kilépe a nyilvánosság elé, közérthető ismeretterjesztéssel, és kellő motiváció biztosításával. Hogy mindez eljusson egy átlagnéző átlagtudatába. Ezt tartom most feladatnak. S az alaposág igényével könyv formájában, ha kell utcai terjesztésben, mert az, akinek szól és akiért szól mindez, inkább két meztelen comb között vagy akár ponyvakiadványok halmazában jobban rábukkan erre, mint egy könyvespolcon, ahová nem megy be...

De köszönöm az ötletet: hisz a könyv nem zárja ki a cikksorozatot. Sőt, talán az sem lenne rossz, ha valamivel sikerülne megbotránkoztatni a kritikát, mert mindez kedvezne a célnak. No de, ez már részletkérdés.

A médiáról írt sorai is ültek! Hogy én mennyire nem lehetek autentikus egészségügyi berkekben, azt megtapasztaltam 17 évi házasságom alatt: ahol orvos férjem és ráadásul nőgyógyász szakterülete eleve determinál engem az: „Ugyan már, pont te!” szájhúzással közölt inkompetenciára. No de, erről ennyit, és nem többet. Ha készen vagyok, azonnal jelentkezem egy mintapéldánnyal.

Bp. 1990. II. 15.

*Szívélyes üdvözléttel:
Balla M. Anna*

TÉTELEN KÍVÜL:

**Az „újságíróból a pszichológusba” történő átmenetként...
Keleti kitekintő.**

KASPIROVSZKIJ — A CSODADOKTOR

(1989. decemberi Gondolat-jel rádiós műsor kapcsán)

...Kaspirovszkij havonta tízezer ember részvételével tart szuggesztiós gyógy-szeánszokat, egész stadionnyi beteget tud rábeszélni a gyógyulásra. Maguk a volt betegek mondják el, hogy testükön elmúlnak a hegek, még az infarktus utáni források is elmúlnak a szívben. Az emberek lefogynak és meghízhatnak, a vérnyomásuk nő és csökken. Volt olyan páciens, akinek a lába 24 centit nőtt Kaspirovszkij rábeszélésére. Nem csoda, hogy a szovjet televízió vasárnap este vele szuggeráltatja a nézőket, s egyszerre húszmillióan gyógyulnak.

Érdemes idézni a mágust:

— Megmondom egyenesen, csodát várok az önök szervezetétől. Ne harcoljanak azokkal a gondolatokkal sem, amelyek nem a gyógyulással kapcsolatosak. Önökben most a legkülönbébb emlékek, érzések, gondolatok merülhetnek fel. Semmilyen gondolat ellen nem kell hadakozniuk. Figyelmeztetem önöket, aktívnak kell lenni gondolataikban, amit gondolnak, gondolják, amit éreznek, érzézzék. Ha felmerül egy emlék, hát emlékezzenek rá. Sokan önök közül első ízben találkoznak a gyógyítás ilyen formájával. Ne ijedjenek meg. Ne féljenek tőle. Én csak pozitív irányt adok érzéseiknek, csak jót teszek önöknek. Ne nyugtalankodjanak, ha úgy érzik, hogy nem éreznek semmit. A megfelelő beállítódás magától is kialakul. Egy, kettő, három, négy... Most minden nagyon kellemes. A mi szeánszaink idején felmerülhetnek zavaró tényezők. Ne figyeljenek oda. Sokaknak önök közül már el is múltak a fájdalmaik. Az önök szervezetében megjelent már a gyógyulás csírája.

Íme a televízió szuggesztív sikere! Azt mondom, elmúlt a dadogás. Ha most láthatnánk annak a sok száz béna embernek a kezét is, akiknek most megmozdultak az ujjai! Folytatom a számolást. 13, 14. Csak azért számolok, hogy megfosszam önöket attól a lehetőségtől, hogy az általam mondottakon gondolkodjanak. Önöket nem a szavak gyógyítják meg. Legyenek esetleg bármilyen szépek, a gyógyulás oka egészen más. Hogy mi, az titok. Nagy titok, melyet előbb vagy utóbb megismerünk, megmérünk, de az is lehet, hogy ez nem sikerül. Lényegtelen. 18, 19, 20. Kellemes lebegés mindenben.

— Meg tudja-e Ön magyarázni szeánszainak hatásmechanizmusát?

— Bizonyos fokig költői és rövidített formában felelek önnek Viszockij szavaival: Én magamnak már mindent bebizonyítottam.... Igen, saját magam számára már van magyarázatom, amely talán nem teljesen érthető a nagyközönség számára, ám ezért próbálom megismertetni. Goethe erről azt mondta: a legnehezebb megérteni azt, ami a szemünk előtt van. Az én módszerem lényege az, hogy a figyelem elterelésével megfelelő irányultságot adok a tudattalannak. Az én cselekvésem csak a tudatalattira irányul. Ezért, amikor egyesek szkeptikusnak mosolyognak a teremben, tudom, ennek nem kell semmilyen jelentőséget tulajdonítani. A fő, hogy ott ülnek a teremben. A szívük, az érzéseik hite elhozta őket, ha ésszel, kritikusan viszonyulnak is az én pszichoterápiámhoz. Nem baj, nekem ugyanis csak a tudattalanjukkával van dolgom. Hadd illusztráljam ezt. Önnek valaki azt mondja, hogy szereti, vagy pénzt kér és égre-földre esküszik, hogy hétfőn megadja. Ön pedig érzi, hogy ez az ember nem szereti magát, semmiféle pénzt nem kap meg tőle. Látja a szemöldökén, látja a szemén. Ön nem tudja megmondani, hogy mi győzte meg. Hát ez történik az én esetemben is, csak éppen fordított előjellel. Ez lényegében valamilyen játék. Minden szeánsz új játék, amely örömet szerez nekem. Elnézést, hogy ezt mondom, de

én érdekes lélektani játékot játszom a pácienseimmel, a ki-kit győz le pszichológiai értelemben. Sikerül-e gyógyulásra irányítanom őket, vagy az erőfeszitésem megtörik az ellenálláson. Én nem mondom azt, hogy Önnek el fog múlni a csomó a melléből, és ennek ellenére elmúlik olyanoknak is, akik nem akartak hinni nekem. Az én munkám az, hogy **aktivizáljam a szervezet önszabályozó rendszerét**. Semmi sem olyan erős, mint a szervezet saját regenerációs képessége. Ezt kell felébreszteni. Konceptióm lényegéhez tartozik, hogy az orvos—beteg kapcsolatban a beteg a lényegesebb, ő az aktív fél, hiszen ő gyógyítja meg saját magát és nem én őt! Én csak segítek az ő erőfeszítésében. Nem szeretném, hogyha közöttünk esetleg felmerülne a képesség szó. Én egyszerűen szakember, profi vagyok, aki messzire ment a szakmai ismeretek megszerzésében, ennyi az egész. Amikor a képességekről kezdenek beszélni, valami természetellenesre gondolnak. Én, kérem egyszerű, hétköznapi ember vagyok, mint látják, pofaszakállt sem növesztettem, és nem mesélek történeteket önöknek arról, hogy egy szép napon történt velem valami, hogy a fejemre esett a lábas és ettől egy hétfőn hirtelen megokosodtam. Én nem mondom ezt, én ugyanolyan ember vagyok, mint önök, de ez nem zavar engem abban, hogy milliókat gyógyítsak meg. Engem csak az igazság érdekel, az igazság pedig az, hogy az embernek elmúlhatnak a fájdalmai, látszólag ok nélkül. Az az igazság, hogy felszívódhatnak a daganatok. Felszívódhatnak még a rákos daganatok is, mert ha tudni akarják, sok olyan esetünk volt, mikor a rák elmúlt a televíziós terápia hatására. Ez az igazság. Az embernek hatalmas feltáratlan tartalékai vannak...

Csodára számítok, egyenesen megmondom, az önök részéről. Önök most nem fognak saját magukon kívül semmit sem gondolni. Nem számít, hogy a boltok üresek, hogy már a gyógyszerek is eltűntek, ha vannak, azok meg méregdrágák. Önök most nem fognak hadakozni. Figyelmeztetem önöket, passzívnak kell lenniük gondolatban. Ne nyugtalankodjanak, ha nem hiszik, hogy passzivitással bármit meg lehet változtatni. Igenis, meg lehet, hiszen minden csak attól függ, ki a passzív. 1, 2, 3, 4, ... Most minden nagyon kellemes. A zavaró tényezők ne érdekeljék, leállhatnak a vonatok, politikai áramlatok jöhetnek. Lehet, hogy önök körül szétmálik egy világbirodalom. Egy eszmérendszer, de ön csak dobálja tovább a fejét, ne hagyja abba, majd elmúlik a fájdalom. Ha nagyon hisz nekem, akkor már semmi sem fog fájni, ami kívül történik. Ha mindenről el tud feledkezni és csak befelé figyel, már kialakult önben a gyógyulás csírája. Már érzem, hogy megszólaltak a dadogók, megmozdultak a bénák és ez nagyon jó. Mert másféle gyógyászatra az országnak amúgy sincs pénze... Folytatom a számolást. 13, 14, 15. Csak azért számolok, hogy megfosszam önöket a lehetőségtől, hogy szavaim értelmét keressék. Még jöhet egy nap, hogy önök a televízió előtt ülnek, én meg számolok, és önök csak arra figyelnek, amit én szuggerálok maguknak és nem arra, ami közben történik. Azt akarom, hogy higgyenek a szavaknak és ne kérdezzék meg, hogy miért. 18, 19, 20..."

Alperes a szovjet csodadoktor

AZ ÉV BŰNÜGYE

Az év bűnügye lesz alighanem a Szovjetunióban az a bonyolultnak ígérkező per, amelynek alperese nem más, mint a televíziós csodadoktor, Anatolij Kaspirovskij. Tévéműsorát tavaly betiltották, magánrendelésein azonban rövid idő alatt húszezer páciens fordult meg. Azt, hogy hányan gyógyultak meg közülük, nem tudjuk, viszont vannak adataink a gazdasági rendészet jóvoltából Kaspirovskij üzelmeiről. Szinte hihetetlen, de tény: csupán 1990. január 26. és 28-a között 551,6 ezer rubel törvénytelen jövedelemhez jutott. (Éz több, mint tizenegymillió forint.)

Ne gondolja senki, hogy a csodadoktor leleplezése úgy érte a szovjet közvéleményt, mint derült égből a villámcsapás. Már tavaly ősszel kínos magyarázkodásra kényszerült, amikor egyetlen nap alatt hetvenezer rubel legális és 24 ezer rubel illegális bevételt könyvelt el. Akkor — a rendőrség közbelépésére — gyorsan átutalta a pénzt egy sportkomplexum építésére, így megmenekült a felelősségre vonástól.

Mivel a moszkvai tévéstudiók ajtóit becsukódtak Kaspirovskij előtt, Leningrádban talált támogatókra, majd pedig a kuznyeckai szénmedence városait járta sorra. Itt naponta 70 ezer rubelt szedett ki a GYÓGYULÁSRA VÁROK zsebéből. Csurrant-cseppent az előadásokat szervező iroda munkatársai számára is — vezetőjük különben nem más, mint Kaspirovskij felesége. A bűnvádi eljárás azonban egyenlőre nemigen halad előre: Kaspirovskij három hónapos tanulmányúton az Egyesült Államokban és Kanadában jár éppen. Az pedig kétséges, visszatér-e a Szovjetunióba, hogy elfoglalja helyét a vádlottak padján.

— márkus —

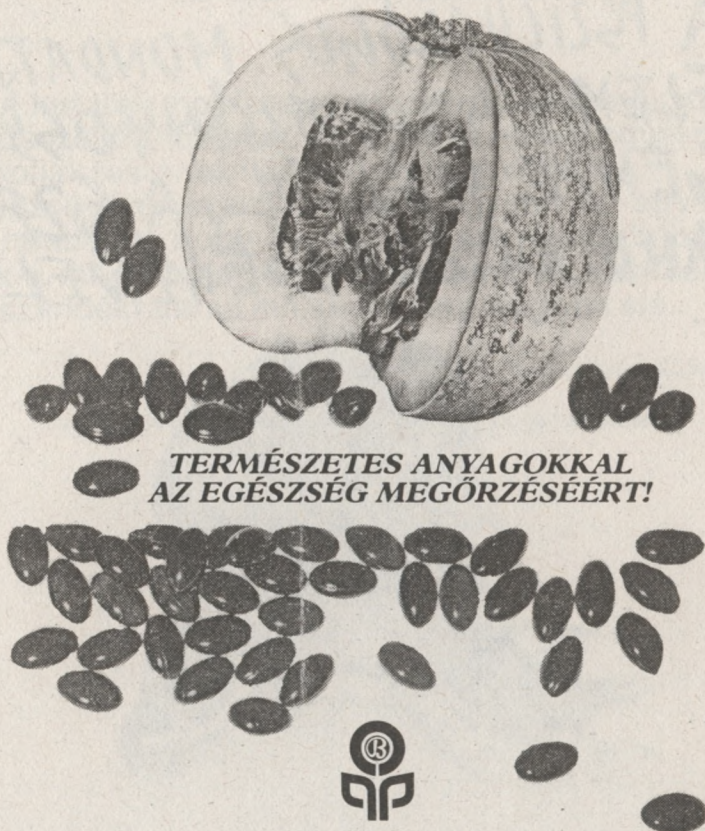
(Vasárnapi hírek: 1990. április 1., 2 oldal.)

·Oleum Cucurbitae Pepo·

Peponen[®] kapszula

*Biológiailag értékes anyagok tárháza,
természetes vitaminforrás*

Gyógyszernek nem minősülő gyógyhatású készítmény

**TERMÉSZETES ANYAGOKKAL
AZ EGÉSZSÉG MEGŐRZÉSÉÉRT!**

Gyártó és forgalmazó:
BIOGAL Gyógyszergyár
4042 Debrecen, Pallagi út 13.

"CSAK ÜLŐK ÉS HALLGATOK"

- A PSZICHOLÓGUS MONDATJA
VELEM - A TUDOMÁNYOSSÁG
IGÉNYE NÉLKÜL, A SZEM-
TANU HITELESSÉGÉVEL...

KÉPZELETTERÁPIA

— A kutatók mostanában kezdik fölfedezni azokat az idegi összeköttetéseket, amelyek az ember agyát összekapcsolják testének védelmi rendszerével.

Egészségünk szempontjából úgy tűnik, egyáltalán nem mindegy, hogy jó vagy rossz hangulatban vagyunk-e, mivel foglalkozunk gondolatban, szándékosan vagy szándéktalanul mit képzelünk magunk elé...

(Science Digest — IPM. A gyógyító képzelet!)

amely úgy kapcsolódik az előbbiekhöz, hogy meglehet:
itt van a kutya elásva...

ILONKA...

„Emberi törvény kibírni mindent
s menni tovább,
még akkor is, ha nem élnek már benned
Remények és csodák.”

(Hemingway)

Ilonka nem végez egyetemet. Gimnáziumba sem jár. Négy elemivel, tizenegy évesen válik önfenntartóvá. A rendszerváltáskor — 1945-ben — mindössze 15 éves. Először egy építkezésen hordja a téglát, mint annyian akkortájt — s előbbrelépést jelent számára a főváros egyik legnagyobb beruházásának gyári munkásai közé tartozni. Kitanulja a szakmát és egy gép mellett formálja a vasat három műszakban. Napi 12 órán át, ahogy a tervteljesítés megkívánja.

Tizenhét évesen találkozik a szerelemmel. Egy évi együttjárás után feleségül megy a huszonnégy éves vasipari munkáshoz.

Munka, albérllet, otthonteremtés. Az ötvenes évek kemény időszaka következik, s óriási a boldogság, mikor a gyár kiutalja a városszéli, egy szoba-konyhás, komfort nélküli lakást. Ilonka paradicsomot varázsol a barátságatlan épület falai közé, ahonnan csak egy valaki hiányzik egyre követelődőbben: a gyerek.

És míg másnak elemi csapás egy nem kívánt terhesség (Ratkó-korszak), addig neki csak nem érkezik meg az anyyira várt kis jövevény. Pedig nála szófogadóbb, tanácsokat lelkiismeretesen betartóbb fiatalasszonyt nemigen hord hátán a világ. Hiába: az élet dolgai olykor nem tűnnek semmilyen beleszólást.

A férj, ahogy múlnak az évek, egyre ritkábban tér haza éjfél előtt. Kimaradozik. Barátok, nők, alkohol. S egy-egy pálinkával spékelt lelkiismeret-furdalásos monológ során gyakran kicsúszik a száján: bezzeg, ha lenne egy fiam, itthon ülnék.

Ilonka tűr és reménykedik. Harmincévesen sikerül először teherbe esnie, de ekkorra már a keserű asszonyors éveit felrajzolják sajátos árkuat szeméi köré. De a „végre én is” határtalan öröme feledteti vele a múltat és boldog reményekkel vértetik fel házasságát illetően is. „Ha gyermekünk lesz, Pali biztosan megváltozik” — biztatgatja magát.

Panaszmentes terhesség után, normális kilenc hónapra, császármetszéssel megszüli halott kislányát. A magzatnál az utolsó pillanatban szívelégtelenség lép fel, ezen a gyors orvosi beavatkozás sem segít. A hasat megnyitó orvosok előtt szomorú valóság tárul fel: a terhesség kihordása alatt igen előrehaladott, rosszindulatú daganatok fejlődtek ki, nemcsak a méhben, hanem a hasban is. A méhet a körülvevő daganatokkal együtt eltávolítják, s az orvosok közlik a férjjel: Ilonka hazabocsátása hosszadalmasabb lesz. A gyermekágyi időszak lejártá után kerülhet sor csak az utókezelésre.

S közlik azt is: a legrosszabbra kell felkészülni a prognózist illetően. S bizonyos vonatkozásokban talán szerencsésebb is, hogy nem született ebből a terhességből ilyen körülmények között élő utód.

Ilonka eszmélése után nem harcol az életbenmaradásért. Közömbösen veszi tudomásul méhe eltávolítását, s azon sem medítál, hogy miért kerül át a rákos betegek közé. A cobaltra mindössze „felesleges” a megjegyzése. De tűri, hogy az orvosok azt csináljanak vele, amire felesküdték.

Tómondatokban utasítja férjét és édesanyját a halott gyermek temetését illetően, és kéri férjétől, hogy az összegyűjtött pénzükön dupla sírhelyet vegyen.

És a kislánynak legyen Erzsike a neve. A hangnem, amelyen mindezt közli, látszólag nélkülöz minden érzelmet. A kórházi napok alatt alig beszél, többnyire szótlanul bámulja a plafont vagy egykedvűen néz maga elé. „Sugár és traumahatás” — véli a környezet, de többen a vég előtti állapotnak vélik befeléforduló magatartását.

A férj egyre több és több időt tölt felesége betegágyánál. Mintha az eltékozolt éveket vagy a hirtelen felébredő lelkiismeretét akarná levezekelni ezzel.

Ilonka négyhónapi kezelés után elhagyja a kórházat, negyvenegy kilóval. „Hazahozták eltemetni” — summázzák a szomszédok.

Leszázalékolják. Fájdalomcsillapítóktól és nyugtatóktól elkábulva a napszakokat is összekeveri, a kis lakás falai között csak a megjavuló férj jelenti számára a külvilágot. Néha keserű mosoly jelenik meg szája szegletén: „lám halálraítéltnek kell ahhoz lennem, hogy visszakapjam a férjem...” De nem ad hangot észrevételeinek.

És egyszer — mert az emberi gonoszság végtelen — levelet hoz a postás. Névreszólót.

Ilonka sokáig forgatja kezében a feladó nélküli, ákom-bákom betűkkel írt, kissé piszkos borítékot, mintha elkábított ösztönei ez egyszer még működnének és jeleznék: a levél tartalmának súlya van. Hirtelen mozdulattal felbontja: a levél arról tájékoztat, hogy férjének fiúgyermek született, ezelőtt 11 hónappal. A gyermek anyja 19 éves, foglalkozás nélküli, állandó lakással nem rendelkező hajadon, aki rövid ideig a gyárban dolgozott, konyhalányként. Munkaviszonyát megszakitotta, majd X kórházban egészséges fiúgyermeknek adott életet, akit körülményeire való tekintettel Y csecsemőotthonban helyeztek el ideiglenes állami gondozottként.

A levél egyébként még azt is megjegyzi, hogy a férj a beteg feleségére való tekintettel nem vállalta az apaságot...

Hogy mit érzett Ilonka, azt nem lehet tudni. Arról ő soha nem beszél, s mamár nem is lehetne tőle megtudni. A tények beszélnek helyette:

A férj elmondása szerint, aznap este békésen megvacsoráznak és mintha az asszonynak nagyobb lenne az étvágya. Majd „— Pali maradj egy kicsit, szeretnék tőled valamit kérdezni” — szelíd marasztalással Ilonka férje elé teszi a levelet: „Lehetsz te is a gyerek apja?” — kérdéssel. A férj a meglepetéstől csak bólintja az igent. El akarja ugyan mondani, hogy ő csak egy volt a sok közül, hogy ez nem volt viszony, csak alkalom, egyszóval mentegetőzni akar — de felesége nyugalma befőjtja a szót. „Beteg voltam, megértelek. Többet erről ne beszéljünk”. Zárja le a kellemetlen témát a nehezen mozgó, beteg asszony, aki mintha ezen az estén fűgében ágyazna...

Másnap, és az elkövetkező hetekben, a szomszédok legnagyobb megrökönyödésére inogva ugyan, de útrakek. Senkinek nem szól. Különböző hivatalos és kevésbé hivatalos helyeken látják, sőt még a vonaton is. Útjairól kérdésre sem beszél. „Dolgom volt” — fojtja bele mindenkibe a szót. S míg a férj valami bosszútól tartva egyre aggódóbb, egyre korábban siet haza, olykor el is lógva munkahelyéről, egy szép napon gyermeksirást hall hazatértekor. Benyit, s nagybeteg feleségét egy kisfiút ringatva találja, aki földöntúli mosollyal fogadja: Képzeld drágám, lemondott az anyja írásban, itt a papír, Palika örökbeadható. Holnap együtt kell mennünk a tanácsra, mindenki segített, kérek Pali te is segíts nekem. El kell innen költöznünk, jó messzire. Azt akarom, hogy az emberek minket így hármásban ismerjenek meg.

A férj megint csak bólintani tud erre a tömör képtelenségre, szó nem jön ki a torkán. Csak gondolni tudja, hogy nem mondhatja feleségének, hogy mindehhez hármójuknak nincs reális jövőjük...

Így kerülnek 300 km-re az országszélre. Először albérletbe, majd egy gondnoki lakásba. Ők hárman: Ilonka, Pali és a kisiú.

A tizenkilenc év (!) alatt senki nem ismeri meg az előzményeket. Palika sem. Iskola, sport, családi élet. Ez teszi ki életüket. A fiú már általános iskolában élsportoló, a gimnáziumi éve alatt ifjúsági válogatottként beutazza a fél világot. Versenyeire először belföldön Édesanyja mindenhová követi, s mikor külföldön játszik Palika, anyja órákig ül a rádió vagy a televízió előtt, hogy valami hírt kapjon. Mossa az ingeket, melegítőket, készit, csomagol. Azi akarja mindig: az ő fia legyen a legjobb a legszebb e földön... Sokan már meg is szólnak a háta mögött: „ejnye, ennek az asszonynak nincs is más témája, csak a fia, persze ehhez kell egy ilyen tutyimutyi férj is, aki mindent a feleségére hagy!”

A megjegyzések nem izgatják Ilonkát. Ha meglátja gyermekét, vagy ha hírt hall róla, az amúgy sárga szeme különösen felragyog. S ha valaki rosszat mond Palikára, iszonyatos szikrákat szór.

Palika jó gyerek. Nem jár napközibe, iskolából egyenesen siet haza. Csókolom Édesanyámmal rohan anyja felé, s ezt akkor sem szégyenli, mikor már jóval túlnő a mamán, hangja mutál és szája fölé sötét pihékből vonalat rajzol az idő.

Telnek az évek. Következik az érettségi, a pályaválasztás. A „mi legyenek, mit tegyek” örök dilemmája. A fiút hívják Pestre az ország legnagyobb egyesületébe. Lakást, állást kínálnak. Egyetlen feltételt: főállásban sportolni kell.

Ilonka fél a nagyvárostól. „Tudod, kislíam, amikor te pici voltál, mi éltünk ott, nekem itt sokkal jobb, de neked menned kell!”

A fiú hallani sem akar az anyja nélküli karrierről.

A helyi egyesületnél kap sportállást: „egy-két évet játszom, majd utána jöhet valami főiskola!” — dönt.

Az ifiből kinőve egyenlőre kevesebb a sikerélmény. A győzelmekért a nagyokkal kell megbirkózni. Több energia, kevesebb visszajelzés. Csak a remény: a munka és az idő majd meghozza gyümölcsét.

Ilonka jobban ráér. Kevesebbet figyeli a híreket és a postás is többnyire rossz eredményeket hoz. Persze, tudja ő, hogy a sportban van vesztes fél is, csak hát Palika ez idáig nem az volt...

Több üresjárat, kevesebb sportöröm. Jobban van ideje odafigyelni önmagára.

Észreveszi, gyakorta szédül, hányingere van, görcsöl. És úton-útfélen figyelmeztetik: májfunkciót kell csinálnia, nagyon sárga a szeme sarka. A sportpályán is mindig szól valamelyik orvos: Ilonka jöjjön be hozzám, nem ártana egy vérkép!

Palika parancsára bemennek. A vérkép falhoz állít mindenkit: „Nincsen semmilyen panasz?” — kérdik megrökönyödve az orvosok, mire Ilonka halkan válaszolja: fáj a májam és az epém, valószínűleg ott az áttét... S említést tesz húsz évvel ezelőtti műtétjéről, amiről csak beszélni tud. A papírokat ugyanis összetépte, de előtte azért megtanulta a kórelőzményt és az epikrizist. — Semmi jót nem mondtak azok a papírok, és én pedig nyertem húsz évet és a fiamat is felneveltem — mondja huncutul — és kimondhatatlan büszkeséggel gurulnak szét a könnyek a múmiává sárgult arcon. Megleckéztettem az időt! — suttogja még vissza az ajtóból...

Ilonka három hét alatt távozik az élők sorából. Az utolsó héten sokat szenved és a kábító hatás alatt olykor már senkit sem ismer meg. Feladja a harcot. Haláltusájában fia és férje fogják a kezét.

A temetés után az egyik előkerült nagynéni igényt tart Ilonka irhabundájára. „Nektek felesleges” — a jelszó.

Palika semmit sem enged ki a házból. „Édesanyám ruhái itt maradnak, nekem emlék!” Mire szembekapja a foghegyről odavetett megjegyzést: — Nem is az anyád, mit izélsz!”...

A kegyelet nem mindenkinél törvény. Bár Euripidész szerint: „Sok van, mi csodálatos, de az embernél nincs csodálatosabb” — ez esetben ez ókori bölcselet nem ül. Csak Palika fejében: mert mióta tudja, amit tud, anyja iránti szeretete, tisztelete csodálattá minősül.

Egyébként a Megyei Kórház Nőgyógyászati Osztálya beszerezte Ilonka húsz évvel azelőtti leleteit, s az orvosi szakirodalomban leközölték esetét. A klinika is kért visszajelzést, mert nemigen tudott ilyen hosszú túlélésről Ilonka kórformájának vonatkozásában.

Palika „kilétét” illetően a hivatalos egészségügyi fórumok nem tettek fel semmilyen kérdést. Egyáltalán, e sajátságos örökbefogadás ténye, a dokumentumok és papírok útvesztőiben lényegtelennek minősült, levált a kórisméről.

A tények közlésénél a pszichológia háttérbe szorul, meglehet azért, mert nem konkrét.

PÁRTHALÁL

Megtérés

„Főlkelvén elmegyek az én atyámhoz!
És felkelvén elméne az ő atyjához...”

(A megtérés — szót a görög „metaniein” fordításaként találjuk a Bibliában, amelynek alapjelentése mind a klasszikus, mind az úgörög nyelvben ugyanaz: meggondolni magunkat — megváltoztatni a véleményünket. Tehát a „megtérés” alapjelentése nem egy érzelem, hanem egy döntés. Az igazi megtérés egyszerűen egy szilárd belső elhatározást, véleményünk megváltoztatását jelenti...)

*

Az 1984 május elsejei felvonulási ünnepség dísztribünjén az 51 éves dr. D. a megyei pártbizottság gazdasági titkára éles fájdalmat érez gyomorszája környékén, amely kisugárzik mindkét oldalára. Fegyelmezett, kemény ember lévén végigstatisztálja a ceremóniát, de az ezt követő fővárosi elvtársakkal tartandó díszebéden és vadászaton nem vesz részt. Váratlan elfoglaltságára való hivatkozással némi értetlenséget okoz ugyan, de erősödő fájdalmai miatt ez most kivételesen nem érdekli. Vezetni nem mer, sofőrje előtt nem akar magyarázkodni, így taxival hajt haza. A görcsökkel küszködő férfi szobájába zárkózik és megpróbálja kirekeszteni a külvilágot. Meggyőződése, hogy mindez múló, átmeneti rosszullét, talán a kisüsti, és az egészset reggelre kialussza. Éjjel képtelen aludni, de meg akarja várni a reggelt. Életében először fájdalomcsillapítót kér feleségétől. Dr. D. ez idáig nem volt beteg, kivéve 56-ban, mikor tüdőlővést kapott a pártház védelménél, mint fiatal karhatalmista. Repülővel szállították Moszkvába, ott vált végérvényesen elvhű kommunistává, hiszen az életét köszönte az eszmének. Igaz balesetét is, de abban az időben nem mérlegelt az ember.

Mint potenciális kádergyerek, kint végzett egyetemet, és hogy hazatérte után rövid idővel mégis faluja székhelyére kérte magát, annak kizárólag családi okai voltak. Unokatestvére igen magas posztion volt a legfelsőbb vezetésben és a két család között egy örökség miatt csak a rossz viszony öröklődött, melyet ezzel az érvágással akart kiiktatni életéből. Osztálytársát vette el feleségül, és gyermeke nem lévén, dr. D. csak munkájának élt. Azon kevesek közé tartozott, aki értett is ahhoz, amit csinált, bár olykor őszinte önismeretében feleségének bevallotta: ez inkább hátrány, mint előny...

Dr. D. nem volt harcászó típus, egyetlen szenvedélye a pecázás és kis tóparti faházukban jól megvoltak egymással ketteskén.

Dr. D. reggeli első útja gyermekkori főorvosbarátjához vezet, ki szintén falubéli és már az eleminél kezdődött barátságuk. Nemcsak testvéreik száma, hanem sorsuk is közös volt: mindkettőjük apja ottmaradt Szibériában. Dr. D. nem veszi igénybe a pártbizottság megkülönböztetett lehetőségeit, inkább mélyebb gyökereket keres.

Két nap múlva megműtik. A műtét utáni napokban dr. D. ezekre a mélyebb gyökerekre való hivatkozással követeli az igazságot, természetesen baráti, és nem hivatalos formában. Megtudja: érdemi operáció nem történt, valamennyi nemesebb szervben ott az áttét. A hasnyálmirigy és a máj igen előrehaladottan érintett. Egy-két hónap az átlagos túlélés és a morfium miatt rövidebb az ébrenlét... Május közepét írunk ekkor. Először öngyilkos akar lenni. Elmondása szerint sokáig nézi kocsija volánjától a Tisza vizét, kezében altatókkal, de nem meri megtenni. Visszhangokat hall, hamis felhangokat, rosszindulatú követke-

tetést. Amit elért önerőből, nem akarja kérdőjelekkel saját maga tönkretenni. Úgy érzi, önmagának tartozik ezzel, no és a leélt éveknél. Próbál kapaszkodókat keresni, se Marx, se Engels, de még Lenin sem segít megtalálni. Egy szentimentális pillanatában szerelme házáig is eljut és már az a képtelen ötlete támad, hogy el kell válnia. Neki is meg szerelmének is, hogy azután elvehesse gyermeke anyját feleségül. Hogy ország világ előtt magáénak mondhasa az asszony középső fiát! Akiről egyértelműen tudja, hogy közös gyermekük. Hogy hagyjon egy nyomot maga után, egy folytonosságot, amely nyit némi rést kétségbeesésen. De felülkerekedik erkölcsi érzéke és úrrá tud lenni önzésén. Ilyen lelkiállapotban következik be a gyors finis, és július közepére már csak infúziók táplálják a csonttá lefogyott férfit. És ekkor dr. D. mellé a kétágyas szobába egy evangélikus lelkész került. Az ő általa képviselt mankó így közös légtérükbe kerül. A lelkész egy új dimenziót tár ki vigaszként, a lét értelmeként. Dr. D. életében először halálos ágyán kerül kapcsolatba a Bibliával. Mindent meg akar ismerni, szellemiekben pótolni a gyógyírt, ami mindig létezett csak nem az ő számára. A lelkész gyógyulása után is visszajár ebben segíteni. Egy reggel — úgy augusztus vége felé — dr. D. meglepő kijelentést tesz a hozzá siető lelkésznek: Megnyugtatja, nem kell fáradságot nem kímélve korán rohanni hozzá, ráér akár délután is, mert van még idő. Hisz húsvét áprilisban lesz, azt tegnap megkérdezte a feleségétől.

A lelkész értetlenül fogadja a bejelentést: mire azt a választ kapja, hogy a megtérésnek egyetlen bizonyítéka, ha feltámadáskor fogadja őt Isten. S bár az ő esetében itt hosszabbak a stációk, de ennek így kell lenni, mert több a bűn, így hosszabb a vezeklés.

És dr. D. a hitetlenkedő tekintetekre Márk igéjével válaszol: „Minden lehetséges a hívőnek.”

Dr. D.-n kívül senki nem hisz ebben a Feltámadásban, még maga a lelkész sem. Novemberben már a sok felfekvéstől eltorzult test látványa is „emberfeletti”. A preparált vénák kereszttüzébe csak a csillogó szempár „emberi”, amely azonnal jelez, ha netán a magnón a kelleténél rövidebb ideig szól az ige.

Januárban megkezdődik a visszaszámlálás. Hívót és hitelent egyaránt falhoz állít e megdöbbenő, fanatikusan kikövetelt visszaigazolás. 1985-ben húsvét április első hetére esik naptári azonossággal. A Magyarországi Evangélikus Egyház Sajtóosztálya által összeállított 1985-ös Útmutató a következő ígéket tartalmazza.

Április 1. hétfő: „Pál írja: Timóteus jó hírt hozott nekünk hitéről és szeretetéről. Egyszerre feléledünk, ha ti szilárdan álltok az Úrban.” (1. Tessz. 3. 6. 8.)

Április 2. kedd: „Mondjátok a remegő szívűeknek: Legyetek erősek, ne féljete! Íme jön Istenetek!” (Ézs. 35,5)

Április 3. szerda: „Ezért most megmutatom, ezúttal megmutatom nekik kezemnek hatalmát és megtudjátok, hogy Úr az én nevem. Dicsőítették az Istent és így szóltak: Akkor tehát a pogányoknak is megadta az Isten a megtérést az életre.” (Ap. Csel. 11.18)

Április 4. Nagycsütörtök: „Ezt mondta Isten Ábrahámnak: Te pedig tartsd meg szövetségemet, meg utódaid is nemzedékről nemzedékre! 1. Móz. 17.9. Jézus vette a poharat, hálát adott és ezt mondta: Vegyétek és osszátok el magatok között, e pohár az újszövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki...” (Lk. 22.17.20)

Április 5. Nagypéntek: De Isten engem kivált a holtak hazájából, és magához fog venni. Zsolt 49.16. Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: „Atyám a te kezébe teszem le az én lelkemet.” És ezt mondvá meghalt... Lk. 23.46.

Április 6. Nagyszombat: „Te kiemelted életemet a sírból, ó uram, Istenem! (Jón. 2.7.) Jézus Krisztus most megbékéltetett emberi testében halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat, és feddhetetleneket állítson majd színe elé.” (Kol.1.22.)

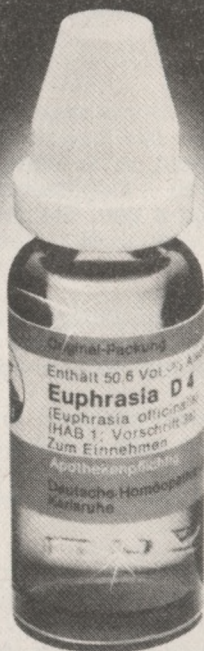
Dr. D. április 6-án hajnali háromnegyed négykor távozik az élők sorából. Földi maradványa nem haladja meg a harminc kilót. Az ágyánál tartózkodó tanúk szerint tekintetét az ágyával szemben lévő, kérésére felhelyezett óráról csak akkor veszi le, mikor a mutatók elhagyták éjfélét. Köszönöm Uram-at rebegve többet azután nem nézett fel, hanem csendesen elalszik, örökre.

„VISSZA A SZÜLŐFÖLDRE”

Csaknem 100 év után a homeopátia korszerű formában ismét visszatér Magyarországra

HOMEOPÁTIA – a gyengéd, szelíd gyógymód

Ha Ön többet szeretne tudni erről,
szívesen állunk rendelkezésére

Címünk:

Dr. Peithner KG Richard Strauss Straße 13
A-Wien Tel. 0043/222-616 26 44 -0*

**CSEPPEK A MÚLTBÓL
AVAGY NINCS ÚJ A NAP ALATT?**

„A Couéizmus”
Egészség és önfegyelmelés
írta: Coué Emil
Fordította, bevezetéssel és megjegyzésekkel
ellátta: Dr. Völgyesi Ferenc

„Nem az akarát, hanem a képzelőerő
uralja cselekvéseinket!”

Tudományos Könyvkiadó Vállalat
Novák Rudolf és Társa Kiadása
1925
(részletek a könyvből:)

„Az újonnan felfedezett” alaptétele az volt, hogy a léleknek, vagy mondjuk a lelki tényezőknek olyan fontos a szerepük az ember életében, hogy azok nem csupán, mint azt eddig is elismerték, az ún. „működési” (funkcionális) vagy mint népiesen mondani szokták, „idegességből” — és kiváltképpen képzelődésből — származó lelki bajokat, de ezenfelül még a kétségtelenül „testi” (organikus) alappal bíró elváltozásokat, testi betegségeket is befolyásolni képesek, sőt mindig is befolyásolják!

Midőn idehaza agyonhallgató elzárkózások, sőt éles személyi támadások voltak az ez irányú gyakorlati eredmények „ellenére, kezdtem sorra venni az ausztriai és németországi idegorvosi klinikákat, ideggyógyintézeteket.

... a világháború nagy vészei közepette minden orvos minden helyen úgy gyógyított, ahogy és amivel módjában állott s természetes, hogy fokozottan került sor a szuggesztív gyógyeljárásokra ott és akkor, ahol nem állott egyéb rendelkezésre. Így a hipnotikus és szuggesztív gyógy mód gyakorlása fellendült az egész világon.

Mindazonáltal Coué volt az első, aki előadásain, Nancyban, Párizsban, Londonban New York-ban, valamint otthoni állandó működése folyamán nyíltan és tudatosan hirdette és bizonyította, még pedig ugyancsak meggyógyított betegek ezerein azt, amit nekem itthon „újra kellett felfedeznem” és amit még távollról sem sikerült oly mértékben elismertetnem, amennyire az magától értetődő számomra, és pedig, hogy: nemcsak az az igaz mondás, mely szerint „ép testben ép lélek, de BETEG LÉLEK AZ ÉP TESTET IS BETEGGÉ TESZI, viszont ÉP LÉLEK MÉG A BETEG TESTET IS MEGGYÓGYÍTANI KÉPES! A hangsúly tehát e lelken van!

(Fordító előszava)

— Coué szuggesztív alatt azt érti, hogy egyik embert egy másik befolyásolja, autoszuggesztív alatt pedig: ha egy embert saját (autoszuggestált) képzeletét: saját gondolatait szuggesztálják...

A couéizmus gyakorlati eljárás, módszer az önfegyelmelés, az érvényesülés, a népies fogalomban értett akaraterősödés, s itt mondhatjuk azt a ma sokak előtt nagyon is rossz hangzású szót: öngyógyítás, tehát végeredményben a boldogulás szolgálatára... elegendő, ha önmagunk tudatosan rövid mondatban megformálazzuk a kívánságunkat, ismételjük azt rendszeresen mindennap reggel, este s ez a kívánság a pusztá mechanikus ismétlés folytán is annyira belénk vésődik, hogy mint belénkszervült képzetek: autoszugesztiók, olyan hatalmas, nem is sejtett feszítő erővel fognak megvalósulásra törekedni, sőt meg is valósulni, aminek szélső határlehetőségeit ma még nem is sejthetjük eléggé...

*

Coué azt mondja: ha úgy fekszünk le, hogy most „akarunk” elaludni, bizonyára csak mindig izgatottabbak leszünk elalvás helyett, míg, ha nyugodtan, annak képzetével fekszünk le, hogy úgyis elalszunk, észre sem vesszük és máris alszunk. Ennélfogva Coué igen helyesen, bár kissé ismét egyéni fogalmazás alapján hirdeti, hogy: „erősítsük a képzelőerőnket”, mert az akarat és a képzelőerő összekötésénél mindig a képzelőerő a győzelem! Ennélfogva ne azon „erőlködjünk”, hogy jobban és jobban „akarjunk”, úgyis hiába pazarolunk így energiát, ez így közvetlen nem áll módunkban, viszont biztosan elérjük célunkat a képzelőerőnk fejlesztésével: erre pedig nem kell egyéb, mint a kívánt képzetet egyszerűen szavakba foglalva rendszeresen állítani és ismételni önmagunkban!

*

„MINDENNAP, MINDEN TEKINTETBEN JOBBAN VAGYOK! illetve Elmúlik, elmúlik! szavakat ismételve eme egyszerű eljárás nyomán az egészség, az önbizalom, a munkaképesség és megelégedettség tényleg napról napra fokozódik, s a fájdalmak tényleg megszűnnek...

*

Gondolatok és utasítások Coué előadásából.

Ne foglalkozzanak folyton betegségükkel, még ha történetesen betegek is: mert abban az esetben, ha nem is volnának betegek, eme betegségekre vonatkozó gondolatok egymagukban is mesterségesen előidéznek az illető betegségeket.

Midőn tudatosan végzünk autoszugesztiós gyakorlatot, azokat mint természetesen, felette egyszerű, valóságosan gyermekes dolognak kell tekintenünk, amelyeknek nyilvánvalóan bizonyos az eredménye: elsősorban is azonban minden figyelemmegfeszítés, erőlködés, akarás kerülendő. Annak, hogy az öntudatlanul megtapadó, gyakran igen káros autoszugesztiók oly nagy hatásúakká válhatnak bennünk, annak épp az az oka, hogy minden akaratunk és kívánságunk, ez irányú erőlködésünk nélkül lépnek fel bennünk.

Az embernek mindig meg kell győződve lenni afelől, hogy célját el fogja érni s ez esetben el is fogja érni, hacsak nem valami teljesen képtelen dologról van szó.

Valakinek például remeg a keze vagy bizonytalan a járása, mondogassa csak nyugodtan magában: mindezek már enyhülőben vannak, máris tűnedeznek... és lassan-lassan, de valójában tűnedeznek és el is múlnak azok.

Coué jelen egyszerű tanai mindenkor megkönnyíthetik az orvos amúgy is fáradtságos munkáját, másrésről viszont enyhülést nyújt ama súlyos betegek számára is, kiknek megrendült már bizodalma, nemcsak gyógyulásuk — orvosok —, de legfőképpen önönmaguk iránt is!

A TUDATOSAN GYAKOROLT AUTOSZUGGESZTIÓ JELENTŐSÉGE

Hölgyeim és Uraim!

A szuggesztió nál és tán még inkább az autoszuggesztió nál valami egészen új dologról van szó; emellett azonban eme szakkifejezésekkel jelzett fogalmak lényege olyan idős, mint a világ maga.

Új csupán azért, mivel az eddigi kutatások e téren módszeresen tévesek voltak, ennél fogva legalábbis kétségbe vonható eredményekhez kellett vezetniök; ősrégi ellenben, mivel ezt az első ember megjelenésekor már magával hozta, mint tán legfontosabb életjelenséget. Hiszen **az autoszuggesztió velünk született szerszámunk és eme szerszám, vagy helyesebben mondva természeti erő olyan hallhatatlan hatalmat rejt magában, amelynek korlátai ma még teljesen meghatározhatatlanok!** A körülményektől függ, hogy ez az erő igen kedvező, avagy akár végzetes hatásoknak lesz-e okozója. Mindenesetre azonban eme belső hatalmaknak lelki fegyelmezése meghatározott előnyöket biztosíthat mindenki számára: ma már egyaránt nélkülözhetetlen ily belátás a szuggesztió lényegébe minden orvos, bíró, ügyvéd és annak számára, aki az ifjúság nevelésével, képzésével foglalkozik. Aki ért a szuggesztív hatások tudatos alkalmazásához, máris elkerülheti a veszélyét annak, hogy környezetében, embertársaiban az autoszuggesztió n káros formáit, ezek esetlegesen igen végzetes kihatásaival egyetemben előidézze, másrésztől annak módjában fog állani tudatosan előidézni az autoszuggesztió áldásos jelenségeit és ez úton valóban fizikai erősödést, sőt gyógyulást hozni a „testi betegeknek”(!), lelki megnyugvást és enyhülést a „neurastheniásoknak”, „kedély-” és „lelki betegeknek”, egyszóval a káros irányban elhatalmasodott kártékony öntudatlan autoszuggesztiók valamennyi áldozatának képes lesz helyreállítani megbillent lelki egyensúlyát s vissza tudja vezérelni a lelki eltévelyedetteket az élet helyes ösvényeire.

A tudatos és a tudattalan „Én”-ről

Aki a szuggesztió, illetőleg autoszuggesztió jelenségeit jól meg akarja érteni, annak abból a tényből kell kiindulnia, hogy bennünk alapijában különböző **két valóság működik**. Mindkettőnek meg vannak a maga ismertető jelei, azonban **mialatt énünk egyik része tudatossá válik előttünk, a másiknak jelenségei általánosan tudatunk küszöbe alatt maradnak**. Ez az oka, amiért eme tudattalan életmegnyilvánulásokat szinte nem is tekintjük lényünkhöz tartozónak. Pedig ezek jelentőségét könnyű igazolni: elégséges bizonyos jelenségeiket közelebbről megfigyelní, kissé elgondolkozni felettük.

Lássunk egy-két példát: Az alvájás (népiesen „holdkórosság”) általánosan elismert valóság. Mindenki tudja, hogy vannak oly „alvájárok”, akik anélkül, hogy akár más révén, akár önmaguktól felébrednének, az éjszaka közepén felkelnek, bizonyos esetekben felöltözködnek, mások anélkül, hogy felöltözködneek, elhagyják hálóhelyiségüket s lépcsőkön föl, le, sokszor hosszú folyosókon keresztül elmennek valahová, ott tesznek-vesznek, esetleg valamely munkájukat el is végzik, majd ismét visszatérve szobájukba, visszafeküdve ágyukba, a legközelebbi reggel semmit sem tudnak az egészről és nem tudnak hová lenni a

csodálattól, midőn este félbemaradt munkájukat reggelre kelve bevégezve találják.

Az éjjel kóborló alvajáróknak fogalmuk sincs eközben végzett munkájukról. Mely erőnek engedelmeskedett ezalatt öntudatlan testük, ha nem annak, mit mi „tudattalan én”-nek nevezünk?

Vagy vegyük elő például az alkoholisták nem is oly ritka „delirium tremens” esetét: mint dühöngő őrült ragad fegyvert; amaz kést, baltát, fejszét vagy ami kezeügyébe akad s üt, csapdos minden és mindenki felé, kit szerencsétlen végzete útjába sodor. Midőn ily roham után ez az ember magához tér, borzadva nézi a szeme elé táruló véres látványt és fogalma sincs róla, hogy ezt ő maga idézte volna elő. Vajon ez a szerencsétlen flótás nem játékszer, labda csupán az öntudatlan hatalmak lelki erőinek kezeügyében? (Mennyi oknélküli félelemérzet és „ösztönszerű iszony, ellenszenv váltódik ki a legszélesebb körökben, a legkülönbözőbb fokozatokban sokszor szinte már fel sem ismerhető módokon e mechanizmus által; s mennyi felesleges szenvedés fűződik hozzájuk kivétel nélkül valamennyiünk életében! És valamennyi életjelenség terén csak azért, mivel midőn „rosszindulatú tudatlan autoszugesztiók” mérgezik meg kedélyünket, nem nyúlunk azonnal az egyetlen, de biztos ellenszerhez: a „jótevő és tudatosan alkalmazott autoszugesztiók”-hoz, mely által a legtöbbször nem is oly súlyos alappal bíró szenvedésünk feltétlen enyhíthő, sőt teljesen meg is szüntethető.) Hasonlítsuk össze tudatunkat öntudatlan lényünkkel s azt fogjuk találni, hogy míg tudatunk igen gyakran csalékonynak és gyenge emlékezőképességűnek fog bizonyulni, addig az, amit öntudatlannak nevezünk magunkban, egy egészen csodálatos, csálhatatlan emlékezőképességgel rendelkezik, mely anélkül, hogy ezt észrevennénk, pontosan feljegyzi életünk legparányibb eseményeit, élményeit. Más részről azonban — s ez most reánk nézve különösen fontos — eme része lelki tevékenységünknek a legnagyobb mértékben hiszékeny és mindent, amit csak szólnak hozzánk, kritika nélkül elfogad! Mivel azonban az öntudatlan énünk az agyidegközpontok útján minden szervünk működését döntően befolyásolni képes, kapcsolatok létesülnek olyan jelenségek között, melyek kapcsolata teljesen hihetetlennek tűnik fel: **tudattalan énünknek csak erősen el kell képzelnie, hogy ez vagy az a szervünk jól vagy rosszul működik, avagy ezt vagy azt érezzük s az elgondolt szervünk máris ennek megfelelőleg jól vagy rosszul működik, illetőleg máris „tudatosan” érezzük az öntudatlan által elképzelt érzetet.**

Azonban tudattalan énünk nemcsak valamennyi szervünk működését befolyásolja, hanem vezérli valamennyi elképzelhető és kivihető cselekvésünk, gondolatunk, testi, lelki életmegnyilvánulásunk lefolyását, annak mikéntjét is. Az úgynevezett képzelőerő is csupán egyik oldala, részlete az öntudatlan énünknek és szemben az eddig uralkodott felfogásokkal, megállapíthatjuk, hogy minden cselekvésünk épp ebből az elképzelőerőből (imagination) származik, még akkor is, ha akaratunk ez ellen tiltakozik is, sőt ez esetben még inkább!

Akarat és képzelőerő

A használatos kézikönyvekben „az akarat” kifejezés értelmét körülbelül a következőkben találjuk meghatározva: „Akarat az a képesség, mellyel az ember magát valamelyes cselekvésre szabadon elhatározza.” Ezt el lehet fogadni papirosigazságnak, azonban az élet megfigyelése szerint kifogásolhatónak, sőt hamisnak fog bizonyulni, mert ez az akarat, melynek „sziklaszilárdságában” oly vakon bízunk eddig, azonnal alákerül a harcban, mihelyt a képzelőtehetséggel, a képzelőerővel jut összeütközésbe. Ez valósággal olyan lélekélettani törvény, amely alól úgyszólván nincs is kivétel.

Tény, hogy eme állítás látszólag az emberi természet iszonyú leértékelésének, avagy a való tények hatását vadászó elferdítésének tűnik fel, mi azonban nyugodtan állítjuk; ez a valóság, ez, ha szomorító is, de a tiszta igazság! Aki erről meg akar győződni, nyissa csak ki a szemét, vesse tekintetét maga körül s tanulja meg megérteni, ami szeme elé tárul. Ekkor mindenki megállapíthatja, hogy eme megállapításunk sem egy légbőlkapott elmélet, sem egy beteg agyszüleménye, hanem egyszerű kifejezése a valóságnak.

Fektesünk egy mondjuk tíz méter hosszú, fél méter széles deszkát a padlóra. Természetesen bárki könnyedén fog végigsétálgatni rajta egyik végétől a másikig, anélkül, hogy egyszer is melléje lépne. Most „akarjuk” azonban ezt az egyszerű kísérletet más feltételek mellett megismételni: képzeljük el a deszkát mint összekötőpallót két templom tornyának csúcsa között. Ki lesz képes most már „szabad akaratával” ugyanezen deszkán, akár csak egy méternyi utat megtenni? Akad-e az olvasók között egyetlenegy is, ki ily teljesítményre vállalkozna? Bizonyára nem. Két lépést nem tenne és máris remegés venne erőt rajta és dacára akaratak, szándékuk és elhatározásuk legteljesebb megfeszítésének, feltétlenül lezuhanának.

Miért nem esünk le a földre helyezett deszkáról s miért esnénk le a magasban elhelyezetttről? A felelet egyszerű; mert az első esetben elképzeljük, hogy nem is olyan művészet a deszka egyik végéről átmenni a másikra, míg a másik esetben elképzeljük, hogy nem tudunk keresztül jutni rajta.)

Ne tévesszük szem elől e példából, hogy bármennyire akarhatunk is mindenáron előrejutni a magasban elhelyezett deszkán, annak a pusztá elképzelése, hogy nem tudunk, máris legyőzhetetlen akadályt fog elénk állítani és a kőművesek, ácsok, tetőfedőmunkások csak azért tudnak ott is járkálni rajta, mert épp elképzelik (mondjuk megszokásból el tudják képzelni), hogy ez lehetséges.

A szédülés érzete maga is visszavezetendő arra a képzeletre, hogy le fogunk esni; és eme érzet azonnal megfelelő mozgásokba tevődik át, mihelyt akarunk lép szembe vele, és a képzet megvalósulása annál gyorsabban fog bekövetkezni, mennél élesebben küzdünk akaratunkkal szembe vele. Vegyük pl. egy álmatlanságban szenvedő egyén esetét. Amennyiben az illető nem „erőlködik” azon, hogy magát alvásra kényszerítse, nyugodtan fog feküdni ágyában. Mennél hevesebben fáradzik azonban, hogy alvásba merüljön, annál éberebbé válik és annál izgatottabbá fogja magát szuggerálni.

Általánosan ismeretes megfigyelés pl., hogy egy elfeledni vélt személynév annál makacsabban siklik ki tudatunkból, mennél inkább törjük utána fejünket. Mihelyt azonban a gondolat: „elfelejtettem e nevet”, annak képzeletével helyettesítetik, hogy „rövidesen eszembe fog jutni”, egészen bizonyosan bekövetkezik a pillanat, melyben a név egészen magától, a legcsekélyebb akarati fáradásunk nélkül is egyszerűen előbukkan tudatunkban.

Minden kerékpáros egyén jól emlékezik vissza első kerékpározó kísérletezésére: a kerékpáron ül, görcsösen fogja a kormányt és teljesen a leeséstől való félelem uralja. Hirtelen megpillant egy, az úton szembe haladó kocsit, vagy akár csak egy sarokkövet s mennél nagyobb erőmegfeszítést fejt ki, hogy kikerülje, annál biztosabban belekormányozza magát.

Kinek nem volt még életében nevetőgörcse? Ilyenkor az ember legyűrhetetlen hatalmában tör ki, mely annál hevesebben hatalmasodik el rajta, mennél inkább „szeretné” elfojtani.

Miño folyamatok mennek végbe bensőnkben mindeme esetekben? Én nem kívánok leesni s minden jószándékom ellenére sem tudom magam megóvni tőle; én úgy szeretnék aludni és nem tudok elaludni; akarnám, hogy Nemjuteszembe úrhölgy nevére visszaemlékezzem s mégsem tudok visszaemlékezni; én szán-

dékosan kikerülni az akadályt s mégis neki rohanok; valóban el szeretném fojtani illetlen nevetésem és nem tudom elfojtani.

Ezek mégis csak kézzel foghatóan bizonyítják, hogy ily „belső konfliktusok” esetén mindenkor, képzelőerőnk kivétel nélkül föléje kerekedik szándékunk ellenére is akaratunknak. Pontosan hasonlókat tapasztalhatunk mindenütt az életben. Annak a tisztnek emberei közül, ki legkisebb félelmet sem áruva el csapata élén vezeti azt rohamra, senki sem fog lemaradni mögüle, míg nézzük csak, mily eszeveszett pánikkal menekül ugyanez a csapat tisztje kiáltására: „Meneküljön, aki tud!” Miért van ez? Az első esetben a katonákban annak elképzelése válik erőssé, hogy nekik előre kell rohanni a támadásra, másodízben pedig annak a képzele lebeg előttük, hogy elvesztették a csatát s csak gyors futással menthetik meg életüket.

Panurg jól számolt a példa, helyesebben az elképzelés ragályos voltával, midőn egy tengeri úton úgy állott bosszút egy haragosán, hogy megvette annak juhnyájából a vezérkóst, kidobatta ezt a hajóból a nyílt tengerbe. Nem csalódott feltevésében, mert az egész nyáj utána ugrott.

Bennünk, emberekben megvan többé-kevésbé ez a nyájérzés: idegen példák akárhányszor magukkal ragadnak bennünket jobb szándékunk és belátásunk ellenére csupán azért, mert azt képzeljük, hogy nem tehetünk másként.

Könnyű volna az olvasó türelmét próbára tenni az idevágó bizonyító példák végnélküli felsorolásával. Ennélfogva csak a következő tényt emeljük még ki, mely oly fényesen illusztrálja a képzelőerő vagy mondjuk inkább: a „tudattalan én” hatalmas erejét az akarat elleni harcban.

Hány megrögzött alkoholista szeretné abbahagyni a részegeskedést, mégsem tudja abbahagyni.) Ha az ember ilyent megkérdez, túlnyomórészt egész őszintén panaszozik: szívesen felhagynának vele, szívesen élnének szolid életet, hiszen a szesz italok valósággal gyűlöletesek szemükben, mert jól tudják, hogy ezek tették tönkre anyagi, erkölcsi és családi jólétüket, azonban ellenállhatatlanul húzza őket az ital magához s jól tudva azt, hogy egészségük biztosan reá megy, de legjobb akarataik ellenére, egyszerűen nem tudnak magukon segíteni...

Ugyaníde kell sorolni a „szokványos bűnözőket”, kik bűntetteiket valóban igen sokszor akarataik ellenére követik el; ha cselekedetük indító oka után érdeklődünk, rendszeren halljuk a választ: „Nem tehettem másként, valami hajtott s fölém kerekedett”.

A bűnös és az iszákos eme állításai megfelelnek a valóságnak, ők valóban áldozatai gonosz ösztöneiknek: mert eltölti őket annak képzele, hogy nem tudnak ezeknek ellentállni.

S mi gőgös önérettel szabad akaratainkat emlegetjük, határozott önuralmunkkal kérkedünk s végeredményben csak szegényes marionettek vagyunk, kiket a képzelőerő dróttjai rángatnak. Azonban megszűnünk hitvány bábukként viselkedni, mihelyt megtanuljuk képzelőtehetségünket tudatosan irányítani.

Szuggesztió és autoszuggesztió

Az elmondottak után egész nyugodtan hasonlíthatjuk a képzelőerőt egy vadon száguldó áradathoz: jaj a szerencsétlennek, kit magával ragad. Ellenállhatatlanul sodorja magával, bármennyire is feszegeti akarata erejét, hogy a megmentő partra jusson. Fékezhetetlennek látszik a hegyekből lezuhanó víztömegek romboló ereje s a szakember mégis tud rá módot, hogy elvezesse, sőt aránylag egyszerű vízművek segítségével munkát végeztet vele, elektromosságot, meleget fejleszthet általa.

És ha még eme hasonlat sem elegendő, úgy előttünk állhat a szabadon csapongó nyers képzelőerő, mint „örült, ki letépte láncát” vagy „mint a balga, kinek Zeus minden szeszélyét teljesíti”, avagy akár mint egy szilaj paripa zablá, nyereg és kantár nélkül. Hát az a paripa nem oda fog száguldani lovasával, ahová öneki tetszik? Próbáljon csak a lovas másfelé „akarni”, nem végzi-e hamarosan lovaglását az árokba röpitéssel? Mihelyt azonban zablát, nyeret sikerül a lovasnak lovára erősíteni, hamarosan felcserélődnek a szerepek. A paripa szabad vágatásainak ideje letelt s most már a lovas kormányozza őt.

Miután illusztráltuk a képzelőerő, vagy mint neveztük, egyéniségünk „tudattalan én”-jének rendkívüli erőit, igazolni fogjuk, hogy eme hatalmas lelki energiák hozzáértéssel épp oly könnyen uralhatók, mint a hegyről lezuhanó vízáradat, avagy a szilaj paripa.

Mielőtt azonban tovább mennénk, szükséges, hogy pontosan meghatározzunk két sokat használt kifejezést, mert ezek általános használatában bizonyos fogalomzavar mutatkozik. Eme fogalmak nevei: szuggesztió és autoszuggesztió.

Mit értünk tehát szuggesztió alatt? Az eddigi általános meghatározás: „Egy képzetnek egyik ember által a másik agyába való átvitele”. Létezik ilyesmi? Alapjában nem. Mint önálló jelenség a szuggesztió nem fordul elő; ennek szükséges előfeltétele, hogy a befolyásolandó egyénben autoszuggesztióra változtassék át. Utóbbit már most a következőképp határozzuk meg: **saját magunk által elérni, hogy egy gondolat, képzet bennünk gyökeret verjen.** Lehet valakinek bármit szuggesztálni, ha annak tudattalan énje eme szuggesztiókat nem veszi fel, bizonyos mértékben nem emésztette meg: nem formálja át ezeket önmaga autoszuggesztióivá, teljesen hatástalanul puffognak el azok mellette, az ürbe.

Magam gyakran tapasztalom, hogy különben igen befolyásolható egyéneket valami egészen jelentéktelen apróságra kívántam szuggesztálni anélkül, hogy az a várt mértékben sikerült volna. E személyek „tudattalan én”-je szembehelyezkedett szuggesztiómmal és nem alakította át, nem fogadta önmagába azokat, mint autoszuggesztiókat.

Az autoszuggesztió alkalmazása

Említettük, hogy a képzelőerőt le lehet győzni és irányítani, miként az ember egy vad lovat megzaboláz és idomít, vagy egy hegyi patakot szabályoz. Ehhez csupán két dolog szükséges. Tudni kell (mint ahogy oly kevesen tudják), miszerint az egyáltalán lehetséges, másrésről ismerni kell a módját, minek segítségével ezt elérhetjük. E mód pedig igen egyszerű. Anélkül, hogy akarnánk, lelki életünk tudattalan homályában alkalmazzuk azt születésünk első percétől kezdve és helytelen felhasználásuk oly gyakran okoz oly súlyos szenvedéseket mindannyiunknak. Mert ez a mód az autoszuggesztió.

Miután az ember általában csak öntudatlan autoszuggesztiók hatása alatt él, nincs egyébre szükség az ebből származó hibák korrigálásához, csupán tudatossá tenni azokat és mint ilyeneket alkalmazni. Ezt el lehet érni a következőképpen: Mindenekelőtt meg kell fontolni, ajánlatos-e, hogy az a bizonyos gondolat, képzet tárgya legyen autoszuggesztióknak? Amennyiben ezt értelmi meggyőződésünk helybenhagyja, nincs egyébre szükség, mint lehetőleg nem gondolva másra, ismételni többször önmagunkban: „Ez a dolog be fog következni”, vagy „nem fog bekövetkezni”, „ezt és ezt fogom érezni”, vagy „nem fogom érezni” és így tovább. Ha tudat alatti énünk felvette a kívánt szuggesztiót, azaz elfogadta, mint önmagához idomított autoszuggesztiót, úgy a szuggesztió által elképzeltetett mozgás, érzés, cselekvés stb. pontról pontra

meg fog valósulni. **Ebben az értelemben összeesik az autoszugesztio fogalma avval, mit én hipnotizmus alatt értek: a képzelőerő hatása az ember testi és lelki énjére.**

A képzelőerő eme vitán felüli erejét még egynéhány példával szemléltetjük.

Ha valaki „bebeszéli magának”, hogy képes egy csak valamennyire is kivihető dolgot véghezvinni, elérni — az sikerülni is fog neki, legyen az még oly nehéz is. Ha ellenben azt képzei, hogy egy teljesen hétköznapi dolgot nem tud megtenni, nem is lesz képes reá s a vakondtúrás megmászhatatlan hegyóriásnak fog bizonyulni.

Igy van ez bizonyos neurastheniásoknál, kik a legcsekélyebb erőmegfeszítésre sem hiszik képesnek magukat s valóban gyakran tíz lépést sem tudnak megtenni, máris holtfáradtnak érzik magukat. És ha ilyen neurastheniás egyének azon fáradoznak, hogy levertségükből kiszabadítsák magukat, még mélyebbre süllyednek, miként fuldokló, ki kétségbeestt vergődésével csak még jobban belegabalyodik a köréje fonódó hínárba.

Hasonlót tapasztalhatunk minden fájdalomérzetünknel: csak erősen kell elgondolkodnunk, hogy az elmúlik s valóban máris csökkenni kezd; másrészt elegendő valamely fájdalomnak pusztá elképzelése s pillanat alatt ténylegesen előidéződik bennünk.

Vannak emberek, kik előre bemonadják, hogy ezen és ezen a napon egészen bizonyosan főfájást fognak kapni és jóslatuk be is teljesedik: a mondott napon, a jelzett körülmények között fáj a fejük. Kétségtelen eme esetekben, hogy bajukat ők maguk idézték elő, ha öntudatlanul is, miként mások tudatos autoszugesztioval gyógyítani képesek önmagukat.

Nagyon jól tudom, hogy kész örült a világ szemében igen hamarosan az, ki szokatlan gondolatokat mer nyilvánítani. Azonban még ha örülnék is tartanának érte, megkockáztatom e veszedelmet s állítom: **számtalan ember csak azért szenved testi vagy lelki bajokban, mert azt képzei el, hogy ő testileg, illetőleg lelkileg beteg.** Vannak egyének, kik képtelenek tagjaikat mozdítani anélkül, hogy a legkisebb testi oka ennek kimutatható lenne, kétségtelenül amiatt, mert bénának képzeik magukat. Épp ezek azok, kiknél természetszerűleg érhetők el a leggyorsabb s legmeglepőbb gyógyeredmények.

Mások megint boldogok vagy boldogtalanok, mert ugyancsak elképzeik, vagy ha tetszik „beképzeik”, hogy azok; mert két tetszés szerinti ember közül igen könnyen lehetséges, hogy teljesen ugyanazon körülmények között az egyik tökéletes boldognak, a másik ugyanakkor halálosan boldogtalannak érezheti magát.

Az „idegesség” legkülönbözőbb formái, a dadogás, különösképp pedig a szorongó- és félelemérzések (phobiák), a kleptománia, bizonyos bénasági esetek és így tovább, egyszerűen az öntudatlan én által előidézett testi vagy lelki jelenségek.

Azonban miként ez az öntudatlan énünk forrása lehet szenvedéseinknek, épp úgy képes más oldalról testi, lelki gyógyulásunkat is előidézni. Sőt nemcsak az általa előidézett bajokat képes meggyógyítani, hanem egyéb, tényleges betegségeket is, oly messze terjed szervezetünk feletti hatalma.

Vonuljunk vissza szobánkba, hol minden háborgatástól biztosítva vagyunk, hunyjuk be szemünket, hogy figyelmünket semmi el ne vonhassa, s pár pillanatig gondoljunk arra, hogy: „Ez vagy az a dolog megszűnik”, illetőleg „ez vagy az a jelenség be fog következni”.

Ha tényleg autoszugesztioát gyakoroltunk, vagyis a tudat alatti én a kívánt képzetet magáévá tette, úgy az elgondolt jelenség a legbámulusabb úton és módon be fog következni.

(Érdekes, de lényegbeli sajátsága, az autoszugesztio által átvett gondolatoknak, hogy öntudatunkon kívül élnek bennünk, s létezésükre csak az általuk előidézett hatások, változások útján veszünk tudomást.) Egy szabály azonban döntő fontosságú: az autoszugesztio gyakorlásának az akaraterő teljes kikapcsolásával kell történni. Mert, ha az akarat a képzelőerővel ellentétbe kerül, ha így gondoljuk el kívánságunkat: „Én akarom, hogy ez vagy az bekövetkezzék”, úgy képzelőerőnk rögtön külön úton fog haladni: „Te ugyan akarhatod azt, de mégsem fog bekövetkezni”, és akárhányszor nemcsak, hogy a kívánt dolog nem valósul meg, hanem annak pont az ellenkezője.

Ez a megfigyelés alapvető fontosságú. Ezáltal válik érthetővé, hogy miért oly sirlalmas minden oly orvosi fáradozás eredménye, melyeknél a páciensek akaratának nevelésével, erősítése útján kívánják azt elérni. Sokkal inkább kell gondot fordítani képzelőerők tudatos nevelésére. Eme módszer segítségével, még ha különösnek, vagy túl egyszerűnek látszik is, eredményeket érünk el és fogunk is elérni ama esetekben is, melyeknél egyéb, nem is a leghatástalanabb eljárások már megfeneklettek.

Húsz éven át gyűjtött és nap napon át szaporodó egybehangzó személyes tapasztalataim eredményeképpen a következő törvényeket állíthatom fel:

1. Az akarat- és képzelőerő közötti összeütközésben kivétel nélkül az utóbbié a győzelem.

2. Az akarat- és képzelőtehetség harcában a képzelőtehetség ereje pontos arányban növekszik az akarat megfeszítésének megfelelően.

3. Ha az akaratnak és képzelőerőnek közös az iránya, úgy a kettő ereje nemcsak összegeződik, hanem valósággal megsokszorozódik mindegyik külön-külön.

4. A képzelőerő irányítható.

(A fenti „arányos növekedés” és „megsokszorozódás” kifejezések nem szó szerint értendők, velük csupán szemléltetni kívánom megállapításom.)

Az elmondottakból az következne, hogy ily módon tulajdonképp senkinek sem kellene betegnek lennie. És ez a megállapítás mégis helyes. Ugyszólván kivétel nélkül minden betegség gyógyítható az autoszugesztio hatásának segítségével, még ha ez az állítás túlmerészen és alig hihetően hangzik is. Azonban nem azt mondom, hogy minden betegség minden esetben megszűnik, csupán, hogy megszűnhet ez úton. Ez két különböző dolog.

Ahhoz, hogy az emberek tudatos autoszugesztioval éljenek, szükséges az, hogy arra megtanítsák őket, éppúgy, mint írni, olvasni, zenélni stb. tanítják őket.

Az autoszugesztio tehát, amint mondtuk, velükszületett természeti erő; egész életükön keresztül játszunk vele tudatunkon kívül, amint a csecsemő játszadozik a csörgőjével, mely bölcsőjének mennyezetéről csüng kacsói ügyébe. Csakhogy a mi játékszerünk nem olyan ártalmatlan szer, mint elővigyázatlanul, öntudatlanul játszadozva vele, nemcsak súlyos bajokat idézhet elő, de valósággal halált is okozhat. Ezzel szemben tudatosan gyakorolva megmentőnk lehet. Elmondhatjuk róla nyugodtan, mit Ezopus beszélőképességünkéről mondott: „A legjobb és egyben a legrosszabb dolog a világon”.

A következőkben ismertetjük, miként tapasztalhatja bárki önmagán a tudatosan alkalmazott autoszugesztio jótekonny hatását.

Midőn azonban „bárkiről” beszélünk, kissé túlmegyünk a határon, mert van az emberiségnek két oly kategóriája, kiknél tudatos autoszugesztio alkalmazása nehézségekbe ütközik:

1. Szellemileg visszamaradottak vagy zavarodottak, kik nem tudják megérteni a módját.

2. Emberek, kik nem akarják megérteni.

Hogyan sajátíthatjuk el az autoszugesztíó tudatos alkalmazását? Az alaptételeket, melyeken a mi tanítási módszerünk nyugszik, röviden a következőkben foglalhatjuk össze:

Ugyanegy időben csak egy dologra gondolhatunk, ez azt jelenti, hogy bár két gondolat valóban igen gyors egymásutánban követheti egymást, azonban agyunkat egy és ugyanabban pillanatban ténylegesen csak egyik hathatja át. Mihelyt tehát egy beteggel sikerül megértetni, hogy szenvedései máris múltban vannak, azok valóban máris múltban lesznek; ha egy kleptomániást el tudunk tölteni annak az elképzelésével, hogy nem fog többé lopni, úgy az nem is fog többé lopni és így tovább.

Ily nevelési befolyásolás első pillanatra lehetetlenségnek látszik, a valóságban azonban eme nevelési mód igen egyszerű. A tanítvánnyal szemléltető módon meg kell ismertetni egy sorozat céltudatos és fokozatosan előrehaladó kísérlet által a tudatos gondolkodás abc-jét. A következőkben vázolom a kísérleteket, s ha pontosan utasításaimhoz tartják magukat, a siker feltétlen bekövetkezik, hacsak nem a fent említett két kategóriához tartozó egyénről van szó.

Első (előkészítő) kísérlet

A tanítvány mindenekelőtt húzza ki magát egyenesre, feszítse testét olyan merevre, mintha vasból lenne, a lábait egész hosszúságukban zárja össze, de a bokái maradjanak könnyen mozgathatók. Mondjuk neki, hogy képzelje el magát, mintha valamiképpen egy deszka volna, mely az alsó, keskenyebb végén lévő sarkokon csak igen nehezen tartható egyensúlyban. Mondjuk ezután nyomatékosan neki, hogy a legkisebb lökésre, mely akár előlről, akár hátulról érné, mint egy könnyen lebegő deszkalapnak, a legkisebb ellenállás nélkül a lökés irányába kell zuhannia. Ezután figyelmeztessük a tanítványt, hogy most vállainál fogva hátra fogjuk húzni, s teste a legcsekélyebb ellenállás kifejtése nélkül fog karjainkba esni, mialatt lábfejei maguk, mintha a bokák helyén sarokvason fordulnának, mozdulatlanul maradnak a padlóhoz tapadva. Ezután valóban hátra húzzuk vállainál fogva. Amennyiben e kísérlet a jelzett módon nem sikerülne, addig ismételjük, míg lehetőleg tökéletesen sikerül.

Második kísérlet. A célból, hogy a tanítványnak bemutassuk a képzelőerő hatását, készítsük elő, hogy a következő percben azt kell majd gondolnia többször egymásután: „Hátrafelé esem”, „hátrafelé esem” és így tovább. Kizárólag és nyugodtan csak ezt az egyet ismételje, s ne hagyjon mellette megfontolásnak helyet, ne törje a fejét rajta, hogy vajon igazán esik-e vagy sem, megüti-e magát az esésnél, vagy sem, hanem engedje át magát a vonzóerőnek, mihelyt azt érezni kezdi.

Ekkor emberünk szegye erősen hátra fejét, mi pedig jobb öklünkkel alátámasztva tarkóját, bal tenyerünket homlokára téve mondjuk neki: gondolja el, hogy „én hátrafelé esem, hátrafelé esem” és így tovább „és valóban, ön hát-ra-fe-lé-e-s-ik!”. Ezalatt bal kezünket a bal halánték felett könnyedén, a bal fül mögé vonjuk, s lassan, nagyon lassan, de egyenletes módon elvonjuk jobb öklünket is a tarkó alól. Azonban érezni fogjuk, hogy a tanítvány teste önkéntelenül esni készül, s vagy hirtelen kivédi elesését, vagy tényleg hirtelen hátradől. Amennyiben az első eset következik be, úgy megmagyarázzuk, hogy ellenállást fejtett ki, nem gondolt egyszerűen arra, hogy esni fog, hanem pl. hogy az esésnél megütheti magát. Ez is rendjén van, mert e hátsó gondolatok nélkül úgy esett volna hanyatt, mint egy tuskó. Ismételjük meg tehát e gyakorlatot, de ezúttal parancsolóbb hangon, mint mikor egy tanítványt engedelmességre akarunk kényszeríteni. Így járunk el, míg a kísérlet teljesen vagy félig-meddig sikerül. Ajánlatos, hogy kissé az illető mögé álljunk olyképp, hogy míg az előbbre

helyezett bal lábunkat térdben kissé meghajtva szabadon mozgathatjuk, a hátratámasztott jobb lábunkat mereven rögzítjük, nehogy a hátradőlő személyünk, különösen, ha nehezebb testsúlyú, magával ránt hasson.

Harmadik kísérlet. Állítsuk a tanítványt szembe magunkkal. Testét merevítse meg teljesen, csupán bokái maradjanak lazán; a lábszárakat egész hosszúságukban zárja össze. Ezután helyezzzük kezünket halántékára, de anélkül, hogy különösebb nyomást gyakorolnánk rá. Szegezzzük pillantásunkat anélkül, hogy szempillánk megrembenne, az orra tövére, és mondjuk neki, hogy ismétlje gondolatban: „Esem előre, esem előre” és így tovább. E mellett magunk is ismételjük, miközben állandóan mereven fixáltuk tekintetünket, erősen hangsúlyozva minden szótagot: „E-lő-re e-sik, e-lő-re e-sik”.

Negyedik kísérlet. Utasítjuk emberünket, hogy előrenyújtott karral illessze össze két tenyerét, tegye keresztbe egymás felett ujjait és szorítsa össze azokat oly erősen, amennyire csak képes, amíg csak enyhe remegés nem jelentkezik. Ekkor, mint az előző gyakorlatban, erősen ráé nézünk, két kezünket az övére tartjuk, mintegy segítve a tanítványt, hogy még jobban összeszoríthassa két kezét, és mondjuk neki: egyáltalán nem fogja tudni ujjait szétválasztani. Háromig fogunk számolni, s miközben ő ezalatt állandóan arra gondoljon, hogy „nem tudom, nem tudom”, meg fogja látni, hogy mire a „hármát” kimondjuk, tényleg lehetetlenség lesz számára ujjait és tenyerét szétválasztani. Ezután tényleg számoljunk nagyon lassan, „egy, kettő, három”, és rögtön fűzzük hozzá minden külön kiejtett szótag után: „Nem tudja, nem tud-ja” és így tovább. Amennyiben az illető szilárdan azt gondolja: „Nem tudom”, úgy nemcsak nem lesz képes szétválasztani ujjait, de ezek még jobban összeszorulnak, és mennél nagyobb „akarati” erőfeszítéseket tesz ez irányban, annál hevesebbé válik ujjainak görcsös összeszorulása, s annál kevésbé fog az számára sikerülni. Pontosan az ellenkezője fog sikerülni annak, amit ő kíván. Pár pillanat múlva mondjuk neki: „Most gondolja: tudom” és ujjai felszabadulnak.

E mellett folyton ajánlatos arra figyelni, hogy erősen az illető orrtövére nézzünk, és ő se fordítsa el semmi körülmények között tekintetét a miénkről.

Amennyiben az következnek be, hogy az illető mégis szabaddá tudja tenni két kezét, ne gondoljuk, hogy ebben mi vagyunk a hibásak; a hiba benne van. Nem gondolt eléggé intenzíven arra, hogy „En nem tudom szétvenni”. Ezt határozottan és azonnal mondjuk meg szemébe, és a gyakorlatot ismételjük meg.

Mindig bizonyos, ellentmondást nem tűrő, parancsoló hangnemet kell használnunk. Ez alatt azonban nem azt értjük, hogy kiabáljunk vagy akár emeltebb hangot használjunk; ellenkezőleg, sokkal helyesebb a mindennapi beszédben használatos hangerősségen, de minden szót élesen és határozottan kiejteni.

Amennyiben ez a kísérlet sikerül, úgy könnyedén sikerülnek a többiek is mind, s hamarosan elkészülünk velük, ha a fent megadott utasításokat betartjuk.

Némely egyén igen fogékony, amit könnyen felismerhetünk arról, hogy ujjai és végtagjai ilyenkor igen könnyen görcsöt kapnak. Két-három sikeres kísérlet után már nem is kell mondanunk neki, hogy gondoljon erre vagy arra; egész egyszerűen határozott és enyhén parancsoló hangon, melyhez minden jó szuggerálónak érteni kell, egyszerűen azt mondjuk neki például: „Szorítsa öklöbe kezét; most nem tudja kinyitni”; „Hunyja be a szemét, és nem tudja többé felnyitni” és így tovább; és valóban, az illető számára teljesen lehetetlenség lesz öklét vagy szemét felnyitni, ha még annyira erőlködik is ez irányban. Rövid szünet után azt mondjuk: „Meg tudja tenni!” és a merevsége azonnal megoldódik.

Eme kísérleteknek végtelen sok változata lehetséges; csupán egypárat hozunk fel példának. A kezeket egymásra fektetjük és azt szuggeráljuk, hogy összenőttek, vagy két kezét az asztallapra helyeztetve azt, hogy ahhoz tapadtak;

vagy, hogy az illető nem tud székeről elmozdulni, hogy nem tud helyéből ellépni, nem tud járni, vagy leteszünk egy tolltartót, avagy akárminő csekély tárgyat az asztalra, azt mondjuk, hogy az száz kilót nyom, és nem képes felemelni és így tovább.

Nem győzőm eléggé hangsúlyozni, hogy mindeme kísérleteknél nem annyira a szuggesztió, mint inkább az autoszuggesztió hat, a mester szuggesztióval csupán felidézi, előhívja az utóbbit.

Eljárás a szuggesztív gyógykezelésnél

Amennyiben tanítványunk az előző gyakorlatokat elvégezte s azok lényegével megismerkedett, máris alkalmas lesz a szuggesztiós gyógykezelésre. Olyan, mint a megművelt termőföld, melyben a bevetett mag könnyen indul csírázásnak és kifejlődésnek. Előzőleg olyan volt, mint a parlagon fekvő ugar, melyben a belejutott mag is elszáradt volna.

Bárminő testi, lelki bajban is szenvedjen betegünk, mindenkor nyugodtan kezdhetjük ugyanolyan módon, s az esetek szerint kisebb-nagyobb változtatásokkal a következőket mondjuk: „Üljön le!” Utasítjuk a beteget: „Hunyja le szempilláit! Nem fogom elaltatni: ez most felesleges lesz. Csupán hunyja le szemét, hogy feleslegesen ne tereljék el figyelmét szembeötlő tárgyak. Ismétlje minden szavamat önmagában, mivel azokat agyába kell vésni, valósággal beleszilárdítani, beletemetni. Sziklaszilárdan kell azoknak agyában rögzítődni, s arra kell törekednie, hogy azok örökre meg is maradjanak, úgy, hogy azok anélkül, hogy akarná avagy tudna róluk, valami, tudatát teljesen meghaladó módon uralják egész lényét, egész szervezetét...” „Először is háromszor napjában, a rendes étkezési időkben éhséget fog érezni; vagyis azt a bizonyos érzést fogja érezni, amelyből az a gondolat származik, hogy örülnék már az evésnek”. „...És valóban fog is neki örülni. Nagyon szívesen fog enni anélkül, hogy a jóból is többet venne a szükségesnél magához. Ügyelni fog arra, hogy lassan egyék, jól megrágva ételét, hogy táplálékát könnyen tudja lenyelni. Ezek után emésztése is kitűnő lesz, azaz sem gyomrában, sem beleiben nem lesznek kellemetlen érzései, nehézségei, sem fájdalmai. A felvett táplálékot teste könnyen fogja feldolgozni, azok könnyedén fognak felszívódni s vérré, energiává, egyszerűval életté átváltozni.”

„...Miután emésztése kiváló, a salakoknak kiválasztása is minden nehézség nélkül megy végbe; minden reggel, felkelése után érzi ez irányú szükségletét anélkül, hogy bárminő gyógyszerre szorulna; széklete napról napra pontosabban következik be s végül teljesen normálissá válik. Alvása minden esti lefekvésének pillanatától addig, míg legközelebbi reggel felébredni kíván, mély, csendes és nyugodt lesz, s semminemű félelmi álom nem fogja bántani; felébredésekor pedig teljesen jól, vidáman és egészen frissen fogja magát érezni...”

„...Amennyiben netán előfordulna, hogy szomorú vagy komor érzések lépik meg, hogy bánkódik és sötét gondolatokba merül, egyszeriben vidám lesz, vidám, akár minden alap nélkül is, mert miként előbb látszólag minden ok nélkül lett szomorúvá, most minden látszólagos ok nélkül is vidámság tölti majd el; sőt többet mondok: még ha valóban komoly, tényleges oka is megvolna a szomorkodásra, bánkódásra, még akkor is elfogja üzni tudni magától eme érzéseket...”

„...Amennyiben néha-néha előfordult, hogy türelmetlen felindulásai, dühös rohamai támadtak, úgy ezek mától kezdve egészen elmaradnak, sokkal inkább túlságosan nyugodtnak és fegyelmezettnek fog bizonyulni. Dolgok, melyek eddig ingerelték, bosszantották, mostantól fogva hidegen fogják hagyni, ezekkel szemben nyugodtan és teljesen megingathatatlan hidegvérrel fog viselkedni...”

„...Amennyiben néha beteges, egészségtelen képzetek gyötörték, kínozták, üldözték s teljesen hatalmukba kerítették, ha félelemérzései voltak, vakréműlet fogta el, alaptalan ellenszenvet érzett, kísértései voltak, vagy elkeseredett volt, úgy akarom, hogy mindez képzelőerejének látómezejéről egyre-másra eltűnjék, s miként a távol messzeségben oszladozó felhő, nyomtalanul eloszolják a semmiségben. Miként semmivé válnak álmaink ébredésünk pillanatában, úgy váljanak semmivé ezek az üres agyrémek is...”

„...Hozzá teszem még, hogy minden szerve jól fog működni; szíve szabályszerűen dobog, vérkeringése normális; tüdeje kifogástalanul fűjtat, gyomra, belei, mája, epehólyagja, veséje, hólyagja teljesen normálisan működnek. Amennyiben valamelyiknek is működése jelenleg kifogás alá esik, úgy ez a normálistól való eltérés napról napra jobban és jobban visszafejlődik, eme szabálytalanság rövid időn belül teljesen elmúlik, és az illető szerve ismét hibátlanul fog funkcionálni...”

„...Amennyiben végül szerveinek egyike valamiképp meg volna sérülve, úgy ennek sebei gyorsan behegednek, begyógyulnak, eltűnnek...” Ez alkalomból megjegyezzük, hogy ily módon meggyógyulhatnak olyan beteg vagy sérült szerveink is, melyekről nem is tudtuk, hogy betegek vagy sérültek voltak. Ama autoszugesztio hatására, hogy: „mindennap, minden tekintetben jobban és jobban vagyok”, a tudat alatti én kifejtí befolyását az illető szervre, azt meg fogja találni és a gyógyulás útjára fogja irányítani.)

„...A következő, rendkívül fontos megjegyzéseket fűzöm még az előbbiekhöz: Ha ön mindedig bizonyos bizalmatlansággal viseltetett önmaga iránt, úgy biztosítom, hogy ez a bizalmatlanság fokozatosan meg fog szűnni, sőt át fog ez csapni az ellenkező végletbe: helyébe önbizalom fog lépni, egy bizonyos, mindannyiunkban bent lakozó erőre fölépülő önbizalom, melynek lehető hatalmát és fontosságát ma még hozzávetőleg sem tudjuk kellőképpen értékelni, felfogni. Ez az önbizalom valósággal életfeltétele minden emberi lénynek. Önbizalom nélkül nem érhetünk el semmit, önbizalommal azonban mindent. (Természetesen az emberi értelem határákörén belül.) Megerősödik önbizalma, s ez az önbizalom megingathatatlan biztosságot fog nyújtani. Mindent, mibe belefog, természetesen, amíg csak ésszerű dologról van szó, jól, sőt kitűnően fog keresztülvinni, épp úgy a leghétköznapibb dolgokat, melyek mindennapi kötelességeit képezik, elintézni...”

„...Amennyiben tehát bárminő elképzelhető dologra vállalkozik, vagy valaminő hivatásszerű kötelezettséget kell teljesítenie, gondolja folytonosan azt, hogy az egész csak gyerekség, hogy másrésről olyanféle kifejezések, mint: nehéz, lehetetlen, nem megy, nem bírok vele, nem tehetek ellene, nem tudom másként... egy és mindenkorra kitöröltetnek szótárából, mint magyartalan s hozzá nem méltó szavak. Helyesen s magyarosan így kell beszélnie önmagában: Ez könnyű dolog, s meg fogom csinálni. S midőn az elvégzendőt könnyűnek fogja vélni, az valóban könnyű is lesz számára, mialatt más számára esetleg nehéznek fog bizonyulni. Munkáját gyorsan és jól fogja elvégezni anélkül, hogy közben elfáradna, mert munkája nem fog megerőltetést okozni. Mert, ha ugyanakkor azt gondolta volna, hogy elintéznivalója nehéz, hogy ki sem vihető, úgy ez valóban az is lett volna, pusztán ilyes irányú elképzelése folytán...”

Az ilyen általános szugesztiók, ha még oly hosszú lélegzetűeknek vagy gyerekeseknek is tűnnek fel egyesek szemében, mégis feltétlen szükségesek, de mindenkor ki kell egészíteni őket olyan speciális szugesztiókkal, melyek az éppen kezelés alatt álló egyén esetére vonatkoznak.

Minden szugesztiónkat monoton, elringató tónusban kell adnunk (kiemelve belőlük nyomatékos hangon a fontosabb szavakat), úgy hogy a paciens, bár el

ne aludjék, de mindazonáltal egy bizonyos szendergő, elbágyadt állapotba merüljön, amelyben aktívan már nem gondolkodik.

Midőn a szuggesztiók sorozatának végéhez jutottunk, kb. ily módon fejezzük be: „Egyszóval akarom, hogy ön minden tekintetben, úgy testileg, mint szellemileg kitűnő egészségnek örvendjen, mindenképp jobban fogja érezni magát, mint eddig. Most hármatot fogok számolni, s mire a hármatot kimondom, felnyitja szemét, mostani állapotából magához tér, de egészen nyugodtan tér magához, teljesen ébren lesz, egyáltalán nem lesz álomittas s a legkevésbé sem lesz fáradt. Eppen ellenkezőleg, erősnek, frissnek, vidámnak, életkedvvel teljesen fogja magát érezni s mosolygósan, jókedvűen, nyugodtan minden tekintetben: egy, kettő, három!”

A „három” szóra kinyitja emberünk a szemét, rendesen mosolyog a meglepődöttség kifejezésével, s jó érzés ragyogása tölti el arcát.

Néha — ez az eset azonban csak ritkán fordul elő — az illető ott a helyszínen már meg is gyógyult; egyébként azonban szabály szerint a betegek általános könnyebbedést éreznek, testi fájdalmaik vagy lelki szenvedéseik teljesen vagy legalábbis nagyrészt eltűntek, de természetesen csak egy bizonyos időre még.

Minden esetben szükséges, hogy a szuggesztív kezelést egyének szerint változó gyakorisággal megismételjük, ügyelnünk kell azonban, hogy az egyes ismétlések közötti szünetek olyképp legyenek szabályozva, amiképp azokat a gyógyulást el nem érjük.

Mielőtt betegünket, kezeltünket elbocsátjuk, nyomatékosan kell hangsúlyozni előtte, hogy gyógyulásának szerszámaait ő maga bírja kezében, mi bizonyos mértékben csupán tanítói vagyunk, kik megmutatjuk neki a módokat, eszközöket, melyekkel azokat a teljes eredmény elérése érdekében használnia kell, minek folytán az ő együttműködése e cél érdekében elengedhetetlen.

Tehát kezeltünk reggel, mielőtt felkel és este, midőn ágyába tért, hunyja le szemét, képzelje tanítója mellett magát, és egészen egyenletesen, monoton, rendes hangon ismételve magában hússzor egymás után (leghelyesebb közben egy zsinigre erősített húsz csomót sorra venni) a következő kis mondatot; **„Mindennap, minden tekintetben jobban és jobban vagyok”,** amikor is e szóra, hogy „minden tekintetben”, belsőleg is különös súly fektetendő, mivel az úgy a testi, mint a lelki dolgokra vonatkozik. Ez az általános, egyetemes szuggesztio hatásosabb, mint a specializált szuggesztio.

Könnyen megérthető, hogy mi a szerepe eme eljárásnál a szuggerálónak. Ő nem valami mogorva zsarnok, aki parancsol, hanem egy jó barát vagy vezető, ki a beteget lépésről lépésre vezeti a gyógyulás felé. Mivel mindeme szuggesztiók nyilvánvalóan a beteg érdekét szolgálják, ennél fogva annak tudattalan énje könnyedén fogja önmagához azonosítani, a maga viszonyainak megfelelően átdolgozni és autoszuggesztiók formájában befogadni. És ha már eddig eljutottunk, a gyógyulás több-kevesebb gyorsasággal be is fog következni.

Módszerünk előnyei

A fentiekben vázolt eljárás valóban csodálatosnak nevezhető eredményekhez vezet. Ezen azonban nincs mit csodálkoznunk. Amennyiben ugyanis az általunk jelzett módszer szerint járunk el, sohasem lesz sikertelenség az osztályrészünk, s kivétel csak a már említett két kategóriához tartozóknál fordulhat elő. Szerencse, hogy ezek még csak három százalékát sem képezik az emberiségnek.

Ha azonban eljárásomtól már abban eltérnek, hogy a páciens mindjárt kezdetben elaltatni törekednek, mindennemű előzetes magyarázat, pl. előkészítő kísérletek nélkül, amik általában mindig szükségesek ahhoz, hogy a beteg

a mi szuggesztiókat felvenni s azokat megfelelő autoszuggesztiókká átfőrmálni képes legyen, úgy ily módon csupán egyes, különősképp érzékeny egyéneknl fogunk eredményt elérni, ami elég ritkának mondható.

Azonban megfelelő képzéssel mindenkinél elérhető ez, és csak kevesen vannak, kik erre, ezen szerintem mindig ajánlatos és különben is csak pár percert igénybe vevő előkészítés nélkül is alkalmasak lennének.

Régebben az volt a nézetem, hogy a szuggesztiók csupán álomba merülteknél fejtiik ki teljes hatásukat. Ennek megfelelően igyekeztem is a pácienseket elaltatni; azonban, miként meggyőződtem róla, ez nem feltétlenül szükséges, és fel is hagytam vele, már csak azért is, hogy megkíméljem a beteget attól a félelemtől és izgalomtól, mely rendesen be szokott következni, mihelyt értésére adjuk, hogy el akarjuk altatni. Ily félelmi rohamokra vezetendő vissza, hogy igen gyakran találkozzunk az illetők részéről önkéntelen ellenállással minden altatási kísérletünk ellenében. Mihelyt azonban biztosítjuk, hogy egyáltalán nincs szándékunkban elaltatni, ez nem is szükséges nála, mindjárt el is nyertük ezáltal bizalmát, félelem nélkül figyelt szavunkra, minden hátsó gondolat nélkül, és igen gyakran fordul elő, ha nem is mindjárt az első alkalommal, hogy monoton hangunk zsongására könnyedén elszibbadva, mély álomba merül; felébredés-kor aztán érthetően csodálkozik, hogy mégis csak aludt.

Amennyiben olvasóim között akadnának, kiknek ez hihetetlennek tűnne fel, nem mondhatok egyebet, mint felkérem őket: Jöjjenek hozzám, s meggyőződhetnek föléle saját szemükkel.

Nem akarom azonban azt a hitet kelteni, mintha a szuggesztió alkalmazása és az autoszuggesztió előidézése kizárólag csak a fent leírt módon történhetnék. Szuggesztió gyakorolható mindenféle előkészület nélkül is, sőt anélkül is, hogy a páciensnek egyáltalán fogalma lenne róla. Vegyük azt az esetet, hogy egy orvos, kinek már hivatása, címe folytán is megvan a szuggesztió hatása betegére, kijelenti betegének, hogy nem tud rajta segíteni, mert annak betegsége gyógyíthatatlan. Az ilyen orvos nyilvánvalóan végzetes autoszuggesztiókat keltene betegében; viszont az az orvos, ki betegéhez avval fordul, hogy annak állapota, bár valóban komoly, azonban gondos ápolás mellett bizonyos idő múltán javulni fog, csupán legyen türelemmel — ez az orvos már eme diagnosztikus kijelentésével is igen gyakran önmagát is meglepő, gyors gyógyeredmények felett fog bűszkélkedhetni.

További példa: Ha egy orvos mindjárt vizsgálata után minden kísérő utasítás, magyarázat nélkül átadja receptjét betegének, a rendelt orvosság aligha fog sok haszonnal járni; viszont, ha kellőképp megmagyarázza betegének, hogy minő körülmények között, mire szolgálnak az egyes gyógyszerek és milyen hatást várhat tőlük, úgy a jelzett hatás szinte holtbizonyossággal be is fog következni.

Ne lássanak bennem ellenséget sem orvos, sem gyógyszerész olvasóim; sokkal inkább vagyok igaz barátjuk. Egyrésről azonban kifejezem óhajomat, hogy a szuggesztióelmélet, és gyakorlatát rendes tárgyként vegyük fel az orvosi fakultás tárgyai közé, a gyógyulást kereső betegek és maguk az orvosok üdvére egyaránt; másrésről pedig szeretném szabályként felállítani, hogy az orvos minden betegének, ki hozzá fordul, írjon csak fel egy-két orvosságot is, még ha az nem is volna olyan abszolút feltétlenül szükséges. Mert az a beteg, ki felkeresi az orvost, elvárja tőle azt a gyógyszert, amelytől gyógyulását reméli. A beteg rendesen nem tudja, hogy a fő gyógyító tényezőt rendesen a higiénikus viszonyok és a diétarendezés adja; éppen ez tűnik fel előtte mellékes körülménynek. Ő csak a „medecénára” esküszik.

Véleményem, hogy a mai betegek még mindig elégedetlenkednének, ha az orvos csupán a diétát írná elő és nem írna fel orvosságot is egyúttal; a páciens hamar fogja mondani önmagában: „emiatt nem volt érdemes doktorhoz men-

ni".(?) És ha nem kap orvosságot egyik doktorától, hamar fog szaladni a másikhöz, ki könnyen fogja felírni a „medecénákat” is. Emiatt is helyesnek tartom, ha az orvos mégis csak mindig felír valamit, mégpedig lehetőleg nem „specialitást”, kész gyári készítményt, amelyet a beteg úgyis mindenütt megkaphat, s amelyeknek értéke rendesen úgyis csak a közönségnek a reklámba vetett bizalmából áll, hanem egy bizonyos, az orvosi recept szerint elkészítendő gyógyszerzet, amelyhez a betegnek joggal több a bizalma, mint a hangzatos nevekkal ellátott pirulák és porok iránt, amelyekhez recept nélkül minden gyógyszerárban könnyedén hozzáférhet.

Hogyan hat a szuggesztió?

Ahhoz, hogy a szuggesztió, illetőleg még inkább az autoszuggesztió szerepéről helyes fogalmunk legyen, elegendő azt tudnunk, hogy lényünk tudat alatti része szabályozza minden szervi működésünket. Mihelyt sikerül a fentiekben leírt módon elfogadtatni vele, hogy egy szervünknek, amely történetesen nem jól működik, jól kell működnie, az illető szervünk pillanat alatt meg fogja kapni az ez irányú parancsot, engedelmeskedni fog, és ha nem is azonnal, de mindig jobban és jobban, szabályszerűen fog dolgozni.

Ez adja egyszerű és világos magyarázatát annak, hogy szuggesztív eljárás útján még vérzéseket is lehet csillapítani, székrekedéseket megszüntetni, sőt daganatokat elmulasztani, bénulásokat, tuberkulotikus sebeket és nyílt fekélyeket elmulasztani.

Felhozom példának azt a fogvérzéses esetet, amelynek Gauthier fogorvosnál Troyesben tanúja voltam. Egy fiatal hölgy, kit mellesleg mondva, nyolc évig tartó asztmájából gyógyítottam meg teljesen, egy napon elmondotta, hogy fogát kívánná kihúztatni. Miután ismertem az illető hölgy fájdalommal szembeni túlságos érzékenységét, felajánlottam neki, hogy ezt a foghúzást teljesen fájdalommentessé fogom tenni számára. Nagy örömmel fogadta ajánlatomat, és megbeszéltük, hogy együtt megyünk el fogorvosához. A kitűzött időben meg is jelentünk, s midőn a foghúzásra került a sor, a leány elé álltam, mereven reá néztem, s mondtam ismételten neki, hogy: „nem érez semmit, semmit sem érez, semmit sem érez” és így tovább; közben jelt adtam a fogorvosnak, anélkül, hogy a szuggerálást abbahagytam volna. A fog rövidesen kint volt, anélkül, hogy D. kisasszonynak a szempillája is megremegett volna. Miként ez gyakran elő szokott fordulni, erős vérzés következett be, s ekkor mindenféle vérzéscsillapító szer helyett mondtam a fogorvosnak, hogy pusztán szuggesztív úton fogom megkísérelni az elállítását; igazat megvallva, magam sem tudtam, mi lesz az eredmény. Felkértem D. kisasszonyt, nézzen mereven reám, és szuggeráltam neki, hogy a vérzés két percen belül magától eláll. A leányka még egyszer kiköпт kevés vért, de ezzel a vérzés meg is szűnt. Kinyitja a száját, s mi, két orvos, meggyőződhattünk felőle, hogy a fog helyén vérrög képződött.

Hogyan magyarázhatunk meg egy ilyen tünetment? Egészen természetes módon: **annak a gondolatnak, hogy „a vérzésnek meg kell szűnnie” hatása alatt a „tudatalatti én” kiadta a vénák és a verőerek utolsó ágainak a parancsot, hogy nem szabad több vérnek kifolynia; engedelmesen húzódtak ezek össze**, miként csak a vérzéscsillapító szerek hatására szoktak összehúzódní, mint pl. az „Adrenalin” alkalmazásánál. UGYANILYEN MÓDON MAGYARÁZHATJUK AKÁR EGYES DAGANATOK (PL. FIBROMÁK) ELMULÁSÁT IS. HA A TUDATALATTI ÉN MAGÁÉVÁ TETTE A GONDOLATOT, HOGY A DAGANATNAK EL KELL MÜLNI, ÚGY AZ AGY A DAGANATOT, TÁPLÁLÓ VÉREDÉNYEKNEK ELRENDELI, HOGY ÖSSZEHÚZÓDJANAK. Ez meg is történik, az ütőerek is beszüntetik a munkát, ostromzár alá veszik a daganatot és az kielehezttetve elpusztulhat, beszáradhat, eltűnhet.

SIEMENS – MADE IN GERMANY

MŰSZERTECHNIKA

TELJESÍTMÉNY, MEGBÍZHATÓSÁG, MINŐSÉG!

- Elérhető ár
- Alkalmazási tanácsadás
- 3 éves garancia
- Oktatás

MŰSZERTECHNIKA

1075 Budapest VII., Majakovszkij u. 1/d Tel.: (1) 122-1623 Fax.: (1) 12-25-099

7621 Pécs, Citrom u. 5. Tel.: (72) 27-466

2800 Tatabánya, Tóth-Bucsoki út 12. Tel.: (34) 11-222, 16-222/11-29

CSEPPÉK A JELENBŐL...

Cseppek a jelenből

Az utca cseppjei...

„Négy éve a mellemben kezdődött... Vagy legalább is ez volt az első jel. Pont negyvenéves koromban, amolyan születésnap-i köszöntő volt ez nekem... Hazudnék neked, ha azt mondanám, hogy orvos létemre nem próbáltam meg mindent... Sőt, mindez nekem nehezebben ment, mert segítőkész kollégáimat időnként át kellett vennem, hogy felmehessek Celladamért vagy közvetlenül a feltalálótól kapjam a Béres-cseppet. Azután kipróbáltam egy nyugatnémet rák elleni diétát is, amelynek az a lényege, hogy kiéheztessem a rákos sejteket és ezáltal ne kapjanak erőre a továbbhaladást illetően... Sőt tegnap elküldtem a jelentkezésemet az Élet Háza Alapítvány felhívására, amelynek értelmében Michió Kushi, a világhírű természetgyógyász az Alternatív Természetes Gyógymódok Világszövetségének elnöke október 29-én a Budavári Palotában találkozóra hívja a téma iránt érdeklődő orvosokat. Nem tudom, mennyibe kerül majd ez a személyes találkozás, csak onnan tudom, hogy a gyógyítás titka pénzbe fog kerülni, hogy a Magyar Nemzetben — ahol olvastam a felhívást — két hirdetés volt egymás mellett. Az egyik nekünk orvosoknak — (mert csak korlátozott számban, meghívóval, név, cím, munkahely, szakterület megjelölésével lehet bejutni) — szól, míg alatta „Ötven rákos betegségben szenvedő személy részére díjtalanul biztosítják a bejutást a Nemzetközi makrobiotikus szeminárium Rákból való gyógyulás Kushi — diétával témájú előadásaira.

Tehát a két hirdetés logikája tudatosítja bennem, hogy az alapítvány gazdálkodik — vállalkozik korunk elvárásai alapján. Szóval ezzel csak azt akarom érzékeltetni veled, hogy miközben rendszeresen szedem a cytostatikumokat, tudatosan tartják rendben a vérképeimet, időnkénti befekvési kötelezettséggel, mégis mindent megpróbálok azért, hogy beengedjem a csodát a saját életembe. Mert szeretnék minél tovább élni, hisz igen kicsik a gyerekeim, későn vállaltam őket. Nálunk a családban én vagyok a domináns, a kezdeményező, a férjem a csendes kivitelező. Belekezdünk egy építkezésbe, jó tudom, önerőnkön kívül, össze-vissza családi kölcsönökkel. A nagyfiunk most kezdte a gimnáziumot, a kislány még csak hatodik osztályos. Érted, hát ezért nem veszek tudomást a derékfájásról, pedig nagyon jól tudom, hogy hamarosan járóképtelen leszek. De nem hagyom el magam! Nekem időre van szükségem, és ezt megszerzem magamnak. Azért beszélek neked erről, mert ma még nálunk ritka fehér holló, hogy valaki tudja a betegségét és tud is róla beszélni. Nézd, az én esetem nem általánosítható, hiszen engem nehéz lett volna becsapni és én tisztán akarom elrendezni dolgaimat. Hidd el, ennek nagyon sok előnye van, csak egy dolog kell hozzá: magadon kívül jobban szeresd a tiedet és akkor ajándéknak vehetsz minden napot a magad számára is... Egyébként, most jut eszembe valami, hátha hasznát veszed. Említettem neked ezt a két hirdetést a Magyar Nemzetben. Én, mint orvos megyek el erre a rendezvényre, és nem veszem igénybe az ingyenyjegyet... És itt nem a pénz a lényeg... Azt hiszem, ez nálam azért ilyen evidens, mert úgy élek, mintha nem is lennék beteg. Próbáld ezt pszichológiailag analizálni és hátha kibogozol valamit ebből a többieknek.”

„Láttad tegnap a Stúdió 90-t Vinkóval? A manilai csodadoktornál járt filmrendező és egy-két családott páciens szólt a kamera segítségével a sorstársakhoz: „Vigyázat — humbug és szemfényvesztés az egész, operáció vérpatronokkal, cirkuszi mutatóványként! És én olvastam a Mai Nap hasábjain a meggyógyult

Maléves hölgy szuggesztív élménybeszámolóit, amelyet az hiszem — utazási iroda fel is vállalt, amolyan célirányként! Sőt a forgalomba van a Lyoni orvosfeleség gyógyulások esettanulmánya, amikor eltűnt a szervezetéből valamennyi daganat. Hát akkor most hogy van ez a kérdés?”

„Kérem, miért akar maga az igazság bajnokaként igét hirdetni? Nincs igazság, hanem Isten van. Ezt jó lenne maguknak is megtanulni, hiába kapták anyatejként a materializmust. És kinek hogyan van megírva, akként dől el ez a kérdés. És azután maguk belemagyarázzák itt azt a műszerészt, meg a krumplibúvárt, meg a tudósdoctorokat, miközben gyerekcipőket nőnek ki és dobnak el, miközben egy helyben állnak. Mert járni nem lehet Isten nélkül, nem ártana ezt az alapigazságot szem előtt tartani...”

„Feküdtem a strandon és megakadt a szemem a fenyőfa hajtásain. 10—15 cm zöld különíthető el színben az alapszíntől, tehát ennyit nőtt a fa a közelmúltban. Otthon nekiestem a túlevelűek bioéletének és megtudtam, hogy maximum 5 centit nő évenként... Azóta, ha járom a vidéket, mindenütt a zöld hajtásokat figyelem és találtam olyan helyet — nem nevezem meg, mert nem akarok pánikot — ahol a 20 cm-t is meghaladja a növekedés. Tudja, mit jelent ez? Hogy jelen van Csernobil... És itt van a szaporodó tüdőrák, mint jelenség. Netán párhuzam állna fenn?”

Szóval: nyíltan, felnőtt emberek módjára kellene ezekről beszélni és idejében. Tudós, kutató, fizikus és amatőr, ha mind-mind véleményt cserél, ez csak hasznára válik a dolognak. Nekem ez a véleményem...”

„Bekapcsolom a rádiót és miközben hallgatom, azon veszem észre magam, hogy nincs is környezetemben olyan dolog, amely ne lenne rákkeltő... És most mit csináljak?...”

„Én a magam részéről jobban bízok ezekbe a „nem hivatalos” módszerekben. Meg is mondom, hogy miért! Mert ezek az emberek megszállottak, hobbiként állnak a gyógyításhoz, néha már mániákusan. És az ember mit kap az egészségügyben? Futószalagkénti kezelést. Persze, hogy mit tennék, ha beteg lennék, azt kérem nem tudom.”

„Mi a kisunokáinkkal mindent megpróbáltunk. Mégis meghalt. Azóta nem érdekel a kérdés.”

„Baj van itt kérem az egészségüggyel. Méghogy ingyenes a gyógyítás! Ugyan már! És ha baj van valamivel, az emberek pótcselkekvést keresnek, ezt diktálja az életöszön!...”

„Hogy mi a véleményem a rákbetegséggel kapcsolatos, már-már tendenciózusan megjelenő csodaszerekről? Nézze: az emberek félnek ettől a betegségtől, bármelyikünk sorra kerülhet. A betegség nem válogat... És kell, lételem a kapaszkodó vagy a remény... Érti? Tehát amíg nem gyógyítható ez a betegség, addig mindig újabb és újabb szerek látnak napvilágot és addig, amíg ezekbe a szerekbe hiszünk, addig ezek az emberiség hasznára vannak. A hatásmechanizmus analízisének pedig maradjon csak meg a szűk szakmai körnek...”

„Hiszek-e a cseppek gyógyító erejében vagy a manilai csodadoktor gyógyító kezében? Én a Bibliából adom meg magának a választ: „Minden lehetséges annak, aki hisz...” (Márk.)

„A keresztény misztika minden korban azt tanította, hogy Krisztusnak a hívőkben szellemileg kell megszületnie, ha el akarják nyerni az üdvösséget. A jámbor hívőnek magába kell fogadni Krisztust, meditáció közben vele együtt át kell élnie szenvedését vagy részt kell vállalnia belőlük, hogy Pállal együtt mondhassa: „Élek, de már nem élek, hanem Krisztus él énbenem... Ezzel azt kívánom érzékeltetni, hogy a testet időnként függetleníteni lehet, s ez a tény sokat segít a betegség prognózisát illetően...”

„Ehhez a témához Klein professzor szavait tudnám idézni: A rák az nem betegség!!! Egy világi példával élve egy közlekedési lámparendszer van a szervezetünkben: a piros a tilalom, a zöldfény a szabadutat jelenti. És ezeregy oka lehet, hogy ez a lámparendszer valamiért meghibásodik, s a sejteknek piros helyett zöldet mutat, tehát rosszul működik a rendszer. Ha megtanuljuk befolyásolni ezt a lámparendszert, megelőztük magát a betegséget. Következésképpen nem hiszek a cseppekben, mert nem ilyen irányból közelítik meg a kérdést. Egyáltalán, hogy lehet valami gyógyszer, ha nem tudja, hogy mit kell megcélózni? A chemoterápia pedig ágyú. Szétlövi a már visszafordíthatatlan kórt. Ideig-óráig segít, de nem gyógyít. Szerintem itt a megelőzés szemléletét kellene forszírozni, és átkódolni az egész kérdést...”

„Nézzé, orvos vagyok, érdekel a kérdés. Csak a Placebó-hatás tükrében ismerem el a cseppek jelentőségét, legyen az Béres vagy Kovács Ádám esetében. A Kovács Ádám féle daganatdiagnózis fals, megtévesztő, de egy előadáson Kovács maga is elismerte, hogy a sejthártyaelváltozás, a vérképben történő változások másfajta, egyszerre több megbetegedésre is utalhatnak, illetéknéppen a carcinómára vonatkozó diagnosztikus érték csak hipotézis, amely rendkívül kedvezően találkozott ennek a félelmetes betegségnek megfigyelésére irányuló látens igénnyel. Egyébként ha már ekkora feneket kerítettünk remek sajtóvisszhanggal ennek a kérdésnek, akkor igenis: hiányolom a dokumentációt! A beteg eseteirását, a gyógyulás előtti—utáni tényközlést, és ennek presentálását. Hiszen itt nincs orvosi titoktartásról szó és növelné az állítás hitelességét szakmai berkeken belül is... Érdekes egyébként, ahány nyilvános sajtóvitán voltam, így ez a kérdés soha nem hangzott el, pedig jóval kisebb horderejű dolgokban kérjük olykor a bizonyítékot...”

„Na, idefigyeljen! Nemcsak terápiás, hanem a körjelző voltát is megkérdőjelezem a VVT (Vörösvértest) zsugorodásának, amire épít ez az egész Celladamos módszer! Jó, én csak egy nyomorult kis biológus kutató vagyok, de ha mégis egyszer bebizonyosodna, hogy tévedtem, akkor a mi Pilisborosjenői, egyébként bizonyára tehetséges emberünk egyszerre 5 Nobel-díj várományosa: kémiai, fizikai, orvosi, humanitáriusi, és béke. Ami végül is: nem semmi! És ezért szurkolok neki, bármennyire is ellentmondásos az én drukkom!...”

„Tudja, hogy lekváros gyepen szaladgál, amikor ezt a kérdést akarja föltérképezni? Bármikor elcsúszhat, és még rosszindulat sem kell hozzá. Olyan keveset tudunk mi, miközben meggyőződésünk, hogy egyre okosabbak leszünk...”

„Az orvosok a sejtszaporodást-gátló anyaggal lőnek. Nincs mód differenciálni: melyik hasznos, melyik nem a sejtekre egyaránt rázúdulnak a lövések. Ezért azután egy rákás károsító körülmények keletkeznek: máj, vese, csontvelő, idegrendszer mind—mind meg lesz torpedózva. Ezek ellenére hamar kialakult a folyamat, éveket lehet nyerni ezzel. És ez végül is egyenlő az élettel...”

„Én ott voltam a Celladam-ügy tüntetésen Szegeden. Nem volt injekció, jött a demonstráció. Véletlenül keveredtem bele a csoportba és érdekelt. És azt mondom magának, hogy nem tudok semmi konklúziót levonni. Mert voltak olyanok, akik valóban kétségbe voltak esve, hogy valami következménye lesz a celladamhiánynak, de voltak szép számmal olyanok, akik csak brahából álltak be a sorba. És voltak olyanok, akik tudták — teljesen mindegy, hogy jön vagy nem jön a gyógyszer, mert politikai hangvételt adtak a tüntetésnek, és szidták a rendszert. Tudja, akkor még, másfél évvel ezelőtt ez nem volt kevés...”

„Ismeri Kőműves Kelement, a rock balladát? A Vígszínházban adták sokáig, az a szöke színész, na mindjárt mondom a nevét, ja igen, a Hegedűs D. Géza énekelte benne többször: „Hit nélkül alkotni és élni nem lehet” — és mindig újra nekikezdték a falnak felépíteni, mikor összeomlott. Hogy hogyan jön ide ez?

Hogy hinni kell mindenben, és amíg hiszünk, az segít! Tehát nem kell elvenni az emberk hitét!”

„Kényes kérdés ez, és nehéz valahol letenni a voksot. Én például szedem a Béres-cseppet, a szokásos therápia szerint. Nekem kérem jó, általános közérzetemet erősíti, most hetvenéves vagyok, de állítom, jobb a formám, mint ötvenévesen... Még a nők terén is, na de ne komolytalankodjunk. Szóval, én mindezt a cseppeknek tulajdonítom. De itt van a szomszédom esete. A 6 éves gyereket a szülők hazahozták a klinikáról, pont akkor ment a tv-ben a Béres film, az Utolsó szó jogán... Abbahagyták a gyógyszert, mert valóban a kicsit nagyon megviselte az a sok cytosztatikum. Egy hónapra rá már temették is a kis Gábort! Pedig a szakemberek szerint a gyermekkori leukémia gyógyítható, 20, 30 éveket lehet vele élni. És való igaz, a gyerek három éves kora óta kisebb—nagyobb kórházi megszakitásokkal, de: élt... Mit mondjak erre? Hogy csínján kell bánni ezzel a kérdéssel. Itt van a nevük, a címük, tudom, ismerem a véleményüket, ők elmondják magának, mit köszönhetnek a filmnek. De ahogy magácskát megismertem, maga nem fog odamenni... Hiszen maga idézte az előbb Albert Schweizert: „Honnan veszi az egyik ember azt a jogot, hogy belegázoljon a másik ember lelkébe?”

„Istenien vagyok kérem a cseppektől. Mióta szedem a Béres-cseppet, étvágyam, életkedvem van. De mivel félig-meddig szakmám ez a kérdés — főnövér voltam az intenzíven —, elmondom a véleményem: idősebb korban az anyagcsere folyamatok lecsökkennek, a daganatok átképződéséhez nagyobb idő kell, mint fiatalabb korban. Tehát erősítőként veszem hasznát a szernek, de oki kezelésként nem szabad alkalmazni, és itt vigyázni kell, mit dobunk be a köztudatba...”

„Hű de jó lettem most a cseppektől!” — ez lepkefing! Placebó! Nem árt egyébként, ha valaki nem beteg! Akkor valóban sokat segíthet!”

„Carcinóm? Maga találta ki? Kimondottan jó, talált a kifejezés. A carcinóma — hétköznapi nevén rák — világszerte szedi áldozatait, az emberek már a pusztá gondolat kapcsán is pánikba esnek. Az orvostudomány igyekszik, de kisebb-nagyobb sikerek ellenére még nem oldotta meg, nem számolta fel ezt a betegséget. Csoda hát a Messiást váró hangulat? Vajda-csepp, Béres-csepp, Celladam, Cytostatikum, diéta, Vaczy Hübsch stb., stb. az igazi? Vagy netán a képzelettherápia? Nem hiszem, hogy van rá válasz. Egy dolog van, ami közös: hogy az emberek élni akarnak! De ebben génjeinkben vagyunk determinálva... Ezt hívják életösztönnek...”

„Nézzé: hogy Béres-csepp, Celladam, Cytostatikum, manilai csoda, diéta, táplálkozáskultúra vagy netán napi öt ima a rák ellenszere? Vagy az a saját magát reklámozó Váczy Hübsch fejtette meg először e kór okát vagy Szent-Györgyi csak világhírű professzorunkat leállította az amerikai tőke, amely a gyógyszeriparban érdekelt? (— Ugyanis erről is hallottam —). Tetténérhető a sejt kommunikációs zavara? Predestináció, hajlam, étrendprobléma vagy életmódbeli tényezők az ok? Netán a psziché??? Megannyi a kérdés és nincs rá válasz. De van egy konklúzió: ZAVAR van!!! Feltaláló és egészségügy, feltaláló és feltaláló, nyilvánosság és elhallgatás között. S ebben a kommunikációzavarban a beteg értetlenül hitét veszti. Amennyiben volt neki...”

„Én nem tudom miért, nekem ennél a kérdésnél mindig a Roszik Gábor jut eszembe. Tudja, az, aki most evangélikus pap lévén harcba áll egyházával, mert nem fogadja el egyháza prioritását. Úgy emlékszem, hogy mikor 1989 nyarán, negyven év után először egy papot választottak Gödöllőn országgyűlési képviselőnek, és az addig kizárólag MSZMP jelöltje helyett Ő került be a parlamentbe, a siker titkáról faggató riporter azt a választ kapta a meghatódott pap-politikustól: „jelölésemnél összefogott az ellenzék...” Szóval: egy közös ügyért történő összefogás legyőzheti, meghaladhatja az időt! Igen ám, de minden relatív! Mert

ha megállunk, az idő egykettőre túlhalad minket! És ekkor jön be az emberi tényező: ugyanis oldalhajtásokat keres a személyiség...

„Ha megkérdézem Kovács Ádámot: Ismeri-e Béres Józsefet, elfoglaltságára való hivatkozással felszínes választ kapok. Ha Béres Józsefet faggatom: Plágium vádját tapogathatom. Mindketten kortársukat Váczy Höbscht örülnék tartják; míg Ő tudománya birtokában megmosolyogja a két „szélhámost”. A Vajda-cseppekről valamennyien ismeret hiányában nem tudnak nyilatkozni, világviszonylatban pedig mindhárman kizárólagosat alkottak. A diétát sarlatánságnak, a carcinogén tényezőket civilizációs oki magyarázatnak tartják, de hogy keresnek a lehetőséget a CÉL ÉRDEKÉBEN az EGYÜTTMŰKÖDÉSRE, arra még nem találtam semmilyen utalást. Pedig itt laknak ezen a kis 93 ezer négyzetkilométeren belül, ahol a legnagyobb távolság sincs egy napi járásra se vonattal, se autóval. Legfeljebb gyalog. Az egészségügy pedig piederstálról nézi a kérdést és mikor már minden kötél szakad, akkor jogosítvánnyal — gyógyszerhatású készítmény — próbálja eloltani a tömegpszichózist. A nyilvánosság? Az se jobb!!! Vélt vagy valós haragját oldja fel a témán, amely ugyanúgy nincs híján az előítéleteknek, mint egészségügyünk a fonák helyzeteknek...”

„Jó, hogy utca embereként elmondhatom erről a kérdésről a véleményem. Szereti a slágereket? A Szécsi Pali énekelte: „Valami hiányzik a táncból...” És a RAINMAN — Dustin Hoffmannjával válaszolok: „NANÁ, hogy hiányzik, de KI AKI, AKI KI...”

„Ott voltam annál a bizonyos négyszögletes tárgyalóasztalnál, ahol összeültek illetve ringbeszálltak a Celladamosok és az immunológusok, velük szemben pedig a bírói feladatokkal megbízott „nyilvánosság” — a sajtó! Én is közöttük foglaltam helyet, mint aki a szervezésben a minisztérium részéről jelen van. Akkor még ott dolgoztam. Nem akarok a szakmai dolgokról beszélni, még nekem is magas volt, ki azért egészségügyi felsőfokú képesítéssel rendelkeztem... De egy dolgot le kell, hogy szögezzek: a sajtó részéről már tudatos támadási alaphangulattal érkeztek egyesek, közülük például az egyik népszerű képes hetilapunk riporternője, aki igen gyakran publikál orvosi témákban, feltérképezi az anomáliákat. Én nem vitatom elkötelezettségét, de itt merőben másról lett volna szó, hiszen egy kölcsönös megmérettetés orvos — celladam vonatkozásában, a sajtó kontrollja mellett — az volt a tét. Az újságíró pedig, ahogy szót kapott, provokált. Így: „Őn volt már nőgyógyászati rákszűrésen?” Mivel ezt a kérdést férfihez intézte, természetesen érthetetlen fejcsóválást kapott, mire: „Nahát akkor. Tehát, ha Őn, mint férfi nem érzékelte, hogy mekkora kiszolgáltatottság egy nőnek szétterpesztett lábakkal, futószalagon a vizsgálat, olykor eltérve az orvos barbár megjegyzéseit, miközben van egy olyan találmányunk, ahol elég egy tűszúrás, mert a vérből is megkapható az eredmény, akkor el nem tudom képzelni, hogy milyen alapon beszélünk illetve vitázunk itt másfél órája? Csak azért, mert aki a zseni az csak tv-műszerész, vagy egyáltalán, miért nem segítik a doktor urak ezt a kérdést?” Egy pillanatra bennem is megállt a szusz, mert számomra azért világos volt, hogy azért ülünk itt, hogy bebizonyosodjon illetve utat nyerjen az a hipotézis, hogy valóban a vérkép alkalmas-e a diagnózisra, tehát megdöbbsentem a közvélemény ilyenképpeni reakciójától. No, nem sokáig fulladt csendbe az előadás, mert a sajtó részéről ismételtén felállt egy hölgy, és saját szakállára kiegészítést eszközölt ismertebb kolléganője contójára: „A kolléganőm azt akarja csak mondani, hogy amennyiben a két fél általi diagnózisok 90%-ban fedik egymást, akkor az egészségügy is kénytelen lesz beismerni, hogy rákszűrésre nemcsak alkalmas, hanem lényegesen humánusabb is a Celladam módszer, persze erről meg kell az egészségügynek is győződni, hiszen Kovácsék nem közölték le, és nem adták ki kezükből a vér száradási képlete alapján alkalmazott diagnosztikus módszert, és ezért vagyunk

itt, hogy ez a bizonyítás megtörténjen. Hiszen ezidáig csak maga a feltaláló bizonyította saját maga találmányának eredményét, és mivel ezek a reakciók egyértelműsíthetők, hát kölcsönös előnyöket rejt most ez a találkozás. És mi — a sajtó — alig várjuk már, hogy végre egyértelmű információkkal, segítően támogassuk a közvéleményt és a reménykedőket.” Szóval, ezek után az ismeretlen újságíró leült, mire félhangosan az ismert riporternő megjegyezte: „Na idefigyelj! Te itt fogd be a szád, a te férjed is orvos, következésképpen neked itt nincs szólásjogod. Egyszerűbb ha átülsz, vagy hazamégy, mert a jelenlegi Magyarországon védett vagy a fehérköpenyek között, következésképpen fingod sincs, hogy mitől döglök a légy...” Egyébként azonnal felállt az orvosfeleség kollega és távozott, mire egy cinkos összenevetés volt a záróakkord. Csak egy idősebb férfi jegyezte meg: „Ez azért nem volt igazán nyerő...”

„Könyvzárta” utáni sajtófigyelés:

Magyar Nemzet, 1990. VIII. 27. Közlemények rovat:

Gyógyíthatatlan betegség? Rák, áttét, fehérvérűség és más betegségek természetes eszközökkel gyógyíthatók! A pontos és bevált gyógyymódok leírását megküldjük 950 Ft utánvétel ellenében, 1399 Bp. Pf. 701/262.

(Balla M. Anna 40 éves, kétgyermekes, magyar állampolgár magánvéleménye: az már biztos, hogy a hirdető nem humanitáriusi indíttatásból hirdet... Persze a vállalkozások időszakát éljük, nem igaz???)

O-IK DIMENZIÓ?

Képzelt riport önmagammal

— Na, most öregem, mi van? Gyógyítanak ezek a cseppek vagy megint csak fából vaskarika, hatalmas paláverrel? Netán: Képzelt Képzetelemmel képzeljem el, hogy meggyógyulok tőle? Racionalizált, materiális, célorientált, oknyomozó világunkban jut szmog bőven az agytekervényeimre, tehát kimélj meg a többdimenziójú értelmezéssel. IGEN vagy NEM???

— Se IGEN-em, se NEM-em.

— Nincs? Akkor meg mi a fenéd van?

— Egy nulladik dimenzióm. Amelyben minden lehetséges és semmi sem lehetetlen. Amelynek megfejtéséhez vagy keveset, vagy túl sokat élt az ember. Vagy csak véges a megismerés és végtelen, ami körülvesz. Vagy egyszerűen más kódokban gondolkodunk, más kódok alapján indultunk el a tudományos értelmezésben...

— Hát ez... nem semmi. És hol van ez a bizonyos valami?

— Bennem, benned, őbenne, Vagyis: bennünk, az emberben. És mondjuk a Carcinorém kapcsán a PSZICHÉVEL, mint főnökkel paroláz.

— Óriási... És tudsz még ennél fenomenálisabbat is?

— Persze. Mert az is meglehet, hogy ahhoz, hogy ez a dimenzió olykor a segítségünkre legyen, egyetlen út vezethet: a ki nem bogozott értelem. Hogy maradjon lényegtelen a kérdés: csirkemájat, tyúkbelet, netán saját zsigereimet varázsolja ki belőlem a manilai csodadoktor! Mert nem ez a lényeg. Hanem, hogy valaki hisz benne, s visszanyerte önmagát saját hite segítségével, de...

— Nocsak, még DE-t is van? Ki vele!

— Ez a „DE”, egy frázis, de alaptétel: „AHÁNY EMBER, ANNYI MEGOLDÁS”.

— Ez az a bizonyos „KINEK A PAP, KINEK A PAPNÉ, NEKEM A LÁNYA, NEKED A FIA” — című fejezet.

— Pontosan. „Te imádod a pacalt, engem világgá lehet zavarni vele, én epézek a töltött káposztától, miközben neked kutya bajod lesz tőle” — párhuzamos ellentéte.

— Az izlések és pofonok — című dilemma.

— Úgy van. „Az egyik gyógyul, a másik belehal” — paradoxona.

— Közös nincs?

— Dehogynem. A közös nevező, hogy bármelyikünkénél lehet hivatlan vendég a Carcinóma, rizikófaktor ide vagy oda, mert úgy is rádtalálhat, hogy nem is provokáltad.

— És hogy jön ide a 0-ik dimenziód?

— A „KI AZ ÚR A HÁZBAN?” — eldöntendő kérdésnél felveteti önmagaddal a harcot.

— Túl bonyolult ez nekem, nem szeretem a véleményformálásokban sem az áttéteket. Segítenek vagy nem segítenek a cseppek, válaszolj már, és ne halandzsázz itt nekem!

— Nehéz felfogású vagy öregem, amolyan betonfej! Jól van, igen a szádba rágom: Segítenek a cseppek a 0-ik dimenziód megerősítésében!

— Jól van, akkor aranyér ellen is használom. Ezzel kellett volna kezdeni, nem pedig itt összevissza propagandát adni, egyenes válasz helyett.

— Az Uri Geller sem adott a Parafenomén című filmben az őt faggató riporternek, hogy miért csírázik ki a retekmag a tenyerében. Mert magyarázat helyett ezeket mondta: „Néha még a csaló is képes igazán gyógyítani, mert itt sokat jelent a hit. Ha a beteg elhiszi, hogy gyógyul, már ettől is javulhat az állapota!”

— Ahá, megint ez a bizonyos 0-ik dimenzió... Bizonyára, ha tehetnéd, árulnád a KÖZÉRTBEN!

— „Nulladik-csepp” — nem is rossz ötlet, köszönet érte!

— Te most hülyéskedsz?

— „Óh, kicsiny hitű, miért kételkedsz bennem?” — És Jézus átvezette őt a vízen, ahogy ezt a Biblia is feljegyezte.

„Köszönöm mindazoknak, akik szellemi termékükkel ismerve-ismeretlenül lehetővé tették számomra ezt a fajta állásfoglalást...”

Kiadja HUNGA-COORD Kiadó
Készült a Somogy Megyei Nyomdaipari Vállalat kaposvári üzemében,
fényszedéssel — 101688
Felelős vezető: Mike Ferenc igazgató
Impress Kisszövetkezet

ÁRA: 130,– Ft

**„VAJDA, BÉRES-csepp?
CELLADAM,
VÁCZY HÜBSCHL,
Manila, netán LYON?
N E M ! :
COUÉ és a KÉPZELET!!!!!!**

A pszichológus-újságíró itt-ott kölcsöngondolatokkal, sajátos szerkesztéssel fogja össze mindazokat a jelenségeket, amelyek korunk egyik rémbetegsége, a rák kapcsán jelen van a köztudatban. Miközben próbál valamilyen rendet is rakni ebben a dzsungelben, megismerhetjük saját véleményét erről a mindannyiunkat érintő kérdésről. Mert elmondja vagy „beleszerkeszti”. S ha Ön, kedves Olvasó vele tart, két legyet üt egy csapásra: támogat egy „non profit” vállalkozást, miközben megtalálhatja az Önmagában rejlő gyógyító csodát.

